SIRRI ATAMAN

UNUTTURULAN AYETLER

Turan Dursun - Süleyman Ateş Tartışması

3. BASKI

BERFİN

Berfin Yayınları : 183
Araştırma-İnceleme : 69

ISBN 978 - 975 - 6680 - 88 - 9
Sertifika No: 10859

Sırrı Ataman : Unutturulan Ayetler
Yayın Yönetmeni : İsmet Arslan
Düzelti : Güzide Dadaloğlu
Kapak : Mehmet Özalp
Kapak, Renk Ayrımı : Seval Grafik
Baskı Cilt : Kayhan Matbaası
(Merkezefendi Mah. Fevzipaşa Cad, No: 8 / 2 Topkapı / İstanbul)
Birinci Baskı : Temmuz 2008
İkinci Baskı : Mart 2011
Üçüncü Baskı : Eylül 2016

BERFİN BASIN YAYIN VE TİC. LTD. ŞTİ.
Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han, No: 29 / 62
Cağaloğlu 34112 / İstanbul
Tel: (0.212) 513 79 00 - **Fax:** (0.212) 512 37 20
www.berfin.net **e-posta:** berfin@berfin.net

SIRRI ATAMAN

Unutturulan Ayetler

Turan Dursun- Süleyman Ateş Tartışması

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ 7

Aşağıdaki başlıklar Turan Dursun ve Süleyman Ateş arasında geçen aykırılıklardır:

İSLAM'DA HOŞGÖRÜ VAR MI? 13
İslam'da hâkim olan hoşgörüyü Dursun ve Ateş'ten izleyelim 16
Dursun'un, Tanrı'nın öç almasına da itirazı vardır 18
S. Ateş'in farklı yorumuna geçelim 19
Ateş, Müslümanın tek hasmı olarak Ehl-i Kitabı gösterir 22
Ehl-i Kitap, Putatapar mı? 23
Ayetlerde çelişki var 26
Müslümana savaş, ancak ona saldırılırsa öngörülür! 26
Turan Dursun'a karşı sert çıkışlar yapan başka bir yazarın, "İslam'da hoşgörü" hakkındaki düşüncelerini görelim 32

RÜŞVETLE KÂFİR MÜSLÜMAN YAPILDI MI? 36

MÜSLÜMAN ERKEĞİN KARISINI DÖVMESİ FARZ MI? 46
B. Sağlam ve İ. Acarkan'ın da bu konuda söyleyecekleri var 52

MİRAS 56

ALLAH İNSANLAR ARASINDA AYIRIM YAPAR MI? YAPMAZ MI? 58
Turan Dursun'un ayet destekliayrımcılık kanıtına S. Ateş nasıl bir reddiye hazırlamış, izleyelim 61
Kur'an'da insanlar arasında ayrımcılık yaptığı, pek çok ayeti vardır 61
Üstünlüğü olan, üstünlüğü olmayan aileler 69

ALLAH YEMİN EDER Mİ? 71
Allah, yemininde nesneleri, neden göstermiş olabilir? 76

ALLAH İNSANLA DİREKT ARACISIZ KONUŞUR MU? . . .77
NUH TUFANI GERÇEK Mİ? 79
Süleyman Ateş'ten Turan Dursun'a cevap 79

ALLAH GÖRÜŞ DEĞİŞTİRİR Mİ? SÖZÜNDEN DÖNER Mİ? 82
S. Ateş cevap veriyor 84
Neshin çözümü 89

TANRI HER BİR ŞEYİ ÖNCEDEN BİLİR Mİ? 91
S. Ateş, Dursun'un tercümesinde kasıt olduğunu söylemiş 92
Tanrının önceden billmediği şeyler var mıdır?
Yoksa, her şeyi çok önceden bilen midir? 92
B. Sağlam ve İ. Acarkan'ın "cahil" T. Dursun'a itirazları vardır . .95
Allah'ın bazı konuları "bilmediğinin"
bilgisini veren Kur'an'da ayetler var mı? 97
Tanrı'nm dilemesiyle ilgili ayetlerin anlamı 100
S. Ateş insan iradesini şöyle bağlar 110

ALLAH İNSANLARI DOMUZA DÖNÜŞTÜRDÜ MÜ? 122
Bir başka yazarın T. Dursun'a itirazı .126

TANRI BEDDUA EDER Mİ? 130
Yemin konusunda Tanrı'nın bizzat yemin ettiğine,
diğer yazarlar da katılmıştır 132

KUR'AN İNSANLIĞIN EBEDİ IŞIĞIDIR 135

ALLAH'IN ELİNDE TERAZİ VAR MI? 138
S. Ateş, teraziye karşı şöyle itirazda bulunmuş 138

BÜYÜ VE PEYGAMBERE BÜYÜ YAPILDIĞI İDDİASI . .140
S. Ateş bu iddiaya cevap veriyor 141
Semavi dinler büyüye neden teslim olmuşlar 143

PEYGAMBER "İNŞALLAH" DEMEZSE NE OLUR? 144
Dursun'un bu yorumuna Ateş'ten itiraz gelir 145

ALLAH'IN MEKRİ (HİLESİ) NE DEMEKTİR? 147
S. Ateş cevap verir 148

SUNUŞ

Tek taraf dinlenerek verilen kararda
İsa bile olsa adaletli olamaz.
SENECA

Süleyman Ateş ve Turan Dursun haklı olarak kendi düşüncelerinin doğru olduğunu savunmuşlar. Birbirine ters düşüncenin hangisinde hakikatin yattığına karar vermek zordur. Ancak sundukları belgelere ve din mantığına bakarak tepkileri değerlendirilebilir.

İslamiyet hakkında Kur'ansal bilgisi olan, uzakdoğu dinine mensup bir Budistin önüne birbirine ters düşen iki din bilicisinin fikirlerini koysak ve bunları değerlendirmesini istesek, sonuçta mantıksal çıkarımı ne olur? İşte asıl mesele bu. Tarafsız olmanın esprisi budur.

Kitapta her iki din adamının, bir ayet hakkında verdikleri bilginin, tek el olan **Kur'an'a ne kadar uyumlu ne kadar ters** olduğu araştırılacak. Düz mantık açısından irdelenecek ve yorumlardaki yanılgılar yine Kur'an göz önünde tutularak tespit edilecektir.

Turan Dursun'un dini eleştirel tarzda, pek çok kitabı çıkmıştır. Yine İslami cepheden bazen çirkin bazen de yerinde ve anlamlı tepkiler almıştır. Bu tepkiler, düşünsel yönde kalması gerekirken, onun öldürülmesine kadar gitmiş, düşünce ve belgeleri hayatına mal olmuştur. Onun dini konulara gerçekten vakıf olması, hedef kişi seçilmesine en büyük etkendi.

'Dini tahrip ettiği için' öldürülmüş olması, İslam'ın hoşgörüsüne tamamen zıttır. Bu öldürülme olayını S. Ateş çağdaş din adamına yakışır tarzda şöyle ifade etmiş; *'Onun düşüncesinden dolayı öldürülmesine gerçekten üzülmüştüm. Ne adla ve amaçla yapılırsa yapılsın teröre, korkutmaya, sindirmeye karşıyım... Düşünceden dolayı bir insanı öldürmek, aczin sonucudur,* demek suretiyle de Dursun'un öldürülmesine karşı tavrını dile getirmiştir.

Düşünceler kalıcı, beden gidimlidir.

Turan Dursun hakkında tepkilerini sert biçimde ortaya koyan bir başka yazar ise öldürülmesini hak olarak görmüştür.

İslam dini üzerine eser veren Bahaettin Sağlam ve İsmail Acar, Dursun'u "mikrop" olarak telakki etmiş, tepkisini şöyle aktarmış; *"Evet, insan hayatını tahrip eden* ***mikropların****, aile ve toplum hayatını tahrip eden zararlı insanların genelde içeride olması, dahili tahribatın etkinliğini gösterir"* demek suretiyle öldürülmesini bir hak olarak görmüştür. T. Dursun'u hayat sistemi içinde zararlı bir unsur olarak telakki etmişlerdir.

Temel kaidedir, usulüne göre tartışmak başka, saldırmak başkadır. Saldırmanın başladığı yerde düşünceler izine çıkar.

Yaşadığı sürece; Turan Dursun'un yıkıcı ve negatif din anlayışını reddeden, olumsuz bir kitap yayınlanmamış olması düşündürücüdür. Ne zaman öldürüldü ki, arkasından yayıncılar, *"Kur'an'a tek taraflı yorum getirdiğini, kaynaklara saygı göstermediğini, ayetlere keyfi yorumlar getirdiğini"* görür oldular.

Her nedense, öldürülmesinden sonra Kavram yayınlarından, yazarı Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan olan, '**Turan Dursun ve Din, Din Bu 1, 2 ve 3'e Cevap** adlı kitap çıktı. Özü, onun bir 'mikrop' olarak ayetleri çarpıttığı idi.

Yine, Yeni Ufuklar neşriyattan, yazarı Süleyman Ateş olan '**Gerçek Din Bu**' adlı kitap iki cilt olarak yayınlandı.

Her iki kitap T. Dursun öldürüldükten sonra yayınlanmıştır. Daha önce böyle bir yola başvurulmaması, Ateş ve Sağlam-Acarkan ikilisinin iddialarına karşı T. Dursun'u savunmasız kıl-

mıştır. Kimin doğru söylediği, kimin dini yücelteyim derken, hakkı batıla tercih ettiği belli olmadı. Eğer Dursun yaşamış olsaydı, kendisine reddiye yazanlara yanıtı tabii ki olacaktı.

Olamadı!

İşte bu kitap, tarafsız kalmak kaydıyla, **Kur'an belgeleri asıl/esas alınmak suretiyle,** her iki iddiaya yansız bakacaktır. Bir tarafı haklı çıkarırken, yanlı davranıldığı izlenimi verilmemelidir. Zira gerçek tektir...

Kur'an esas alınacağı için, Hadislere itibar edilmeyerek öz ve kesin ifadelerle yetinilecek, kitabın hacmi küçük tutulacak.

Prof. Dr. Süleyman Ateş, İslam alemine sunduğu **'Kur'an'ı Kerim'in Yüce Meali ve Çağdaş Tefsiri'** adlı kitabıyla camiasından tehdit almış, aydın bir İslam âlimidir. '*Peygamber, Mekke'de vakit namazlarının farzlarını iki rekât kılardı, Medine'de iki rekât kıldığı farzlara, iki rekât daha ilave etti*' diyebilecek kadar objektif, samimi ve cesurdur.

'Kur'an'ı anlamadan, sadece söz kalıplarını tekrar eden insanda beklenen etkisini göstermez. Kur'an'ın amacı, söz kalıplarının tekrarı değil, tedebbür ile okunup anlaşılmasıdır', diyebilecek kadar da çağdaş din bilginidir. Şahsına ve tefsir ilmine duyulan güven ve otoritesi onu, Diyanetin başına başkan olarak getirmişti...

Rivayetlerde, kuru nakilcilik yapmaması, sıkı süzgeçten geçirmesi, sözün kısası çok titiz ve ilmi çalışmasıyla dikkati çekmiş bir din âlimidir. Açıkyürekliliği, dinde gelenekselleşmiş yanlışları düzeltmedeki dil ve üslubu, cesareti ona kendi kariyerindeki pek çok İslam otoritesinden tenkit, saldırı ve tehdit mektubu almasına neden olmuştur. Suçlamaların ve eleştirilerin hedefi olmasının yegâne sebebi ise, **'Çağdaş Kur'an Tefsiri'** adlı kitabıdır.

Turan Dursun'a gelince:

Kendisinin din âlimi olduğunu inkâr edecek kişi yoktur. Ku'ran'a ve hadislere derinden vakıftır. Arapçayı bilhassa Kur'an Arapçasını bilir. Önce müftülük yapmış, daha sonra

TRT ye girmiş ve oradan emekli olmuştur. Türkçe dilbilgisi kurallarını titizlikle uygulamıştır. Kaleme aldığı "**Kur'an Ansiklopedisi**" dini otoriteler tarafından beğeni kazanmış, başvuru kitabı olarak değerlendirilmiş, ağırlıklı ve genelde tarafsızdır.

Ancak diğer kitaplarında, bu tarafsızlık ilkesi yerini, şüpheye ve acımasız bir tarzda eleştiriye bırakmış; dine duyduğu tepki, akıl merkezli düşünceyle birleşince *'dinsiz'* olup çıkmıştır. Kur'an'a sığ, yüzeysel bir bakışı olmamış. On dört asır, üzerine ölü toprağı atılan ayetlerin üstünden, örtüyü bir kerede o kaldırmıştır.

Kur'an ayetlerinin çıplak hükümlerine, emirlerine reddiye yazan yalnız Turan Dursun mu?

Hayır!

Onlarca asır önce de birçok mezhep mensupları cephelere ayrılmış, ayetlere türlü anlam verip reddiye yazmışlardır. Kur'an naslarına virüs bulaştırmışlardır... Mutezile, Cebriye ve Hariciye mensuplarınm yaptıkları gibi.

Dursun'un bazı kereler keyfi yorumlarda bulunduğu da bir gerçektir. Ayetlerin bir kısmını tahrif ederek, hoşgörü sınırlarını zorlamıştır. Bazı ayetlerin tahlil ve tasvirlerinde bu açıkça görülecektir.

Yüzeysel, sığ bir bakış, karanlığı temsil edenin kullandığı metottur. Kasıtlı bilgi de karanlığı sevenlerin, hoşgörüsüzlüğüdür.

Dursun'un, Kur'an'ı kasıtlı tahrip ettiği, şeytani bilgiler verdiği söylenegelmiştir. Hangi ayetlerde bu ihbarın doğru olduğu, kitabın sayfalarında görülecektir. Onun nerelerde art niyeti olmadığı, aksine 'kralın çıplak olduğunu' söyleyecek kadar da yürekli olduğuna tanık olacağız.

Zaman, zaman kindar ve garazkâr bir tutum sergiler gibi görünen Turan Dursun'un bu duygusallığı, kariyeriyle bağdaşmamıştır. Buna neden gerek duymuş olduğu karanlıktır.

Kur'an'ın içinden özellikle cımbızdan çekercesine bazı paslı ayetleri almış ve onların tenkidini yapmıştır. On dört

asırdan beri İslam âlimlerinin inanıra anlatmakta zorlandıkları, üzerini örttükleri, *"hikmeti Allah'ta saklıdır"* dedikleri en hassas tartışma götürür ayetleri ele almasının amacı açıktır. Bu tipteki ayetler, Kur'an tefsircilerinin asırlarca başını ağrıtmış, cemaati kamplara, mezheplere bölmüştür. Hâlâ da bu tip ayetlerin taşıdıkları kuşkular ve çelişkiler, sünnet ehli başını ağrıtmaktadır.

Kur'an'da pek çok, sayısı 6666 ya varan ayetin içinden ayıklanmış bu ayetlerin dışında kalan ayetlere Turan Dursun dikkat edilirse dokunmamış. T. Dursun'a reddiye yazanlar açıkça onun oyununa gelmişlerdir.

Kur'an meallerinde değişik kimselerin birbirini tutmayan değişik yorumları, selim aklı kuşku içinde bırakır. Hangisinin doğru bilgiyi aktardığı kuşkuludur.

Bu konuya kitapta netlik getirdik. Kur'an'ı tercüme edenlerin kısmen de olsa tekelinden çıkardık. Ayetlere, kelime kelime karşılığını veren sistemi kullanarak müminin değişik meallerdeki kuşkularına son vermek istedik.

İ.Ü. İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi yrd.doç.dr. Sıtkı Gülle'nin Huzur yayınevinden yayınlanan KELİME ANLAMLI KUR'AN-I KERİM MEALİ adlı kitap, ayetlerin kelime tercümesinde kullanılmıştır. Faydalı olacağı umuduyla...

Sırrı Ataman

İSLAM'DA HOŞGÖRÜ VAR MI?

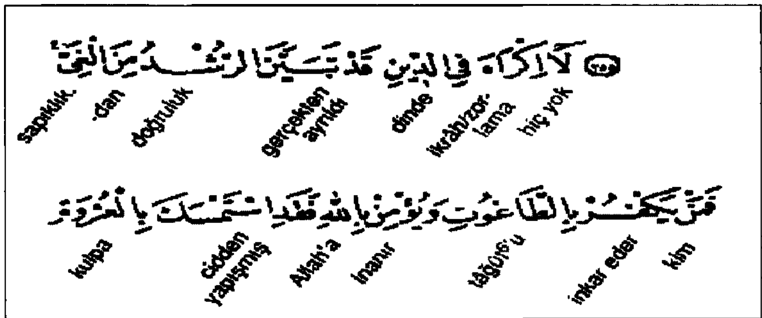
Yalnız İslam'da değil, bütün diğer dinlerde "HOŞGÖRÜ" çok ciddi bir konudur.

Bu konu hakkında Dursun ve Ateş'in karşılıklı fikir beyanlarını tahlil etmeden önce, hoşgörü meselesine ışık tutacak olan kısa ve öz iki ayeti hatırdan çıkarmayın.

Dikkat!

Dini hayata giren aşağıdaki bu iki ayet konunun kilometre taşlarıdır. Çünkü, biri İslamiyet'in erken dönemlerinde, dinin henüz kökleşmediği, tepki gördüğü yıllarda, ikincisi ise dinin en parlak dönemlerinde inmiştir.

Mekke'de henüz müslümanlığın **hâkim olmadığı** dönemde inen vahiy aşağıdadır:

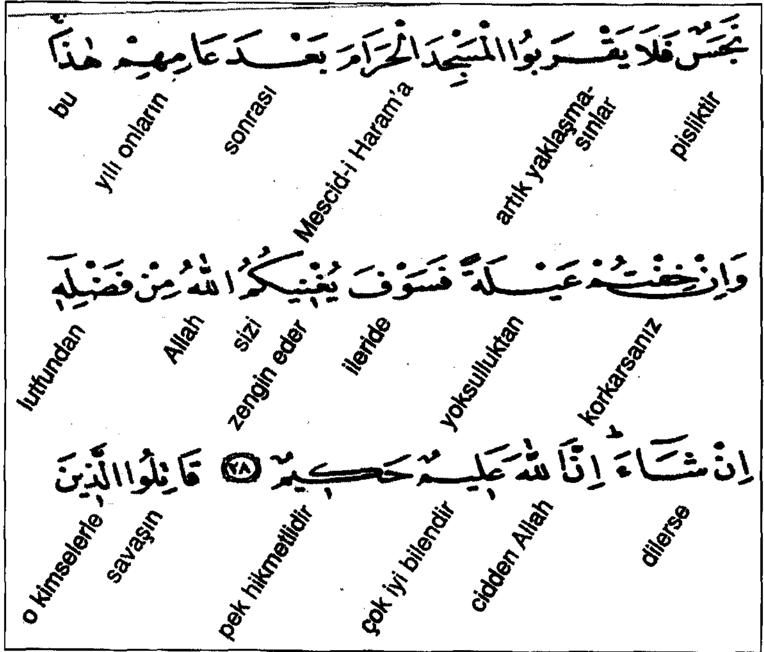

1- "**Dinde zorlama yoktur.**" (Bakara 256)

Müslümanlığın neden sonra güçlendiği dönemlerde, İslam peygamberinin aldığı vahiy ise şudur:

2- "Kitap verilenlerden Allah'a, ahiret gününe inanmayan ve Allah ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, Hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle Cizye verinceye kadar *savaşın*." (Tevbe 29, Diyanetin çevirisi)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve o son güne inanmayan, Allah'ın ve peygamberin haram kıldığı haram saymayan ve hak dinini din edinmeyenlere karşı onlar boyun eğmişler olarak kendi elleriyle Cizre vermelerine dağin savaşın." Tevbe 29.

Bu ayet son inenlerdendir. İslam Peygamberin veda haccında inmiştir.

Sözü edilen bu iki vahiyden birincisi (Bakara 256) müslümanların henüz birkaç kişi olduğu dönemde aldığı vahiydir.

İkinci vahiy ise daha sonradır, Peygamberin vefatından az öncedir. Açıkça anlaşılıyor ki, bu iki ayette bariz çelişki var.

Akla, kara kadar.

İkinci ayet (Tevbe 29), son gelen olduğuna göre doğal olarak birinci ayetteki hükmü kaldırmış olur. Daha başka ifadeyle, ayetler çeliştiği için, birinci ayet hükümden düşmüştür. Bu ve buna benzer çelişkiler hakkında Allah Bakara suresinde cevap verir:

"Biz onlara daha hayırlısını veya benzerini getirinceye kadar, hiçbir ayeti yürürlükten kaldırmaz veya ertelemeyiz." (Ayet 108)

Tevbe 29. Ayet en son geldiğine göre; Bakara 256. Ayet hükümden kalkmıştır. Demek oluyor ki, Hak dinini din edinmeyenlerle, daha açık ifadeyle İslam dinine girmeyenlerle **savaşılacak**, sonuna kadar **zor** kullanılacak.

"İslam'da hayırlı olan savaşmaktır. Ne zamana kadar? Allah'ın dini, bütün insanlara hâkim oluncaya kadar." (Tevbe 29)

Görüldüğü gibi aynı mevzu üzerine, birbirine zıt iki ayet gelmiş. Hâlâ bunda çelişki yok demek, ısrarcı olmak, dine olan güveni bozar, Allah'a gizli küfürdür. Dinin kalitesini de bozar.

Allah bizzat kendisi ikrar ediyor; "**değiştirmek bana mahsus**" diyorsa (Bakara 108), kula susmak düşer. **'O, hikmet sahibidir, iyisini bilir'** demek en doğrusu olur ve din âlimlerine bu düşer.

Kitaplı veya kitapsız dinlerde, **'hoşgörü'** konusu, temel taşlardan birisidir. Yapılan haksız bir eyleme karşı veya sözlü saldırıya karşı tepki vermemek, **intikam** duygusunu bastırmak, fırsat kollamamaktır kısaca **hoşgörü**. İsa Peygamberin şakirtlerine, *'yüzüne bir tokat yersen öteki tarafını döndür'* nasihati bir hoşgörü formülüdür. Bu kıssa, insan onuruyla ters düştüğü kanısına varılsa da konuya örnektir.

Hoşgörü ki o, Allah'a izafe ediliyorsa, elbette hoşgörünün anlamı daha derindir.

İslam'da hakim olan hoşgörüyü Dursun ve Ateş'ten izleyelim.

Kur'an'da geçen ayetler 'hoşgörüyü' mü tembih eder, yoksa 'hoşgörmezliği' mi?
İnceleyelim.
Turan Dursun'a göre İslam'da ağır basan **"hoşgörmezlik"**tir. Ona göre İslam'ın ilk dönemlerinde "hoşgörü" hâkimdir. *Kâfirun suresinde anlatıldığı gibi. Kur'an'da geçen bazı ayetlere bakıldığında, gerçekten barış ve dinler arası saygıyı öğütler.*
Birkaçından örnek:
"Dinde zorlama yoktur." (Bakara 256)
"Öğüt ver, çünkü sen, yalnızca bir öğütçüsün. Onların üzerine zorba değilsin." (Gaşiya:22-23. Şura; 48, Nahl 82, Ali İmran 20, 9) Bu ayetler hoşgörüyü tembihler.
T. Dursun'a göre bu ayetlerin amacı, **"güçleşinceye kadar barış içinde yürüme"**dir. İslam henüz güçlenmediği zaman inmiş ayetlerdir. Önceleri bu yönde (mümaşat) ayetler inmiş ama İslam güçlendikçe, hoşgörüsüzlük, kin, intikam, misilleme, öç almaya yönelik ayetler inmiştir.
İslam'ın propagandasını yapan ve **"hoşgörü dini olduğunu"** savunanlar, bu ayetleri, özellikle de Kâfirun suresinin 6. Ayetini sık kullanırlar.
"Sizin dininiz size, benim dinim bana." (Kâfirun 6)
"**Dinde zorlama yoktur.**" (Bakara 256)
*İslam hukukunda bu ayetler "**mensuh**" hükmü yürürlükten kaldırılmış ayetlerdir,* demiş ve devam etmiş:
*Bunlar, "Kılıç Ayeti" (Ayetü's Seyf) diye adlandırılan ayetle (Tevbe 5), "Öldürüşme Ayeti" (Ayetü'l-Kıtal) diye adlandırılan ayetle (Tevbe 29) hükümsüz kalmış ve Cihat ayetleriyle "yürür*lükten kaldırılmış."
T. Dursun, bu görüşüne kanıt olarak, yani **'hoşgörünün'** yerine İslam'da **'hoşgörüsüzlüğün'** geçtiğini, dinde ısrar,

baskı, cebir, zorbalık başladığını söyler, buna kanıt olarak da, Diyanetin çevirisi Tevbe suresinde geçen 5. Ayeti gösterir.

"**Hürmetli aylar çıkınca, putatapanları, bulunduğu yerde öldürün. Onları yakalayıp hapsedin. Her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse peşlerini bırakın. Doğru Allah bağışlar ve merhamet eder.**" (Çeviri Diyanetin.)

Kâfirun suresindeki, herkesin dini kendisine, dinde zorlama yoktur gibi benzer ayetler hükümsüz olmuş, dinsizlerin öldürülmesi ayette emredilmiştir. Putlara tapanların bağışlanmayacağını ve nerede bulunurlarsa öldürülmesi emredilmiştir.

"**Onları nerede bulursanız orada öldürün.**" (Bakara 191-92, Nisa 89, 91)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

saldır-ganları
sevmez
kuşkusuz Allah
saldır-mayın
sizinle
savaşı-yorlar

fitne/baskı yapmak
sizi
çıkardılar
yerden
onları
çıkarın
onları
yakaladınız
nerede
onları
öldürün

çarpışma-larına ka-dar sizinle
Mescid-i Haram
yanında
savaşma-yın onlarla
öldür-mekten
daha be-terdir/daha yamandır

eğer son verirlerse

"Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın ama sınırları çiğneyip saldırmayın, hiç kuşkusuz Allah sınırları çiğneyenleri sevmez." "Onları nerede yakalarsanız kendilerini öldürün, onlar sizi çıkardıkları (Mekke den) çıkarın. O fitne/baskı yapmak adam öldürmekten daha beterdir/daha yamandır. Onlara Mescid-i Haram yanında sizinle oroda çarpışmaya girişmelerine kadar savaşmayın. Eğer sizinle savaşırlarsa kendilerini öldürün. (bakara 91-92)

Nisa suresindeki **"öldürün!"** münafıklar içindir.

Turan Dursun, müslümanların hoşgörüsüzlüğünü diğer başka ayetlerle de delillendirmiş.

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla savaş. Varacakları yer cehennemliktir. Orası ne kötü bir varış yeridir."

Bu ayet, iki ayrı surede aynen alınmıştır. (Tevbe 73; Tahrim 9)

"Kitap verilenlerden Allah'a, ahiret gününe inanmayan ve Allah ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, Hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle Cizye verinceye kadar savaşın." (Tevbe 29)

"Hoşgörü" yansıtan ayetler **"mümaşat"** dönemlerinin ürünüdür.

Turan Dursun'un kullandığı ve seçmiş olduğu ayetlere göre önceleri İslam', **'barışçı'** idi. Daha sonraki dönemlerde barışçı kimliği gitmiş, **'hoşgörüsüz'** bir din olmuştur. Birkaç hadisle birlikte bu düşüncesini pekiştirir.

Dursun'un, Tanrı'nın öç almasına da itirazı vardır.

Uyanık bir tek adam,
uyuyan birlerce kişiden daha kuvvetlidir.
S. CARNAT

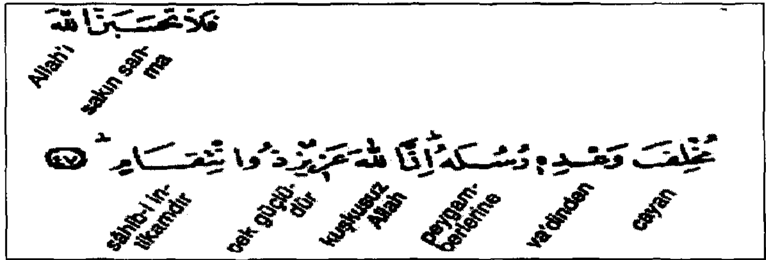
Kendisi şu soruyu sorar: *Öfke "gazap" dolu bir "Tanrı" düşünebilir misiniz... Kur'an'da tam 4 kez Tanrı için "**zü'ntikam**", yani intikam sahibi, intikamcı deniliyor. Diyanetin çevirisinde de "öcünü alır," "öç alıcı", "öç alan", "öç alabilen" anlamaları verilmiştir.* Delili olarak da, Ali İmran 4, Maide 95, İbrahim 47, Zümer 37. Ayetleri gösterir. Tanrı'nın öç almasını kınar ve Diyanetten aldığı Mevlâ'nın öç almasıyla ilintili ayetleri şöyle sıralar:

"Sakın Allah'ın peygamberlere verdiği sözden cayacağını sanma! Allah güçlüdür, ÖÇ ALANDIR." (İbrahim 47)

"Rabbinin ayetleri kendisine hatırlatılıp da onlardan yüz çeviren kimselerden daha zalim var mıdır? Şüphesiz, suçlulardan ÖÇ ALACAĞIZ." (Secde 22)

Netice itibariyle, Turan Dursun şu sonuca varıyor: *İslam 'intikamcı'dır. İslam'ın "Tanrı"sı intikamı kimi zaman 'bu dünyada, kimi zaman da 'öbür dünyada, yani ahirette alacağını bildirir...*

O, özetle, *Tanrı'da zulmün südur etmesi mümkün değildir,* demiş.

"Sakın Allah'ı peygamberine verdiği sözünden cayan sanma, Allah güçlüdür, intikam sahibidir." (İbrahim 47)

S. Ateş'in farklı yorumuna geçelim.

Şimdi gelelim İslam'a karşı bu sataşma gibi duran görüşün sağlamlığına. Süleyman Ateş, "**Gerçek Din Bu**" adlı kitabında, Dursun'un ayetleri yorumlamada yanlışlıklar içine düştüğünü, bunun bir bunalım olduğunu yazar.

S. Ateş'in, Kur'an'da işaret edilen **'Tanrı'nın öç alıcı vasfı'** hakkında T. Dursun'a itirazı olmamış. **'Hayır, Allah asla öç almaz'** gibi bir yanıtı da yoktur. Başka bir deyişle, Diyanetin çevirilerinde geçen **Allah'ın öç alan,** olduğunu kabul etmiştir.

Araya girelim.

Nitekim, Tanrı'nın sapıklığa gömülmüş olan kâfiri sonsuza kadar cehennemde yakacak olması, onun **'öç alıcı', 'inti-**

kamcı' olduğuna ve dahası sıradan kâfiri, **'İslam'a döndürmeyeceğine'** dair indirdiği vahiyler, bunun açık kanıtıdır.

Allah'ın, esasına bakılacak olursa, insanların beşeri ilişkilerini düzeltmek ve uyması gereken ahlaki kurallar üzerinde titizlenmesi ve cezaları bu düzlemde tanzim etmesi gerekirken, en ağır cezayı, kendini tanımayana kesmiştir.

Sonsuza kadar cehennemde yanma, suça karşı cezanın adaletsiz olduğu meydanda. Kaba bir mantıkla düşünelim: Cehennem cezasının amacı nedir?

Kişiyi terbiye etmek mi yoksa Allah'ın o kimseden **'öç'** alması için midir?

Pek çok İslam âlimi, cehennemin insanları yakması amacının, **"terbiye etmek"** olduğunda birleşir. Tarafsız düşünülürse, görüş temelde yanlıştır.

Kelâm âlimlerinin dedikleri gibi olduğunu bir an farz edelim; Kâfir veya bir putatapar sonsuza dek cehennem çukurunda kalacaktır, o kimse bin sene yandı ve Allah baktı ki ümit etmediği bir şey oldu.

Putatapar terbiye oldu; yakmaya devam edecek mi? Edecekse terbiye olmuş, ıslah olmuş kâfiri hâlâ cehennemin duvarına yaslaması, korkunç adaletsizlik olur ki Allah'ın rahim ve rahman sıfatıyla asla bağdaşmaz. O zaman ortada Tanrı'nın sınırsız **intikam** alma hıncı kalır. Kâinatın sahibi sadist mi?

Şöyle düşünelim, kâfirin terbiye olup olmadığına kim karar verecek? Kâfirse daha ateşe girmeden bin kere tövbe edip yaptıklarına bin pişman olacağı gün gibi ortada. O, ateşi görür görmez zaten terbiye olmuştur. Hiç terbiye olmayacaksa sonsuza kadar yakmanın ne anlamı olurdu?

'Ben terbiye olmadım, zaten ben dünyalıyken soğuktan nefret ederdim, burada iliklerime kadar ısınıyorum. Yaptıklarım şer işlerden zerre kadar pişman değilim. Beni buradan kimse çıkarmasın' diye yalvaracak birini tasarlamak mümkün mü?

Ruha giydirilmiş dünyasal beden, azar azar yanacak ve bu sonsuza kadar bitmeyecek bir yanışsa terbiye konusunun

amacını aşar. Tamamen yanan bedene, yeniden etler giydirilip tekrar tekrar meşe odunu gibi telef olması büyük bir zulümdür. '**Öç**' almanın esprisini fersah fersah sollar!.. Böyle bir azabın, kinin Tanrı'dan uzak olması gerekir.

Bir ceza hâkimi tasarlayalım; kasten adam öldürmek suçundan yargıladığı katili ölüme mahkûm etsin. Bu kararıyla hâkim, adamdan intikam mı almış oldu?

Saçma!

Ceza hâkimi, intikamcı bir yargıç mıdır? Hâkim doğru olanı yapmış, adaleti işletmiş, adil bir kimsedir.

O, Tanrı ki, hesap gününde hardal tanesi kadar iyilik-kötülüğü kaçırmayacak, teraziyi hassas tutacaksa, nasıl '**öç**' alıcı, '**intikam düşkünü**' yüce varlık olabilir? Böyle bir sıfatı taşıyan Tanrı'ya kim güvenir? Ancak, *'Allah, ahirette, kötü amel sahiplerine, zalimlere, kâfirlere gereken cezayı verecek' ifadesi,* O'nun sıfatına, adaletine yakışandır...

Allah adildir, insandan intikam almayla rahatlayan, mutluluk duyan olmamalı. Mümin böyle iman eder.

Ulu Mevlâ'nın adalet sarayına, sıfatına, zatına yakışan, hak ile batılı **intikam** duygusuna gerek duymadan, kapılmadan ayırt etmesidir. Eğer terazinin dengesini bozup; duygularıyla hareket ederse, inanırın Allah'ın adaletine itimadı kalkar.

Tanrı, bir yandan Kur'an'da insana itidali, müsamahalı olmayı sıkı sıkı tembihleyecek, ama kendisi intikamcı olacak! "Onları en şiddetli yakalayışla yakaladığımız günü hatırla. Şüphesiz biz öcümüzü alırız." (Duhan 16)

İnanır için, din mantığında makul sebep değil! **Öç** alma beşere mahsustur, iki hasım arasında geçen bir davranıştır. Ekseri böyledir. Allah'ın öç alacağı kimse, kendisini inkâr edendir. Bir kısmı da insanların arasında geçen, konusu hakka dönük, hakkın kullanılmasından doğan davalardır.

Eğer Tanrı'nın kendisi ile ilgiliyse o zaman, bu tutumundan dolayı kâfirden intikam alması yerine; *'Tanrı, kudret sahibidir, inkârcıyı affetmez, hesap gününde cezalandırır'* şek-

linde daha yumuşak bir ifade amaca uygundur. Kur'an tercümesinde böyle bir usul kullanılabilirdi, lakin ne var ki, dini naslara bağlı kalmak önkoşulsa, Kur'an'da **(zü intikam)** olarak geçer. Bu kelimeyi ezip büzüp değişik anlamlara kaydırmak, Kur'an'a hakaret olur. Bizim gündelik hayatımızda kullandığımız gibi **intikam** kelimesinin karşılığı Arapçada da aynı. Yani eşanlamlıdır.

Kur'an'da beşerin '**öç almasının**' önüne engel koyar. Tanrı, insanı **intikam** almaktan vazgeçirebilmek maksadıyla, "**Bir kişiyi öldüren bütün insanlığı öldürmüş sayılır**" gibi, çok ağır bir suçun bağışlanması için, yani öç almanın önünü kesmek için ölenin yakınlarından affedilmesini ister.

Hal böyleyken, kendisinin **öç** alıcı olması din mantığını zorlamaktadır...

Sonuç: İslam'ın ilk dönemlerinde kâfirlere karşı barışçı tavır ve 'hoşgörü' hâkim olmuş, müslümanlar kuvvetlendikten sonra 'hoşgörüsüzlük' hâkim olmuştur...

Ateş, Müslümanın tek hısmı olarak Ehl-i Kitabı gösterir

Ateş kitabında, *İslam'da '**hoşgörüsüzlük**' yoktur,* der.

Tevbe suresi Ayet yirmi dokuzun yorumunda ise Dursun'un bunalıma düştüğünü, ayeti inkâr ettiğini yazmış. '*Ayette, **yalnızca kitap ehliyle savaşılması emredildi,** onun dışında İslam kendine tecavüz edilmedikçe savaşmaz*' demiş.

Tevbe suresi 29. Ayeti ele alır ve şöyle yorumlar:

"***Kendilerine kitap verilenden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve elçisinin haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din edinmeyen kimselerle, boyun eğerek elleriyle Cizre verecekleri zamana kadar savaşın*** *mealindeki **Tevbe suresi 29. Ayeti** için, savaşmayı, yalnız, hak dinine bağlı kalmayan, Allah ve elçisinin haram kıldıklarına*

*haram kılmayan, **kitap ehliyle sınırlanmıştır.** Yalnız öyle konumda olanlara karşı savaşılmasını emretmiştir"* diye itirazda bulunmuştur.

Ateş'e göre:

*'**Hak dinini din edinmeyen, kitap ehliyle** savaşma müslümana haktır.'*

Kimdir bu kimseler?

Kitap ehli olanlar, yani kendilerine kitap verilenler, Tanrı'yı birleyenler, Tanrı'ya yüzünü çevirmiş insanlar! Musevi ve İsevi cemaati.

Neden, *hak dinine bağlı kalmayan, Allah ve elçisinin haram kıldıklarına haram kılmayan kitap ehliyle **savaşmayı** emretti?*

Amaç; kafirin dinini değiştirip Hakk dini müslümanlığa dönmeleri içindi.

Yani hak dinini, din edinmeyenlere, yaşam hakkı yok. Oysa Tevbe 5 ve Tevbe 73 de müslümana savaş küffar ehliyle farz kılınmadı mı? Ateş, savaşa muhatap olarak, neden yalnız Kitap ehlini seçmiş ki?

Tevbe, Ayet 5:

"Hürmetli aylar çıkınca, putatapanları, *bulunduğu yerde öldürün.* Onları yakalayıp hapsedin. Her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse peşlerini bırakın. Doğru Allah bağışlar ve merhamet eder." (Çeviri Diyanetin.)

Burada '**hoşgörünün**' hâkim olduğunu söylemek mümkün mü?

Hani, herkesin dini kendine idi?

Ehl-i Kitap, putatapar mı?

Musevi müslümanın da Tevhid inancı tamdır, yani Rabbini tanır ve inkâr etmez. Etmişse Musevi değildir, ehl-i kitap hiç değildir... Bu yönde hak dinine bağlı olan, kalan dindar

ulusla savaşılmaz. Hak dinine küfredenle, tanımayanla savaşılacak. Amaç, onları hak dinine yüzlerini döndürmek, Musevi ve Hıristiyan da tevhit 'inancı' tam olduğuna göre, savaşmak niye?

Putatapar olsun, ehl-i kitap olsun; sırf İslam dinini yaymak için onlarla savaşmanın, hak olarak kabulü, kâfire ve ehl-i kitap mensubuna İslam'ı zor kullanarak kabul ettirme değil midir?

"**Sizin dininiz size, benim dinim bana**" (Kâfirun 6), ayetinin hoşgörü mesajı ne oldu?

Musevi, Allah'ın dinini din edinmiş ama İslam peygamberinin haram saydıklarını kendi şeriatına tâbi olduğu için helal sayıyor. Bu takdirde öldürülecek veya cizye'ye tâbi olacak.

"De ki: Ey kafirler, tapmam taptıklarınıza, sizde değilsiniz tapanlar tapıp durduğuma, değilim tapan taptığınıza, sizde değilsiniz tapanlar tapıp durduğuna, sizin (olsun) dininiz, bana (kalsın) dinim" (Kafirun 6)

Yıllar, asırlar önce Rab, Tevrat'ta onlara bazı nesneleri helal kılmış. Lakin Kur'an, Tevrat'ta helal olarak geçenler, örneğin 'şarap' müslümana haram kılmışsa, yani Tanrı fikrini değiştirmişse, faturasının Musevi dindarın başına patlaması ve **öldürülmesine dair emir** çıkmış olması adil olamaz.

Velhasıl sonuç itibariyle yine dinde zorlama olduğu ortada değil mi?

Öyle veya böyle kitap ehli Tevrat müslümanına Rab, ölüm emri çıkartmış...

Ayet (Tevbe 29) da, bir başka çelişki; Rab, Musevi dinini geçerli saydığını, Kur'an'da onlarca ayette net ve yalın tasdik etmiş ve onları kendi şeriatlarını uygulamalarında serbest bırakmıştır. "İncil ehli Allah'ın ona indirdiği ile hükmetsin. Hükmetmezse fasıkların ta kendisidir." (Maide: 47) "Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik, içinde nur ve hidayet vardır... Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kafirin ta kendisidir." (Maide: 44, Diyanet çevirisi). Bu kısım insanlara savaş açmanın adaletsizliği ortadadır. Ayette, ehl-i kitapla savaş açılması buyrulmuşsa ki öyle; İslam'da **hoşgörüsüzlüğün** hâkim olduğuna inanmak zorunludur.

Müslüman'ın yegane hasmı, ehl-i kitap?.. Böyle mi demek istiyor S. Ateş?

İnandırıcı çözümden çok uzak!!

Kitap ehli olan Hıristiyan ve Musevi halkıyla savaşmak, onları boyun eğdirip Cizyeye mahkûm etmek, **dinde zorlama olduğuna** kanıt olarak yeter de artar. Yani İslam, sonsuza kadar Hıristiyan ve Musevi avına devam edecek ta ki, Cizye verene veya müslüman olana dek. İslam'da bahsedilen 'Hoşgörünün' mahiyeti bu mu?

Eğri oturup, doğru konuşalım; savaşçı ayet (Tevbe 29), hoşgörülü Kâfirun suresinde geçen ilahi esine tamamen terstir. Bakara suresindeki ayetle de taban tabana zıt. Dinde zorlama yoktur iddiasında bulunan, ilahiyatçının dolaysız yoldan Tevbe suresi Ayet yirmi dokuzla yüzleşmesi çok zordur.

Bir yandan *dinde hoşgörü var* diyeceksin, ama diğer yanda *Kur'an dinine girmeyenlerle, ehl-i kitapla savaşılıp öldürülmeleri ilahi emir olacak,* bunda hoşgörü aramak, selim akıldan feragat etmekle olur.

Ayetlerde çelişki var

Diğer sayfada Ateş, Kılıç ayetini ele almış ve Kur'an'da geçen ayetlerde çelişki olmadığını şöyle açıklamış:

"Gaşiya 21, Al-i İmran 20, Nahl 82 ve Şura 48. Ayetleri peygamberin, insanları İslam'a davet için zor kullanmamasını tembihler. Bazı müfessirler, Kur'an'ın bu geniş ve evrensel görüşünü daraltırlar.

*"**Onlar sizinle savaştıkları gibi siz de onlarla topyekûn savaşın**' (Tevbe 36) ayeti, hoşgörüyle ilintili diğer ayetleri nesh ettiğini söylerler... Bu bir hatadır"* demiş.

Ateş, *Kur'an'ın geniş ve evrensel görüşünü daraltan ve İslam'da hoşgörüsüzlüğü yayan bu yazarların ellerinde delilleri olmadığını, vehimleriyle Kur'an'ı çarpıttıklarını* söyler ve devam eder.

*Kâfirun suresindeki "**sizin dininiz size, benim dinim banadır**" mealindeki ayet, nesh edilemez zira haberdir, ancak emir ve hükümlerde nesih olur,* diye Dursun'u uyarır... Ve Yunus 108, Sebe 24-25, Bakara 256. Ayetlerini, dinde zorlama olmadığını, aksine insanı dini seçmede serbest bıraktığına kanıt olarak gösterir.

Müslümana savaş, ancak ona saldırılırsa öngürülür!

*"Sıra savaşı emreden ayetlere gelince, **mutlak** değildir, 'sizinle savaşanlar' ile kayıtlıdır. Yani Kur'an müslüman olmayan herkesle savaşmayı emretmiyor, müslümanlarla savaşanlara karşı savaşmayı emrediyor"* der Ateş.

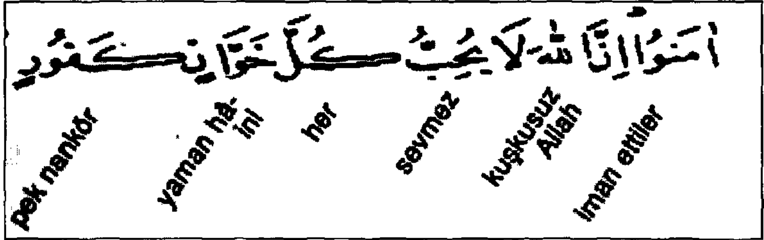
İleriki sayfalarda, müslüman için savaşın önkoşullarını şöyle sıralar:

Müslümanları özgürlüğe kavuşturma, davet özgürlüğünü sağlamak, düşmanın eziyet ve saldırısını önlemek... üzere

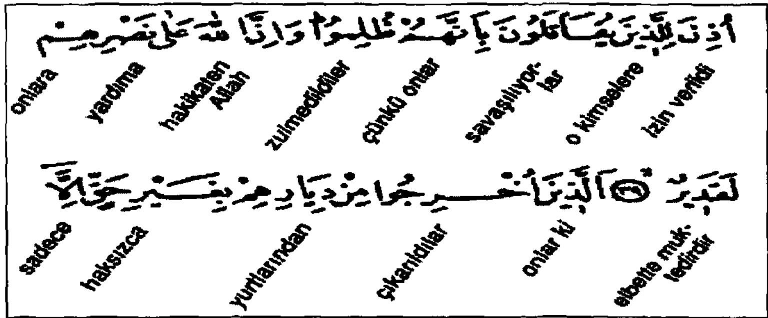
meşru kılınır. Bu prensip peygamberin hayatının sonuna kadar muhkem kalmıştır. Kanıt ayet Hac suresi Ayet 38-39 dur.

"Allah, inananları savunur. Allah hiçbir hain ve nankörü sevmez. Kendileriyle savaşanlara, savaşma izni verildi... Allah, kendi (dini) ne yardım edene elbette yardım eder..."

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"kuşkusuz Allah ,iman edenleri savunur. Cidden Allah nankör ,haini hiç sevmez" (Hac 38)

"Kendileriyle savaş açılanlara (müminlere), zulmedildiklerinden dolayı savaşmaları hususunda izin verildi. Hakikaten Allah onlara yardıma pekala muktedirdir." (Hac 39)

Bakara suresinden de hoşgörüye, örnek verir:

"Sizinle savaşanlarla, Allah yolunda savaşın. Fakat haksız yere saldırmayın, çünkü Allah haksız yere saldı-

ranları sevmez. Onları nerede yakalarsanız öldürün, onların sizleri çıkardıkları yerden (Mekke'den) çıkarın... Eğer onlar savaştan vazgeçerlerse, Allah bağışlayandır, esirgeyendir. Onlarla savaşın ki fitne ortadan kalksın, din (ibadet) yalnız Allah'a ait olsun."** (Ayet 190-194)

Bu ayetlerde önkoşul olarak yalnızca **savaşanlara karşı savaşmak** emredilmekte ve müşriklerin, müsümanlarla savaştıkları bildirilmektedir. Müşrikler, müslümanları dinlerinden dönmeye zorluyordu... Baskı yapıyorlardı...

'Fitne' kelimesinin şirk anlamına gelmediği, aksine **baskı, işkence** olarak anlamak gerektiğini ifade eder. **"Eğer fitneciler fitnelerinden vazgeçer, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşın"** cümlesi kâfirlerin müslümanlara düşmanlık ve saldırılarına son vermesini kastetmektedir.

Ateş'in verdiği bilgiler kaleme gelen, doyurucu bir açıklama ancak!

Fitne sözcüğü, neden **işkence** olarak algılanacak onu görelim.

Diyanetin aynı ayeti çevirisi şöyle:

"**Onlar (size karşı savaşanlar) yakaladığınız yerde öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne adam öldürmekten daha kötüdür.**"

Bakara Ayet 193:

"**Fitne tamamen yok edilinceye kadar ve din (kulluk) yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur.**"

Ayette, **Fitne** sözcüğü asıl anlamında kullanılmış nasıl olup da **baskı** veya işkenceyle ilintili kurulmuş.

Hayret! Saldırıya açık olanlar 'fitne' ve 'dinin, yalnız Allah'ın' olmasına karşı duranlardır... İki koşulda da; savaş emrediliyor.

Dikkat edilirse **'fitne'nin ortadan kalkması**, savaşmamak için kafi sebep değildir, fitne bitse bile **Allah'ın dinine girmemişlerse katledilecekler.** Ayet 193 deki Tanrısal emir açık.

"Müslümanları özgürlüğe kavuşturma, davet özgürlüğünü sağlamak için, müslümana, savaş meşru kılınmış" demiş Ateş. Kâfiri veya Ehl-i kitabı; **"ya kelleni, ya paranı"** diye seçime zorlama, "**din, Allah'ın oluncaya kadar savaşın**" mealini **davet özgürlüğü** olarak anlaması da, anlamlıdır.

Zorlama, hoşgörürlük mü?

Akıl ve anlamak, hakikatin veya hatanın mantıksal ön şartıdır. (Frederick Fere).

'Yalnızca savaşanlara karşı savaşmak' emrinin bir diğer ayağına geçelim:

Hac suresi 38 de yalnızca savaşanlara karşı savaşmak emredilmekte denilmesi ve Ateş'in buna dayanarak bilgi vermesi isabetli bir teşhis.

Buna kimsenin itirazı olamaz. Zira Kur'an böyle bilgi veriyor.

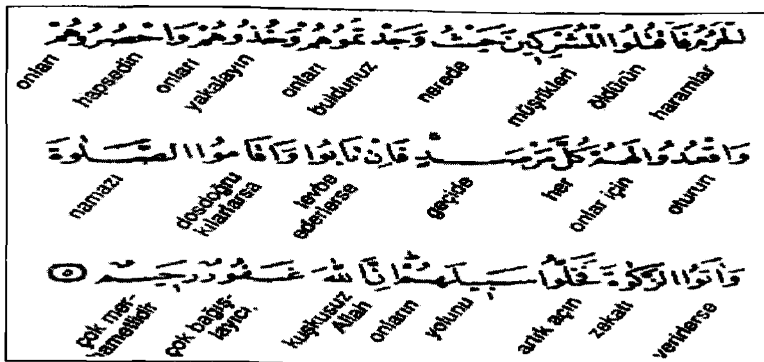
Ancak!

Bu düşünceye karşı Dursun daha evvelden, *İslam hukukunda bu ayetler "mensuh" yani hükmü yürürlükten kaldırılmış ayetlerdir. Bunlar, "Kılıç Ayeti" (Ayetü's Seyf) diye adlandırılan ayetle (Tevbe 5), "Öldürüşme Ayeti" (Ayetü'l-Kıtal) diye adlandırılan ayetle, (Tevbe 29) hükümsüz kalmış ve Cihat ayetleriyle "yürürlükten kaldırılmış*" demişti.

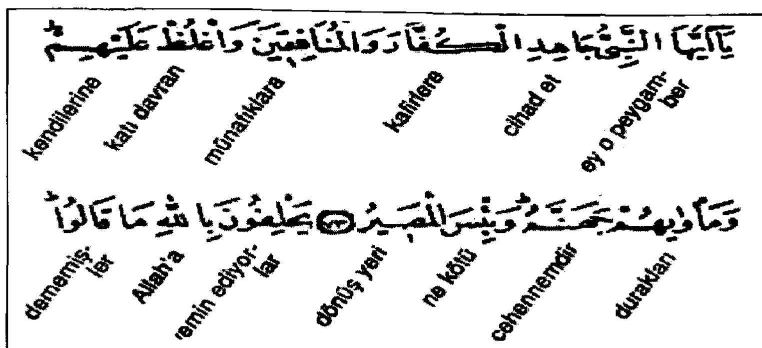
Ayrıca; Dursun'un hoşgörüsüzlüğe örnek verdiği; Tevbe 5 –Tevbe 73 e her nedense Ateş'in itirazı olmamış.

T. Dursun, bu görüşüne kanıt olarak, yani **'hoşgörünün'** yerine İslam'da **'hoşgörüsüzlüğün'** geçtiğini, dinde ısrar, baskı, cebir, zorbalık başladığını söylemiş, buna kanıt olarak da ayrıca, Diyanet çevirisi Tevbe suresinde geçen 5. Ayeti göstermişti.

"Hürmetli aylar çıkınca, putatapanları, bulunduğu yerde öldürün. Onları yakalayıp hapsedin. Her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder namaz kılar ve zekât verirlerse peşlerini bırakın. Doğru Allah bağışlar ve merhamet eder." (Çeviri Diyanetin.)

"O haram aylar çıktığında artık o müşrikleri, kendilerine nerede bulursanız öldürün . tevbe ederlerse ,namazı dosdoğru kılar ve zekatı verilerse o zaman yollarını açın. Kuşkusuz Allah çok bağışlayandır ,çok merhametlidir." (Tevbe 5.)

***"Ey Peygamber!* kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, kendilerine katı davran. Varacakları yer cehennemdir. Ne kötü dönüş yeri." (Tevbe 73)**

Tevbe 73:

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla cihat et, onlara sert davran; onların varacakları yer cehennemdir..."

Peygamberin küfür edenlerle savaşmasına neden olan ayet; Tevbe suresinde 74 de saklı:

"Senin aleyhinde söyledikleri yakışıksız sözleri) söylediklerine Allah'a yemin ediyorlar. Halbuki o küfür sözünü

söylediler. İslam olduktan sonra inkâr ettiler, başaramadıkları bir şeye yeltendiler."

Dursun bu ayetleri verirken haklıydı, zira en son inen ayetlerdi, ayetlerden Tevbe suresi Ayet 29 da dahil, **karşı taraf savaş açmamış olsa da** müslümana, **'Hak dini kâinata hâkim oluncaya karşı cihadı farz kıldığını'** işaret ediyordu...

Ateş'in, **savaşın önkoşulu olarak** *'sizinle savaşanlar ile kayıtlıdır'* demesi çarpıtmadır. Zira, Tevbe suresinde, ehl-i kitap olup da, Allah'a inanmayanlarla, haram kılınanları helal sayanlarla savaş emrini veren, Allah değil miydi?

Ayet aşağıda, bir kere daha izleyelim:

"Kendilerine kitap verilenden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve elçisinin haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din edinmeyen kimselerle, boyun eğerek elleriyle Cizye verecekleri zamana kadar savaşın." (Tevbe suresi 29)

Kitap ehli, Kur'an müslümanına savaş açmamışlar, aksine sırf **imanlarını değiştirmek için** Kur'an müslümanına, Tanrı, onlarla savaşmalarını emretmemiş miydi? Demek ki saldırana karşı savaşma, savaş için **önkoşul** olmuyor, dinini değiştirmeyen insanlara da savaş açılması emredilmiş.

Ayet **mutlak!**

Samimi Tahkiki iman sahibi, Kur'an'ın hikmetlerini, çarpıtmaz.

Önceden belirttiğimiz gibi, bu konunun temel taşı olan birbirini çelen iki ayet vardır:

"**Dinde zorlama yoktur.**" (Bakara 256)

"**Kitap verilenlerden Allah'a, ahiret gününe inanamayan ve Allah ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, Hak dinini din edinmeyen kimselerle; küçülerek elleriyle Cizye verinceye kadar savaşın.**" (Tevbe 29, Diyanetin çevirisi).

Yukarıdan adı geçen ayetlerden ancak biri gerçektir.

Ateş, *Kur'an'da nesh yoktur* derken; bu birbirini batıl kılan ayetlerin hangisine iman edileceğini de söylemesi gerekir-

di. **Kur'an'da nesh yoktur** diyerek işin içinden sıyrılmak; Kur'an'ın ciddiyetiyle bağdaşmaz. Ayan beyan birbirini hükümsüz bırakan iki ayet ortada.

Çözüm, hangisinin en son inen olduğunu tespit etmektir. Tevbe suresi Ayet 29 İslamiyet'in oturduğu dönemde ve en son inen ayettir. Aklıselim mümin; dinde 'hoşgörüyle' ilgili ayetlerin, Tevbe suresinde geçen **Hak dinini din edinmeyen kimselerle** savaşmayı emreden ayetiyle hükümden düştüğünü gönülden iman etmeye zorunludur... Aksi halde Ehl-i Sünnet, *'Kur'an'ın çelişkilerle, tutarsızlıklarla, akla aykırılıklarla dolu bir kitap'* olduğunu hazmetmelidir.

Turan Dursun'a karşı sert çıkışlar yapan bir başka yazarın, "İslam'da Hoşgörü" hakkındaki düşüncelerini görelim.

Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan'm '**Din Bu 1, 2, 3'e Cevap**' adlı kitapta, '**İslam'ın hoşgörüsüzlük ve savaş dini olduğunu**' kabul etmez. Kur'an'da çelişki olmadığını Tevbe 4, 6 ve Bakara 190-191. Ayetlerini gösterir.

Bilindiği gibi Dursun, Bakara suresinde geçen, '**dinde zorlama yoktur**' ve benzeri ayetlerle, Tevbe suresinde geçen 29. Ayet ve benzerlerinde geçen '**Hak dinini edinmeyenlerin, Allah'a şirk koşanların öldürülmesini**' hoşgörüye çelişki olarak almıştı.

Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan, *"Bunun neresinde çelişki var?"* diye sorgular.

Bir örnek verir:

Bir komutan askerlerine şu emri vermiş olsun:

*-Siz insanları barışa **davet edin**, bu konuda zorlayıcı olmayın.*

*-Size karşı savaşırlarsa siz de onlarla topyekûn **savaşın**. Aşırı gitmeyin.*

*-Eğer sizinle anlaşma yapmak isterlerse onlarla **anlaşın.***

*-Anlaşmaya sadık kalmayıp bozarlarsa onları **nerede bulursanız öldürün.***

Şimdi düşünelim, bu emirler arasında çelişki var mı? Elbette ki yok. Ama T. Dursun gibi Bektaşi mantığıyla alırsanız sonuç şöyle olur:

*-İnsanları barışa **davet edin,***

*-Onlarla topyekûn **savaşın,***

*-Onları nerede bulursanız **öldürün.***

Görülüyor ki verilen emirlerden yukarıdaki gibi bir seçimde bulunursanız emirler arasında bir çelişki olduğu zannedilir. Ancak emrin veriliş nedeni, zamanı ve şartları dikkate alınırsa, hiçbir çelişki olmadığı görülür.

Peygamberimizin hayatını ve Kur'an ayetlerinin iniş sırasını incelediğimizde inkârcılara karşı tavrı şu safhalarda değerlendirmek mümkündür:

*a) **Davet** ve tebliğ,*

*b) **Savaş** ve anlaşma safhası,*

d) Anlaşmaya uyulmadığı durumda ültimatom ve topyekûn savaş.

İşte inen ayetlerin hepsi bu şart ve ortamlar için geçerlidir. Aralarında çelişki yoktur.

Bektaşi mantığıyla da alsanız, Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan'ın mantığıyla da olsa; Kur'an mantığıyla da aralarında hiçbir fark olmadığı ortada. Neden bu üç örneği vermiş bilinmez. Barış yani **davet**, davete rest çekildiğinde **savaş**, ondan sonra gelen **öldürüşme** her üç planda da aynı, örtüşme olmuş!

Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan'm ve peygamberin mantığı, Dursun'un söyleminde kesişiyor, yani aynı sonuca varıyorlar. Kendileri, kantarın topuzunu kaçırmakla suçladığı *'Bektaşi mantıklı Dursun'la'* aynı kulvarda koştuklarının farkında değiller.

Evet! Yukarıdaki sıralama akla ve din mantığına tartışmasız uygun. İnsanın, kendisine saldıranla savaşması doğaldır.

Ancak!

Davetten kasıt, **müslüman olmayanı, müslüman olmaya icbar etmek, yani zorlamaksa işler değişir.** İnkârcı kabile reisi, **'benim kavmim müslümanlığı kabul etmiyor'** demişse, neticede Kur'an müslümanına savaş hak olmuşsa, bu açık açık İslam'ı zorbalıkla kabul ettirme, yayma olmadı mı? Bunun neresinde hoşgörü?..

Allah'ın ilk sözü, son sözüdür. Her şey iyi gitse, İslam'a davet edilenlerin tümü müslüman olsa, fitne ortadan kalksa, şüphesiz Allah da bu çelişkili ayetleri indirmeyecekti. Ortam ve şartlar değiştikçe, yani İslam'ın erken dönemlerinde ve daha sonra güçlü olduğu dönemde Tanrı, aynı konuda çelişen vahiyler (Bakara 256), (Tevbe 29) indirdiği açıkça ortada.

Bu durum Allah'ın ilk sözünün son sözü olduğuyla çelişmiyor mu? Tevbe yirmi dokuzda; **barış** halinde olan ehl-i kitaba sunulan koşul, ya müslüman olunacak veya cizye verilecek, aksi halde katledilecekler.

İçeriği zorlama olan **'davet'**, İslam'a yakıştı mı?

Savaş açmak için bahanedir, barışı bu şekilde bozmak.

Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan'ın 'Din Bu 1, 2, 3'e Cevap' adlı kitap, pek çok itiraza açıktır.

Dine girme hususunda Allah o kadar engel koymuş ki, böyle bir çelişki dinler tarihinde eşi benzeri yoktur. Zorlamanın, hoşgörünün yanında çok hafif kalır... Allah'ın kimi putperest kimi müslüman yapacağı kendi izniyledir... Allah kime hidayet vermişse, onun gönlünü hak dinine açmıştır. Tevbe suresi Ayet beşi, hükümsüz kılan öyle çok ayet var ki...

"Allah, dilediğini saptırır, dilediğine de hidayet verir." (Fatır 8)

Allah insanı doğru yoldan çıkarır hidayetini alır ve o, kâfir taifesinden olur...

"...Bilerek Allah, onu doğru yoldan çıkardı. Damga vurdu kulağına, gönlüne, gözüne de perde koydu..." (Casiye 23)

"Ya işinin kötüsü kendisi için bezendirip de onu güzel gören kimse? Doğrusu Allah dilediğini saptırır, dilediğini doğru yola iletir. Öyle ise nefsin onlar uğrunda tahassürle/vahlar ederek helak olmasın."(Fatır 8)

Gönlüne mühür vurduğu, gözüne perde çektiği kâfiri, katletmesi için müslümana emir verir. (Tevbe 29)

RÜŞVETLE, KÂFİR MÜSLÜMAN YAPILDI MI?

Rüşvetle müslüman olan olmuş mu? Olay şu; Müşrik başkomutanı Malik İbn-Avf Huneyn savaşında (630) müslümanlara yenilir. Taif'e kaçar. Peygamber ona bir öneri sundu. Eğer müslüman olursa tüm malları ve tutsak ailesi kendisine verilecekti. Ve ceza görmeyecekti. Bunun ötesinde kendisine ayrıca yüz deve verilecektir. Böyle bir teklife olur dedi ve Malim İbn-Avf müslüman oldu.

Dursun daha sonra, "***Rüşvet alanı da vereni de Allah lanet etsin***" hadisini geçer.

Daha sonra ganimet paylaşımına gelelim:

*Hevazin savaşında elde edilen ganimetler, bütün ilgileri üzerine toplamıştı. Paylaşılma gecikip duruyordu. Bu sırada "Peygamber ganimeti hemşerilerine dağıtacak" veya "daha çoğunu Kureyş'in ileri gelenlerine verecek" diye dedikodular da çıkmıştı. ...Görülür ki, ganimetler gerçekten de Kureyşlilere dağıtılmıştır. Ve daha çok ileri gelenlerine... Medine savaşçıları arasında itirazlara yol açtı... '**Müellefetü'l Kulub**', gönülleri İslam'a ısındırılan ve pekiştirilen kimselere denmektetir... güçlü ve etkin kişiler, İslam'a kazandırılmak isteniyordu. Eni iyi yol ganimet vermekti.*

Turan Dursun, sayfa 75 de ganimetlerin miktarı hakkında rakamlar vermiş ve **zekât** malından da rüşvet dağıtıldığı hakkında Tevbe suresi Ayet 60 ı göstermiştir.

"Sadakalar (zekâtlar) Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, düşkünlere, onlar üzerinde çalışan (zekât toplayan) memurlara, kalpleri İslam'a ısındırılacak olanlara,

kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur."

Kur'an'ın ayetiyle, zekâttan Peygamber, İslam'a kazandırmak için ***Kureyş'in ileri gelenlerine, zenginlere*** *fazlasıyla pay vermiştir. Ayrıca Kureyş'in ileri gelenleri, sadece ganimetten yüzer deve almakla kalmıyor, Kur'an ayetiyle (Tevbe 60) sürekli pay alma hakkını alıyorlardı. Neye karşılık? Bunun tek cevabı vardı; müslüman olmaya karşılık.*

Daha sonraki sayfada, İslam hukukunda olayın nasıl yorumlandığını açıklamış.

T. Dursun şöyle bir neticeye varır:

Görülüyor ki, İslam'ı güçlendirmek için kimlerin güç ve destek sağlayabileceğine inanılıyorsa, onlara rüşvet kapısı açık tutulmuştur. Toplumda güçlü olabilecek kimseler, gerek ganimetlerden, gerek zekât mallarından fazlasıyla yararlandırılmıştır.

T. Dursun'un kitabında geçen, hadis ve fıkıhçıların ve mezheplerin görüşlerine yer verilmedi. Bu kitapta güdülen amaç; İki din bilicisinin görüşlerinin, **yorumlarının ayetle örtüşüp örtüşmemesidir.** O veya bu kimsenin söyledikleri değil, Turan Dursun'un ve S. Ateşin aynı konu hakkında değişik fikirleridir.

Özet olarak T. Dursun'a göre; Peygamber, Mekke müşriklerine İslam'a girmeleri için rüşvet teklif etmiş ve onlar da bunu almışlardır. Pek çok putperest bu yolla, yani rüşvetle İslam'ı seçmiştir.

Şimdi de, Süleyman Ateş'in, zekât ve ganimet hakkında, değişik görüşüne bakalım:

Turan Dursun, hemen her konuda olduğu gibi burada da olayı çarpıtmıştır. Güya peygamber, Malik İbn Avf'a müslüman olduğu takdirde malının ve tutsak ailesinin kendisine geri verileceğini söylemiş, böylece adamın müslüman olması için rüşvet teklif etmiş.

Kendisi olayı araştırmış, hadis kitaplarında bulamamış. Tek bir kaynakta rastlamış olmasına karşın kuşkuludur.

'Yalnız İbn Hişam, Sıresinde, İbn İshak'a dayanarak bu haberi nakletmiştir. Doğruluğu kuşkuludur. Haber doğru olsa bile, bunun sebebi ona rüşvet teklif etmek değildir', demiştir.

Olayı, aşağı yukarı Turan Dursun'un aktardığı biçimde yazar. *Fakat Buhari ve Müslim gibi temel kaynaklarda, Peygamberin Malik'e haber salmasından söz edilmez,* diye itiraz eder. Ve devamla;

Şimdi olayın aslını kaynaklardan izleyelim: Allah'ın elçisi, Taif kuşatmasını kaldırıp bölgeden ayrılmaya karar verir. Dönüşte Hevazin'den aldığı esirleri ve ganimetleri ashabına dağıtmak için Ci'rane'de durdu. Mekke'nin yeni müslüman olmuş eşrafına, kabile liderlerine, ganimetten fazla pay verdi. Mesela Ebusüfyan'a ve oğlu Muaviye'ye yüzer deve, kimine elli deve, kimine bir koyun, kimine bir gümüş verdi. Geri kalanın beşte birini Beytu'l-mal'e ayırdıktan sonra diğerlerini insanlara dağıttı. Esirleri de paylaştırdı.

Olaydan yirmi gün sonra Hevazin, elçi gönderip müslüman olduklarını, kendilerinden alınmış olan malların ve esirlerin geri verilmesini istediler ve sonra savaşanlara dağıtılan ganimetler geri alınıp kendilerine verildi.

Hevazin kumandanı olup Taif'e sığınmış bulunan Malik ibn-Avf da Allah'ın elçisinin gönderdiği haber üzerine gizlice Taif'ten çıkıp Ci'rane'ye gelmiş, müslüman olmuş ve Allah'ın elçisi tarafından kendisine yüz deve verilip kavminin başına vali yapılmıştır

Görülüyor ki, Hz. Peygamber, Malik'in müslüman olması için bir öneri yapmamış ve ***rüşvet*** *sunmamıştır. Çünkü müslümanlık gönül işidir. Ne rüşvet, ne de zorla olur...*

Gönülden değil, fakat dilden müslüman olduklarını söyleyen bedeviler hakkında Kur'an şöyle diyor: "Göçebe Arablar 'İnandık dediler. De ki: 'Siz inanmadınız fakat 'İslam olduk' deyin. Henüz iman kalplerine girmedi..." (Hucurat:14)

Eğer İshak'ın anlatımı doğru ise, Peygamber'i öldürme korkusu içinde bulunan Malik'e güvence vermiş, müslüman

*olmasını sağlamıştır. Güçlünün zayıfa verdiği güvence, yaptığı iyilik rüşvet değil, **ikramdır**...*

Araya girelim.

Bu biçimde, gönülden değil de parayla, deveyle müslümanlığı kabul edenler, İslam'a zorlananlar, peygamber öldükten hemen sonra binlercesi, on binlercesi eski dinlerine dönmüştü. Ebubekir de tekrar putperestliğe dönenlerden on bininin, bazı resmi kaynaklarda yirmi bininin başlarını kesmiştir.

S. Ateş, "Müellefet-il kulup"un yani (gönlü ısındırılması gerekli kimse), sonradan kaldırıldığını belirtir ve ***rişa** kelimesi gerçi **rüşvet** anlamına gelirse de burada bu anlamda değildir,* diye düzeltme yapmıştır.

*İş zekâta gelince, Kur'an, mutlak olarak gönlü İslam'a ısındırılması gereken kişilere zekâttan bir pay ayırmıştır... Allah'ın koyduğu bir ödüldür. Bu ödül İslam'a ve müslümanlara faydalı olan **gayri müslim kişilere** verilir. Bunun devam ettirilmesi Allah'ın emridir... bu ayetle sabittir fakat ganimetin gayri müslimin elebaşlarına verilmesi ise peygamberin içtihadıdır* demiş.

*Zaferden sonra yenik düşmüş ezik insanlara verilen mal, bir **ikramdır**. Buna nasıl rüşvet denilir? Rüşvet güçlü, iktidarda bulunan bir kimseye, iş yaptırabilmek için sağlanan çıkar, verilen para veya maldır. İslam'da bu, sonuçta başkalarının hakkına tecavüz olduğu için haramdır... Dediğimiz gibi rüşvet, iş yapma mevkiinde olanlara verilen çıkardır.*

Peygamberimizin ganimet malıyla ikramda bulunduğu kimseler iktidarda değildi. Yenik düşmüş ezik kimselerdi... onları okşadı, ganimetten fazla pay vererek onlara İslam'ı sevdirmek istedi.

Fakat dediğimiz gibi Zekât Ayetinde sayılan müellefet-il kulub'un bu kimselerle ilgisi yoktur. Bu dağıtımı peygamberin takdirine bırakılmış olan ganimet malıyla ilgili bir tasarruf idi. Ve sadece peygamberin zamanına özgü bir olaydı. Ama zekâtta belirtilen müellefet-il kulub fonu, ta kıyamete kadar uygulanır bir hükümdür.

Aslında kötülüğe iyilikle karşılık vermek, Kur'an'ın hükmüdür... (Fussilet 34)

Özetle, Süleyman Ateş, Turan Dursun'a bu şekilde eleştiri getirmiş.

Gelelim bu iki görüşü terazinin kefesine vuralım. Dursun, *kâfirlere ve yeni müslüman olmuş olanlara verilen ganimet **rüşvettir***, demesine karşın S. Ateş ***ikramdır*** der. İkramın karşılığında bir şey beklenmek yoktur, içten gelir, gönülden kopar. Rüşvetin ise karşılığı vardır.

Dursun'a göre; rüşvetin karşılığı neydi?

Putperestlerin dinin değiştirmeleri.

S. Ateş'in görüşüne göre; İkramın karşılığı neydi?

Putperestlerin dinlerinden dönmeleri değil miydi?

Arasında ne fark var?

İslam'a ısındırmaları için ganimetten pay verilmişse, bunun anlamı gayet açıktır.

İslam, pazarlanan din haline getirilmiştir.

S. Ateş ganimetlerin taksiminden pay alanları devamlı İslam'a yeni geçmişler olarak gösterir. 'Ve bunlar kâfirlerin **elebaşları değil**, sıradan gayri müslimdir' demiştir... Oysa, *'ganimetin gayri müslimin **elebaşlarına** verilmesi ise peygamberin içtihadıdır'* diyen de kendisidir. Aynı sayfada bir dediği, diğer dediğiyle tutarsız, taban tabana zıt.

Ateş'e göre; *Zaferden sonra yenik düşmüş ezik insanlara verilen mal, bir* **ikramdır.**

Rüşvet (ikram), henüz savaşa girmemiş olan, kabile reislerine verilmiştir. Henüz, peygambere karşı güçlü olan gayri müslimin elebaşçısı, **'ezik insan'** mı?

Peygamberin, onlarla savaşacak gücü olsaydı, elebaşlarına ve diğer putperestlere ikramda / rüşvette bulunur muydu?

Resul, güçlendiği dönemde aynı uygulamayı devam ettirdi mi?

İkramda bulundu mu? Rüşvet veya ikram, kişilerin, kişisel eğilimleri açısından yorumlanmış olsa da sonuçta, düz anlamıyla 'Tanrı'nın dini pazarlanmıştır.'

Bir başka açıdan ikrama bakarsak;

Zaferden sonra yenik düşmüş ezik insanlara verilen mal, bir ikram olarak telakki edilirse, bunun anlamı korkunçtur. *'Senin akrabalarını öldürdük, ananı babanı bacını kardeşini veya senin gibi inkârcı dostlarınızı'* işte karşılığıdır. **Ne kadar putperestin kellesini alırsak size de bundan ikram olarak pay vereceğiz.**

Müslüman olanlar, zaten İslam'a ısındıkları için dinlerinden dönmüş, yani para karşılığı müslüman olmamışlar, gönülden iman etmişler, asıl olan, kâfir taifesinin bu inadını kırıp dinlerinden döndürmedir, amaç. Bunlara ve kabile elebaşçılarına para teklif edilmiştir. Kâfir ehline, ganimetten pay verilmesi o dönemde de ciddi tepki almış, sahabelerin bu haksız adaletsiz paylaşıma tepkileri büyük olmuş ve peygamberi üzmüştür...

İnkârı, aklıselim işi değildir.

Kâfir, savaşta sahabelerin birçoğunu öldürmüş ve müslüman kanı hâlâ kılıçlarında silinmemişken, kin ve nefret kusarlarken, hasımların yani kâfir ehlinin, İslam'a girmelerindeki niyet başka, **'İslam'a ısındırılmaları'** başkadır.

Dönmelerden pek çoğu, İslam'a rüşvet/ikram karşılığı girmişler ama iman etmemişler. Allah Fussilet suresi Ayet 34 de bunu açıkça elçine vahyetmiş.

Hal böyle iken, onlara verilen ganimet, Hak ve adalet ilkelerine ters. Savaşta babasını yitirmiş bir evlat, oğullarını kaybetmiş bir baba, derin yara almış bir gaziyi düşünün. Böyle bir mazlumun hakkını, savaştığı kâfirle paylaşılması, daha da vahimi sahabelerin hisselerine düşen paydan kat be kat kâfire verilmesini, **'İslam'ı sevdirmek için'**, demek, kefenin ibresini Dursun'a çevirmek olur.

Kâfire verilen ister ikram, ister rüşvet olsun fark etmez, asıl olan para karşılığı kâfiri dininden döndürmektir. İşin özeti bu!

İslam dini, bu kadar ucuz muydu? Allah'ın başaramadığını, Peygamber rüşvet vererek kafiri İslam'a ısındırıyor.

S. Ateş, ne güzel özetlemiş: "**Müslümanlık gönül işidir. Ne rüşvet, ne de zorla olur.**" Ama ne çelişki ki, '**kâfire verilen ganimet, İslam'a ısındırmak amacıyladır**', diyen de kendisidir. Müslümanlığa insan çekmek yalnız gönül işiyle olmuyor, ikram/rüşvet de gerekli olmuş.

B. Sağlam ve İ. Acar'ın yaklaşımlarını izleyelim. **Din Bu 1, 2 ve 3'e Cevap** adlı kitabın yazarları bu konuda şöyle yazmışlar:

'Rüşvet, terim, olarak: bir yanlışı yaptırmak veya bir yanlışı ortadan kaldırmak için yapılan iştir. Demek ki rüşvetin kötüsü olduğu kadar iyisi de vardır... İşte savaşta kazanılan ganimetlerin, eski müslümanlara değil de, ***yeni müslümanlara verilmesi****, onlara İslam'ın amacının mal ve dünya olmadığını bildirmek için güzel bir ahlak örneğidir. T. Dursun rüşvetin hep kullanıldığını fırsat bilerek ya kasıtlı olarak müslümanlara sardırma aracı yapıyor veya cahilliğini, yetersizliğini ortaya koyuyor'... 'Peygamber insanlara mal ve para vererek hangi çıkarı sağlamıştır? T. Dursun savaş sırasında elde edilen mal, gümüş, ve altın, insanlara dağıtılınca bunu* ***rüşvet*** *olarak kabul ediyor. Dağıtılmayınca, savaşların, ganimet elde etmek için yapıldığını söylüyor... ve ganimetlerin dökümü yapılmış. Esir alınan kadın ve çocuk sayısı 6.000. 24.000 deve. 40.000 davar ve 4.000 okiye gümüş.'*

Evet, Turan Dursun, '**rüşvet**' kelimesini bizim anladığımız manada yani dilimize girdiği şekliyle Kur'an'da kullanmış. Karşılığı ağır. S. Ateş '**ikram**' sözcüğüyle, din diline daha yakın bir sözcük kullanır. Ama konunun hassas dengesinde hiçbir değişiklik olmamış.

Din Bu, 1, 2 ve 3'e Cevap adlı kitap, ganimetten pay alanlar için **rüşvet** tabirini kabul etmiş oluyor.

Kimlere okkalı rüşvet verildi?

Eski müslümanlara değil de, yeni müslümanlara.

Tekelci bakış açısının, ciddi hatası!

Hevazin kumandanı olup Taif'e sığınmış bulunan Malik ibn Avf, mesela Ebusüfyan ve oğlu Muaviye yeni müslüman kimseler miydi?

İslam'a karşı kılıç çeken süzme kâfir ehliydiler, ne zaman ganimetten pay aldılar, ancak o zaman dinlerinden döndüler.

'Peygamber insanlara mal ve para vererek hangi çıkarı sağlamıştır?' diye sormuş sormasına, ama yanıtını da kendileri vermiş:

Müşrike para teklif ederek, **dine insan kaydetmek**.

Dinin, gönül işi olduğunu unutuyorlar.

Rüşvetin iyisi / kötüsü neye karşı kullanılmış?

Dine adam kazanmak için.

İslam, '**İyi rüşvete**' muhtaç bir din mi?

Dine, hâkim olan para mı yoksa Kâinatın mutlak hâkimi olan Cenab-ı Hak mı?..

'Para vereceğim, müslüman olur musun?'

Bu davetin anlamı için, hangi kelimeyi kullanırsanız kullanın, konunun içeriği değişmez. Teklif, dini tutuma uygun değildir.

Parayla kâfirleri müslümanlığa davet.

Gönül işiyle halledemediğini parayla hallet mantığı.

Doyurucu bir çözüm değil. Yanlışlara temellendirilmiş bir uygulama biçimi.

Olmadı.

İslam'a yakışmadı!

Yazara göre; *'Onlara, İslam'ın amacının, mal ve dünya olmadığını bildirmek'*miş?

Kâfiri öldüreceksin, dönüp, *'senden savaşta aldıklarımı geri veriyorum mal ve dünya değil benim amacım diyeceksin'* ve kâfir de inanacak.

Mekke kâfiri bu kadar enayi mi?

'Esir alınan kadın ve çocuk sayısı 6.000, 24.000 deve, 40.000 davar ve 4000 okiye gümüş.'

Bu servet sahibelerine mi iade edildi? Neden kâfirin elinden avucundan son meteliğine kadar alındı. Bu yetmiyormuş gibi bir de 6.000 kadın–çocuğu köleleştiriyorsun.

Savaşla, kavmin malını kendi mal varlığına, dayatarak geçirmen, İslam dinini, hoşgörü dini olarak gösterme amacına tamamen terstir.

Peygamber, kendisine tebliğ edileni yaymak, insanları Allah'a teslim olmaya, davet etmek için görevlendirilmiştir... Kral, sultan veya diktatörlerin savaşmalarındaki temel amaç; ora halkının malına, zenginliğine zorla sahip olmaktır. Ama bir peygamberin öyle veya böyle nedenle savaşıp galip geldiği belde halkının malına, namusuna saygılı ve koruyucu olması beklenilir. O Peygamberdir!

Ve alınan ganimetin dağıtılmasında, İslam'ın mal ve dünyada gözü olmadığı bir kenarda dursun, insanının gururunda, özgürlüğünde, daha vahimi namusunda gözü olması söz konusudur. Kocayı esir alıp, karısını, cariye veya karı olarak haremine katıyorsun! Bu uygulamanın anlamı cidden vahimdir. Esir adamın karısına uygulananlar, kocasının şerefine, namusuna göz dikmektir. Peygamber, dünya nimetlerinde gözü olmayan kimsedir. Ahlak ve insanın insan olarak yaşama hakkına titizlik gösteren kimsedir, Tanrı elçisi. Kur'an böyle tanıtır Resulünü.

İnsandan **'mal'** olur mu? Hani kulluk yalnız Allah'a idi? Yalnız Tanrı'ya teslim olunacaktı?

Denilebilir ki, esir alınanlar fidye vererek özgürlüklerine geri dönerler. Adamın evini, malını yağmalayacaksın bu uygulamayı, ganimet olarak kendine hak tanıyacaksın, sonra çıplanmış bu garipten fidye bekleyeceksin.

"Ey Peygamber, ellerinizde bulunan esirlere söyle; 'Eğer Allah, sizin kalplerinizde bir hayır olduğunu bilse, size, sizden alınandan (fidyeden) daha hayırlısını verir ve sizi bağışlar. Allah bağışlayandır, esirgeyendir." (Enfal 70.)

Hadisenin bir diğer ayağı, İslam'a gönülleri **alıştırmak bahanesiyle** verilen malın veya paranın sahabenin öz **mal varlığının** olmamasıdır.

Hangi sahabe savaş ganimeti dışında kendi öz **varlığından** putperest kimseye, *'İslam'a alışsın, dininden dönsün' diye ikramda bulundu* (rüşvet verdi). Ancak uygulama bu **biçimde** olmuş olsaydı, **'İslam'ın amacının mal ve dünyada olmadığından'** söz edilebilirdi?

Ganimetten verilenlerin dışında, hangi müslüman öz malını, putperestle pay etmiş?

Şunu hatırdan çıkarmayalım: Musa on binler, yüz binlerce kişiyi Mısır'dan çıkardığında, bunlara Museviliğe alışsınlar, ısınsınlar diye para, mal mı verdi? Yoksa bu insanlar sadece iman ettikleri için mi hak dinine sahip çıktılar? Zira bunların içinde geleneksel tapınma biçimi olan buzağıya tapanlar çoğunluktaydı.

Gelelim Mesih İsa'ya; Musevilerden bir kısmı, dinlerinden kopmaları, eşdeyişle din değiştirmeleri, sırf İsa'ya gönülden iman ettikleri içindi. İsa'ya iman edenlerin pek çoğu ölüm tehlikesi altında hayatlarını sürdürmüşler. İsa'da aynı İslam peygamberi gibi zorluklarla savaşmış.

İsa, getirdiği yeni dine iman etmeleri için şakirtlerine **para mı teklif etti**? Hıristiyanlığa ısındırmak için zor mu kullandı?

İlk kez ikramın (rüşvetin) İslam'da kullanılmış olması; çok büyük talihsizliktir. Diğer dinlere açıktan verilen kozdur!

Sonuç olarak, Lut, İbrahim, Nuh, Adem, Yusuf, Yunus ve diğerleri, insanları hak dinine davet etmede, kâfirlere rüşvet teklif etmediler.

Konunun bir başka ayağı; Tanrı, tevhit dinine geçmemeleri için gayrimüslimin kalbini İslam'a açmamışsa ki, öyle görünüyor, Peygamberin kendi tasarrufu olan putpereste ganimetten pay vermek suretiyle, İslam'a geçirmiş olmasını Tanrı, hoş mu karşıladı?

Hassas konu!

Devekuşunun gövdesi dışarıda, başı kumda!

MÜSLÜMAN ERKEĞİN, KARISINI DÖVMESİ FARZ MI!

Anlaşmazlığa konu olan ayet, Nisa suresinde geçer.

Bin dört yüz yıllık paslı kilit!

Dursun, kadının dövülmesinin erkeğe Kur'ani bir hak olarak verildiğine inanır. (Din Bu 1, sayfa 251)

Aşağıdaki Kur'an mealini kanıt gösterir.

(Diyanetin çevirisi, Nisa suresi Ayet 34):

'Allah kimini kimine üstün kılmasından ötürü ve erkekleri mallarından sarf etmelerinden dolayı, erkekler, kadınlar üzerine hâkimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğerler ve Allah'a korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zaman da koruyandır. Serkeşlik etmelerinden endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin, yataklarında onları yalnız bırakın. Nihayet DÖVÜN. Size itaat ediyorlarsa onların aleyhine yol aramayın doğrusu Allah yücedir. Büyüktür.'

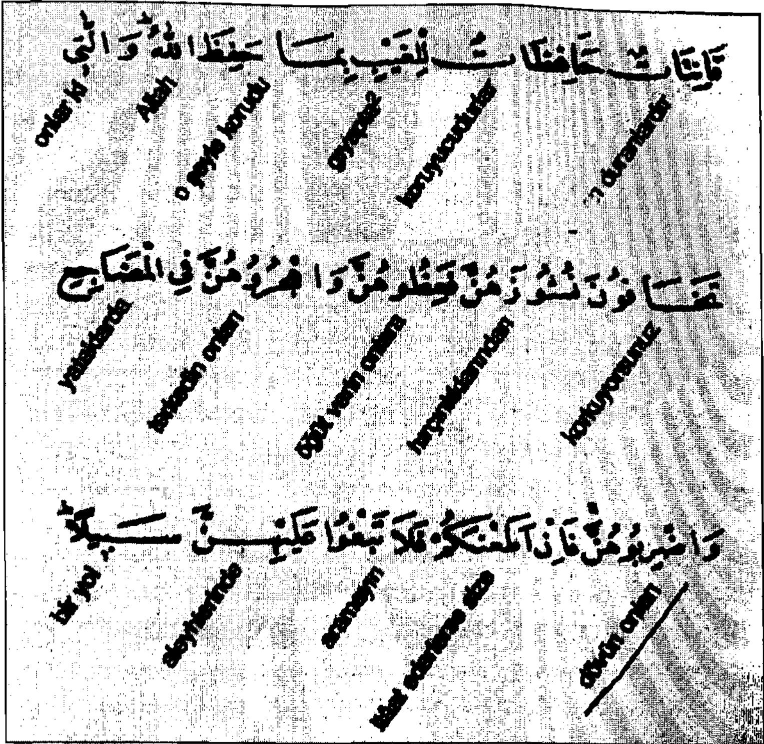
Onda zulmün südur etmesi mümkün değildir.

Yine erkeğin üstünlüğüne işaret eden benzer bir ayet:

"...Kocalar da bu arada barışmak isterlerse, onları geri almağa daha çok hak sahibidirler."

'Erkeklerin kadınlar üzerinde bulunan hakları gibi, kadınların da erkekler üzerinde, hakları vardır. Erkeklerin kadınlar üzerinde, bir derece (fazla hakları) vardır. Allah azizdir, hâkimdir.' (Bakara suresi Ayet 228)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Allah'ın kimilerini kimilerine üstün kılmasıyla, erkeklerin de mallarından bolca harcamaları sebebiyle erkekeler kadınlara hakimdir. Saliha kadınlar divan dururlar/saygılıdırlar. Allah korumasıyla gıyapta (kocalarının bulunmadığı sıralarda onları)korurlar.hırçınlıklarından korktuğunuz o kadınlara öğüt verin(bu kar etmezse)yataklarda kendilerini terk edin/yalnız bırakan. (buda fayda etmezse) onları dövün.size boyun eğerlerse o zaman aleyhlerinde bir yol aramayın. Kuşkusuz AllahAliyy/yüceler yücesi, Kebir/büyükler büyüğüdür."(Nisa 34)
"Karı ile kocanın aralarını açılmasından korkarsanız o zaman bir hakem erkeğin ailesinden bir hakem de kadının ailesinden gönderin. Bu hakemler barıştırmayı isterlerse Allah ikis arasına (uzlaşma) başarısı verir. Cidden Allah Alimdir, Habirdir." (Nisa 35)

Süleyman Ateş, Turan Dursun'un, **'Din Bu'** kitabının 240. sayfasında geçen konuya şöyle karşılık verir:

*Önce şu dövme iddiasını ele alalım. Dursun, önyargısı dolayısıyla ayetin sadece son şıkkını almış. Yani cümleyi bölmüş. Sadece "**o kadınları dövün**" cümlesini almış. Oysa ayet, **dövmeyi en son çare olarak anmaktadır**. Ayette Saliha, iyi huylu kadınlar övülmekte, baş kaldıran, huysuz **kadınların eğitilmesinin yolları** gösterilmektedir. Bunun bin beş yüz sene önce olduğunu da unutmamak gerekir.*

S. Ateş, Dursun'un, *'ayetin **sadece o kadını** dövün'* kısmını aldığını işaret etmiş, ama Din Bu s. 251 de Dursun Diyanetin çevirisinin tamamını almış. 'Cümleyi bölüp yalnızca *O kadınları dövün kısmını'* almadığının belgesi yukarıda, ortada. (Sy.46, Nisa: 34)

Süleyman Ateş de ayeti inkâr cihetine gitmemiş ve ayete sadık kalmıştır. Bütün mesele kadının öyle veya böyle, bir hatası, haylazlığı, geçimsizliği görüldüğünde erkeğe kadını dövme hakkını tanımıştır... **O da eğitmek amacıyla kadınlarınızı dövebilirsiniz,** demiş. Dövmeyi, erkeğe hak olarak tanımıştır...

S. Ateş, **kadını dövmeyi** bin beş yüz sene evveline, o döneme has, özel bir davranış olarak kabul etmiştir. *Bin beş yüz sene evvelsi, yani o dönemde yaşayan kadın dövülebilir ama zamanımızda ise dövülemez,* diyor.

Sırf o dönemde yaşayan kadınlara farz olan bu ceza, adaletli bir hüküm mü? O dönemin kadınına haksızlık olmadı mı?

İnen ayetler yani Allah kelâmları zaman ötesidir. Ku'ran'ı evrensel yapan, hükümlerinin zaman ötesi oluşu değil miydi?

Din, vicdanı hançerlememeli.

Ateş, kadını dövme konusunu şöyle bağlar:

"Allahtan kork, kocana itaat etmek senin üzerine farzdır. Bana isyan edince Allah'ın cezasına uğrarsın..." gibi sözler söylemeli... doğru yola getirmek için hediyelerle gönlünü almalı... kocasını seven kadın onun ayrı yatmasına dayanamaz...hatasını anlayıp dönebilir...fakat kadın bununla yola gelmez, huysuzluğa devam ederse, son çare olarak ileri git-

meden ***dövülebilir...*** ***dövme,*** *başvurulacak son uslandırma metodudur,* ***döverken*** *aşırılıktan sakınmak gerekir.* ***Dövmek*** *sert bir metottur.* ***Fakat bazen buna mecbur kalınabilir...*** *adeta dayağı bir ihtiyaç gibi hisseden kadınlar vardır. Öylelerini yola getirmenin çaresi,* ***dayak olmaktadır.****"*

Son veya ilk çare olsun, uslandırma metodu olsun veya olmasın, mecbur kalınsın veya kalınmasın, dayak kadın için ihtiyaç olsun veya olmasın, öyle veya böyle, erkeğin huysuz kadına dayak atmasının farz olduğunu o da inkâr etmemiş aksine, ikrar etmiştir.

Şu kaideyi unutmamak lazım:

Dik durmak başka, dikleşmek başkadır.

Kadın, kendi onur ve gururundan feragat etmemişse, bu dikleşmek değildir. Kendisi üzerine bir kadını getiren kocaya eşi karşı çıkmış ve direniyorsa bu onun huysuzluğundan, dikleştiğinden değildir. Kadının temel doğasında olan, erkeğini başkasıyla paylaşmaya tahammülü olmamasındandır... Onu bundan feragate zorlamak çok ağır sorumluktur. Dik duran kadına dayak hak oldu demek ağır insafsızlıktır.

Turan Dursun hak-hukuk, adalet duyguları ile bağdaşmayan bu ayeti değerlendirirken şöyle demiş:

"Düşünün 'kocaya baş kaldırma suçu' daha işlenmemiş. Koca yalnızca 'kaygı' ve 'kuşku' içindedir. Yani karısının kendisine baş kaldıracağından kuşkulanıyor... bu yeterli görülmüş dayak için... suça göre ceza verilir. Ve ceza suç işendikten sonradır. En ilkel hukukta bile böyledir..."

Dayağın muhatabı, ister kadın, ister erkek, ister köpek, terstir. Dövme, bir suçtur. Eğer bir hata, kusur varsa hayvana bile uygulandığında rıza gösterilmeyen dayak, kadına hiç uygulanmaz.

İslam uleması ve kelâmcılarının **'Kur'an'da kadına dayak atılması gibi bir husus yoktur'** iddiaları asırlarca devam edegelmiştir. Halbuki Kur'an'da öyle bir ayet var ki bunun anlamını kimse inkâr etme cüretine gidemez. Eyüp peygam-

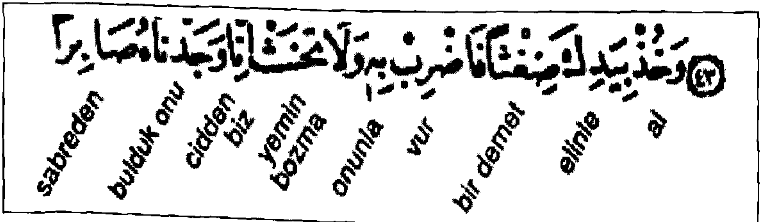
ber karısına dayak atmıştır. Tevrat bu dayak atma olayını geniş olarak anlatır. Kur'an kısa ve öz işlemiştir. Yani Eyüp'ün karısını dövdüğü Kur'an ayetlerinde sabittir.

Eyüp, uzun ve ağır bir rahatsızlık geçirir. Rahatsızlığı sırasında bir ara karısının hizmetini beğenmemiş, onu iyileştiği zaman **döveceğine dair yemin etmiştir.** İyileşir, sıhhatine kavuşur ve yeminini yerine getirir. Karısını buğday saplarıyla döver Kadına, ister odunla dayak at, ister buğday saplarıyla, kadının gururu ile oynanıyor mu, oynanmıyor mu? Belgesi Kur'an'da mevcuttur.

Sad suresi Ayet 41-44:

"Kulumuz Eyyüb'u da hatırla! O'nun Rabbine şöyle seslendi: 'Şeytan bıkkınlık ve azap vermektedir.' (Bunun üzerine) Ayağını yere vur; İşte yıkanabileceğin ve içeceğin bir soğuk su!' dedik. Ona katımızda bir rahmet ve bütün akıl sahiplerine bir uyarı olmak üzere mevcut nüfuslarını iki katına çıkaran yeni bir nesil armağan ettik. (Ve sonunda) ona dedik ki 'Şimdi bir demet ot al onunla vur ve yeminini yerine getir.' Gerçekten biz onu sıkıntılara karşı sabırlı gördük..."

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Eline bir demet al, onunla vur ve yeminini bozma. Cidden biz onu sabreden bulduk. O ne güzel kuldu. Cidden o, çok yönelendi" (Sad 44)

Vur dediği kişi; karısıdır.

Zira Eyüp'ün yemini vardır, karısını dövecek!.. Yemin eden yemininden dönmez ama kadın rahatlıkla dövülür. Yemi-

nin yerine kefaret verse, bir köle azat etse, fakiri doyursa, birkaç gün oruç tutsa, kini geçmez ki. Amaç, kadına azap vermek, gururunu kırmak!

Ateş; *Kadının veya erkeğin birbirine üstünlükleri vardır. "Allah, yaratılışta bazı kimseleri, diğer bazılarından birtakım özelliklerle üstün kılmıştır vücut yapıları bakımından. Cihadın erkeklere farz kılındığı gibi. Kadınla erkek bir vücudun organları gibi birbirinin tamamlayıcısıdırlar. Nitekim Yüce Allah "erkekleri kadınlara üstün kıldı" demeyip, "Bazı insanları, diğer bazılarından üstün kıldı" demesinde bu noktaya işaret vardır.*

Doğru!

Nisa suresi, Ayet 34 de, '*insanları birbirinden üstün kıldığı*' ibaresi var ancak, ayetin devamında, üstün kıldığı kimseyi açıklıyor, mallarından harcayıp, kadınların geçimini sağlayan **erkektir** demekte.

"Allah inananlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkek kadınların yöneticisi ve koruyucusudur..." (Nisa 34.)

Basit ve yalın olan ayetin tamamını okuyan, yarı cahil kimse bile S. Ateş'in gizlemeye çalıştığı bu ifadesini yadırgar. Ayeti saptırmak, manalarıyla oynamak kimin işine yarar ki?

Yakışmamış!

Şu ayeti de neden yok sayar ki:

'Erkeklerin kadınlar üzerinde bulunan hakları gibi, kadınların da erkekler üzerinde, hakları vardır. Erkeklerin kadınlar üzerinde, bir derece (fazla hakları) vardır. Allah azizdir, hâkimdir." (Bakara suresi Ayet 228)

Erkeği, kadından üstün yarattığını Rab ayan beyan işaret ederken, S. Ateş'in inkârı faydasız...

Bazı ayetlerde, kadın ve erkeğin birbirine üstünlükleri, yani haklarının olduğu aşikâr. İş dövme hakkına gelince Nisa suresi Ayet otuz dört, bunu erkeğe tanımıştır.

Hak olarak görmüş.

Kime?
Erkeğe.
Cennet annelerin ayakları altındadır, hükmü kökten düzeltilmelidir. Cennet, **erkeği tarafından dövülen kadının** ayağı altındadır, olmalı.

B. Sağlam ve İ. Acarkan'ın da bu konuda söyleyecekleri var.

Kocanın, karısını dövme yetkisi var mı?
Din Bu 1, 2 ve 3'e Cevap adlı kitabın yazarı; B. Sağlam ve İ. Acarkan' bu soruyu sorar.
Sayfa 135; *Kur'an'da nedensiz olarak erkeğin kadını dövme yetkisi yoktur. Kadının aile yapısını sarsıcı itaatsizliklerine karşılık erkeğin* ***karşılık vermesine izin verilmiştir****... Bunun yanında kadının aynı şekilde erkeğin huzursuzluğuna ve haklara itaatsizliğine karşı* ***mahkemeye*** *baş vurabilir*, demek suretiyle olaya kısaca değinmiş.
Sonuçta, erkeğin, kadını dövme hakkı vardır ama kadın, erkeğin çıkaracağı huzursuzluklarına karşı ancak hakkını şeri mahkemelerde aramalıdır.
Yazarın görüşüne göre; *'Keyfi yorumlara yer veren, dinsizliği yaymaya çalışan'* T. Dursun'la aynı düşüncelerde. Tek fark, Dursun'un dövme hakaretini hazmedememiş olmasıdır.
Ona göre kadın dövülecek ama nedeni olmalı. Neden varsa, erkeğin eli dert görmesin. Dayağı yiyen kadın Kadı'ya gitti ve kocam beni dövdü dese, Kadı'nın kararı ne olacak? "Kalk önümden zındık, Allah'ın kelamı ortada. Er kişinin hanımını dövmesi, Tanrı'nın duyurusudur" diyecektir.
Turan Dursun, sertliğin hele kadına karşı dayağın karşısında tavır almış, kınamış, S. Ateş ve yukarıda adı geçen kitabın yazarları da ayeti olduğu gibi kabul etmiş ve Turan Dursun'un kulvarında koşmuştur. Ona reddiye yazmak şöyle dursun, açık açık onun fikrini savunmuştur. Tek farkı erkeği kınamış olma-

malarıdır. Biri dövmenin kadına saygısızlık, ilkellik, haksızlık olduğunu savunurken bir diğer din bilicisi dayağın kadına hak olduğuna bazılarının dövülmek için yaratıldığını, eğitilmeleri için dövülmelerinin ayette farz kılındığını savunmuştur. Bir kaide vardır; kavgada kılıç ödünç verilmez. Her iki kitap yazarı kendilerini savunamamışlar, Dursun'a kılıçlarını teslim etmişler.

Vahyin üstünde olan bir şeye inanmayı istemek, inkârcı zekâlıların işidir.

Aynı ayet üzerinde (Nisa suresi Ayet 34) Yaşar Nuri Öztürk, kendi Kur'an tercümesinde; **erkeğin kadını dövebilmesi için Tanrı'dan izin çıktığını belirtmiş.** Daha sonraki yıllarda yine aynı ayetin tercümesinde **kadının dövülmesi kısmını Kur'an'dan çıkarmıştır.**

(Türkçe tercümesi: Yaşar Nuri Öztürk, Kur'an-ı Kerim Meali, Türkçe Çeviri, Hürriyet Ofset, 1994 baskısı)

Erkekler, kadınları gözetip kollayıcıdırlar. Şundan ki Allah, insanların bazılarını bazılarından üstün kılmıştır ve erkekler mallarından bol bol harcamışlardır. İyi ve temiz kadınlar saygılıdırlar. Allah'ın kendilerini koruduğu gibi, gizliliği gereken şeyi korurlar. Sadakatsizlik ve iffetsizliklerinden korktuğunuz kadınlara önce öğüt verin, sonra onları yataklarında yalnız bırakın ve nihayet onları evden çıkarın/bulundukları yerden başka yere gönderin/onları dövün. Bunun üzerine size saygılı davranırlarsa artık onlar aleyhine başka söz aramayın. Allah çok yücedir, sınırsızca büyüktür.

(Türkçe tercümesi: Yaşar Nuri Öztürk, Kur'an-ı Kerim Meali, Türkçe Çeviri, 64. Baskı, Yeni Boyut, İstanbul 1999 baskısı)

Nisa 34. "Erkekler; kadınları gözetip kollayıcıdırlar. Şundan ki, Allah, insanların bazılarını bazılarından üstün kılmıştır ve erkekler mallarından bol bol harcamışlardır. İyi ve temiz kadınlar saygılıdırlar; Allah'ın kendilerini koruduğu gibi, gizliliği gereken şeyi korurlar. Sadakatsizlik ve iffet-

sizliklerinden korktuğunuz kadınlara öğüt verin, sonra onları yataklarında yalnız bırakın ve nihayet onları evden çıkarın/bulundukları yerden başka yere gönderin***! Bunun üzerine size saygılı davranırlarsa artık onlar aleyhine başka bir yol aramayın. Allah çok yücedir, sınırsızca büyüktür."***

Yaşar Nuri Öztürk'ün 1994 de başka, 1999 yıllarında, fikir değiştirmiş başka şey söylemiş. En son Kur'an tercümesinde *'kadınları dövün'* diyen kısmı çıkarmış.

Genelleşmiş bir teolojik mesajın içeriğinin değiştirilmesi hele onun dindarlar arasında sözüne güvenilir, emin bir akademisyen olduğu kabul görmüşse, sözünden dönücü olması İslam alemi için yakışır tutum değildir. Allah'ı temizlemek için yaptığı değişiklik ortada. Bundan sonra Öztürk'ün diğer Kur'an ayetlerinin tercümesinde de aynı hataları işlemediğine kim kefil olacak? Kuşkunun ucu açık!

Çok ciddi bir mesele.

Önce tercüme ettiği ayetin mealini çöpe atması, Tanrı'ya karşı kafa tutmak değil mi?

Kâmil aklın karşı olduğu böyle bir ilahi emre tavır almış, inkâr cihetine gitmiş. Ama ortaya bidat çıkarılmış.

Diyanetin çevirisi daha ilginç:

"Baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin. Onları yatakta yalnız bırakın ve (bununla yola gelmezlerse hafifçe) **dövün..."**

Kur'an'ın lafzına ve ruhuna saygı nerede kaldı? Parantez içindeki sözcüğü Kur'an'a ekleme yapmayı Allah unuttu mu ki, Diyanet hatırlatıyor? **'Hafifçe dövün!'** demeyi Tanrı beceremedi mi? Allah'a öğretmenlik yapmak, O'na talimat vermek İslam'a yakışır mı?

Başvurulacak tek resmi kurum; ayeti bu şekilde çarpıtması kuruma olan itimadı, derinden sarsar.

"Diyanet İşleri Başkanı Prof. Ali Bardakoğlu, töre cinayetleri başta olmak üzere kadına yönelik şiddetin kendilerini derinden üzdüğünü belirterek, 'Hz. Peygamber'in kadına şidde-

ti içeren hiçbir hadisi yoktur' dedi. 3 yıldır kadın hakları konusunda çeşitli çalışmalar yaptıklarını söyleyen Prof. Bardakoğlu, kadına karşı şiddeti içeren hiçbir dini metnin hadis olmadığını vurgulayarak, şöyle devam etti: 'Kadına şiddeti onaylayan, kadına karşı ayrımcılığı destekleyen hiçbir dini referans yoktur.'..." (Gazeteler 17-6-2006)

"Kadına yönelik hiçbir dini referansın olmadığını" iddia eden açık açık Kur'an'ı inkâr edendir. Kur'an'ın açık ve sağlam ayeti olan Nisa 34, kadına şiddetin en ağırını uygulamıyor mu? Bırakın kadına karşı şiddeti içeren hadisleri kaldırmayı bir kenara koyun, 34. Ayeti kaldırmaya gücü yetiyor mu? 34. Ayet Bardakoğlu'nu hiç mi üzmüyor? Ayet dini metin değil mi?

Kadına yönelik şiddeti hadisten kaldırdınız, temizlediniz, 34. Ayeti de kalkacak mı?

Sonuç: Terazinin ağır basan kefesinde Turan Dursun oturmuş. Ayet, nesh edilmediği yani hükümden kalkmadığı müddetçe Dursun'dan yana mesaj veriyor. Şunu da gözden kaçırmamak gerekir; Süleyman Ateş, pek çok konularda ayetin ruhuna ve lafzına tâbi olan, ender tanrıbilimcisidir. Aydın din bilicisidir.

MİRAS

Bir paslı kilit daha!

Konu, mirasın paylaşılması olunca, T. Dursun mirasta oğlana 2, kıza 1 pay verilmesini eleştirir ve İslam öncesi dönemde kadına hiçbir pay verilmediğini ileri süren İslamcıları gerçekle ilgisi olmayan bilgiler sunmakla suçlar. Aksine İslam öncesi kadının birçok hakkının bulunduğunu, lakin İslam'ın gelmesiyle kadının elinden bu hakların alındığını ileri sürer.

Özet olarak; erkeğin, kadından üstünlüğünü Kur'an'a dayanarak şöyle sıralar:

-tanıklıkta, erkeğin üstünlüğü,

-erkeğin kadının üstüne evlenip cariye alabilmesi,

-kocanın mirastaki payı, kadının payından çok olması,

-kadın, kocasını boş demek suretiyle boşayamaması,

-ganimette erkeğin payı, kadının payından fazla olması,

-kadın için ödenecek diyet, erkek için ödenecek diyetin yarısı gibi hususlar, eşitlik dengesini bozar.

S. Ateş ise, Dursun'un yukarıda sıraladığı iddiaların hiçbirinin doğru olmadığını söyler, fakat Kur'an hükümlerini kanıt göstermez. Mirasla ilgili, Roma'dan örnekler verir, Musa'nın şeriatında geçen örneklere işaret eder, devamla kitabın diğer sayfalarında, Hint Mecusilerinde kadının miras hakkından bahseder. İran'a geçer, kadınla ilgili uygulamaları sıralar ve oradan da Mısır'a geçer.

Buraya kadar olan kısım, Kur'an'la ilgili değildir. Ve nihayet Cahiliye devrinde kadının durumunu ele alır. Çok kadınla evlenmenin, Kitab-ı Mukaddes'te geçen uygulamasını, Avru-

pa'daki miras şeriatını anlatır ki, yine Ku'ran'la ilgisi yoktur. Yani Dursun'a cevap değildir.

Sayfa 56 da, kadının miras hakkı başlığı altında şöyle bir ifade yer alır:

"*Diğer birçok toplumlarda olduğu gibi İslam'dan önceki Arap toplumunda da kadınların miras hakkı yoktu... malın yabancılara gitmemesi için kızlara miras verilmezdi.*"

Bu açıklama bir atımlık barut gibidir.

Büyük bir hata yapılmıştır. Peygamberin hanımı, Cahiliye devrinde yaşamış, sonra müslüman olmuştur. Müslüman olmadan önce Hatice, hatırı sayılır yüklü bir servetin sahibi idi. Bu servete de miras yoluyla sahip olması, S. Ateş'in ifadesini yalanlar mahiyettedir.

Turan Dursun'un Cahiliye devrinde kadınlara miras verildiğine dair sözleri doğru çıkmaktadır.

Kadının mirastan pay almasında en doğru ve adaletli yol, kadının, aynen erkeğin payı kadar pay almasıdır. Böylece kadın, kocasının karşısında eğik olmaz. Özgür olan eşin, kendine güveni olur, ayrıldığı zaman da, hiç olmazsa mali yönden bir dayanağı olurdu.

Kocanın eşi üzerine hâkim olması, **'ekonomik yönden kuvvetli'** olmasına bağlıysa, öyle izah ediliyorsa, büyük yanılgıdır.

Sevgi ve şevkat yönüyle, karısına hâkim olması varken, **'ekonomik gücü'** olduğu için üzerinde baskı kurma, dayak atma hakkına sahip olması, dolayısıyla aile içinde kurduğu hâkimiyet düşündürücüdür. Kadın, mal varlığı yönünden ne kadar sağlam olursa o kadar güvenli, istikrarlı bir aile hayatı olur. Koca, boşadığı zaman ortalıkta kalmaz, üç karısı olan erkekle evlenmeye zorlanmazdı... İslam şeriatında, aslında erkeğe bir, kadına iki, mirastan pay verilmeliydi.

ALLAH İNSANLAR ARASINDA AYIRIM YAPAR MI YAPMAZ MI?

Turan Dursun'a göre açık biçimde yapar. Bu görüşü için Zuhruf suresinin 33-35. Ayetlerini gösterir. Diyanetin resmi çevirisini örnek alır.

"Eğer insanların bir tek inkârcı ümmet olmaktan birleşmelerini önlemek istemeseydik; Allah'ı inkâr edenlerin tavanlarını, üzerinde yükseldikleri merdivenleri, evlerinin kapılarını, üzerinde yaslanacakları kerevetleri GÜMÜŞTEN yapar ALTIN bezeklerle işlerdik. Bunların hepsi ancak, dünya hayatının geçimliğidir. Ahiret, Rabbinin katında, O'na karşı gelmekten sakınanlaradır."

Ayet hakkında yorumunu özetle şöyle yapmış:

Bu dünyada kâfirlere daha çok mal mülk verilebileceğini ancak herkes kâfir olur diye bu yola gidilmediğini, ama insanların kâfirlikte birleşmelerini önlemek için güdülen bu politikanın anlaşılabilirliğini de kabul etmiş. ***Tek bir ümmet olmamaları*** *Tanrı bu ayetle dilemiş dolayısıyla insanlar arasında bir ayrıma gidildiğine,* işaret etmiş.

Süleyman Ateş, Diyanetin çevirisi olan Zuhruf suresinde geçen ayetteki tercümeyi kabul etmemiş. Dursun'un ayete, "**önlemek**" kelimesi ekleyerek muhteviyatını değiştirdiğine dair itirazı olmuş.

Özetle 148. sayfada; *İnsanlar dünyayı arzu etmekte bir tek ümmet olacak, yani hepsi dünyaya meyledip dünya peşinde koşacak olmasaydı Allah, rahmetini inkâr edenlere bol servet*

verirdi o zaman da bu insanlar servetlerine güvenip Allah'ı tanımaz olurlardı, demiş.

Kökte, Turan Dursun'la aşağı yukarı aynı şeyi konuşmuşlar. Ateş üstü örtülü olarak, o da ayrımcılığı kabul eder gibidir...

Turan Dursun, sayfa 157 de Nahl suresinin doksan üçüncü (dilediğine sapıklık verir, dilediğine hidayet...) ve Maide suresinin kırk sekizinci Ayetini de (...her birinize bir şeriat yaptık her birinize verdiği şeyde imtihan edecek...) ayrımcılığa örnek gösterir.

Özetle; Allah dilediğini doğru yola ilettiği, istediğini de saptırttığını, insanları bu yüzden tek bir ümmet yapmamasının, net ve yalın olarak **ayrımcılık olduğuna** işaret etmiştir.

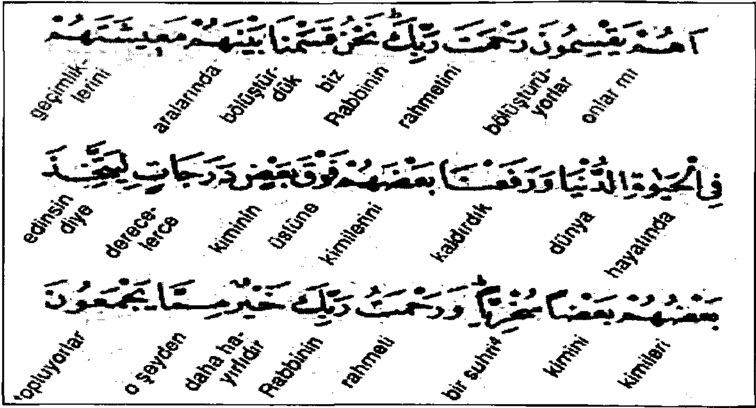
Diğer sayfada, Nisa ayet 34 de erkeklerin derecelerinin, kadınlardan **üstün** olduğunu, başkaldırmalarından kadınların, başkaldırmaktan kaygılanacakları zaman erkeğe, kadınları **dövmeye** Allah'ın hak tanımasını da, sınıf ayrımı olarak göstermiştir.

Yine, Kur'an, dilediği kimsenin rızkını bol, dilediğinin rızkını **dar** kıldığını (**Rad:26, İsra:30, Kasas:82**) işaret etmiş, bu eşitsizliği de açıkça ayrımcılık olarak telakki etmiştir.

Son olarak kitabında, işverenin, işçi üzerinde üstünlüğünü belirten ayeti, Diyanetin çevirisi olarak verir:

"**Ey Muhammed! Rabbinin rahmetini onlar mı taksim edip paylaşıyorlar? Dünya hayatında onların geçimleri aralarında biz taksim ettik. Birbirine iş görmeleri için kimini kimine derecelerle üstün kıldık. Rabbinin rahmeti, onların biriktirdikleri şeylerden daha iyidir.**" (Zuhruf 32)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ:

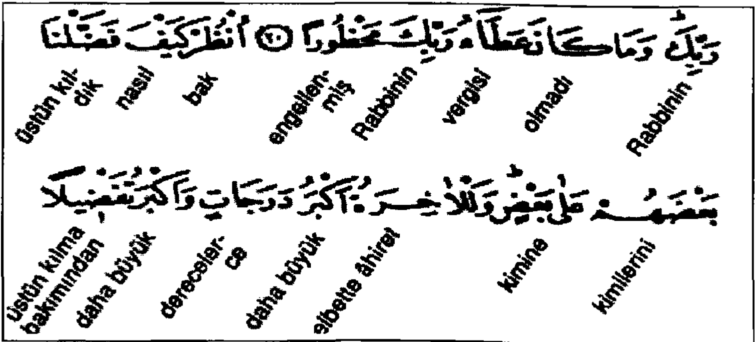

"Rabbinin rahmetini onlar mı bölüşüyorlar? Dünya hayatında geçirdiklerini aralarında biz bölüşürdük. Kimilerinin dereceleri bakımından kimini üstün kıldık ki, bazıları bazılarına işçi edinsin. Rabbinin rahmeti onları toplamakla o şeyden daha hayırlıdır." Zuhruf 32)

Ayette Tanrı; mal varlıklarıyla, insanların kimini kimine üstün yaparak ayrımcılığa müsaade ettiği görülüyor, der.

Zuhuf suresine destek veren İsra suresini, son olarak kitabına ayrımcılığa delil olarak almıştır...

"Bak, onları <u>birbirine nasıl üstün</u> kıldık. Kuşkusuz ahiretteki dereceleri daha büyüktür..." (İsra 21)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Bak nasıl kimilerini kimilerine üstün kıldık. Elbet ahrette dereceleri açısından daha büyüktür,üstün kılma noktasından daha büyüktür." (İsra 21)

Turan Dursun'un ayet destekli ayrımcılık kanıtına S. Ateş nasıl bir reddiye hazırlamış, izleyelim.

Ateş, ne garip ki Turan Dursun'a cevap olarak kitabında; yalnızca Nisa 34. Ayetini, Dursun'un kasıtlı olarak verdiğini belirtmiş, ayetin ailenin ***sağlam ve güçlü kalmasının amaçladığını bunun da ayrımcılıkla alâkası olmadığını*** söylemiş. Lakin Dursun'un ayrımcılığa örnek verdiği; Nahl 93, Rad 26, Zuhruf 32. Ayetlerine itirazı olmamıştır.

Zuhruf suresi, ayet otuz üçten otuz beşe kadar olan Tanrı esininde açık ve net olarak gözlenen, '**Allah dininde sınıf farkının olduğunu**' her iki din bilicisi de inkâr etmemişlerdir.

Kur'an'da insanlar arasında ayrımcılık yaptığı, pek çok ayette vardır.

Araya girelim.

Allah'ın indinde, değişik değerlere sahip, kişi ve aileler vardır. Bu da sınıf farkını kaçınılmaz kılmış ve uygulamada bariz olarak eşitsizlik yaratmıştır. Bunun ispatı o kadar basit ki!

Örneğin; '**Allah'ın dini**' olarak kabul ve tasdik edilen İslam'da, köle ve hür insanlar vardır. Kur'an, köle ve hür insanın statüsünün fevkalâde değişik olduğunu hiç sakınca görmeden ayetlerine serpiştirmiş. (Nisa:3, Nahl:71, Nur:21-23, Rum:28). Fıkıh kitaplarında, cariye ve kölelerle ilgili hükümlerin çokluğu dikkati çeker. Tevrat'ta, kölenin ve sahibinin, uyması gereken kuralları bir bir sıralamıştır. Köle, sahibinin malıdır. Satılır, takas edilir, cezalandırılır, öldürülür. Köle, sahibinin güç, zenginlik ve övünç kaynağıdır. Hür insanın eli altında ne kadar köle varsa, o kadar ekonomik güce ve saygınlığa sahiptir. Bu farkı inkâr edebilecek kimse var mı? Baca eğri de olsa duman doğru çıkarmış.

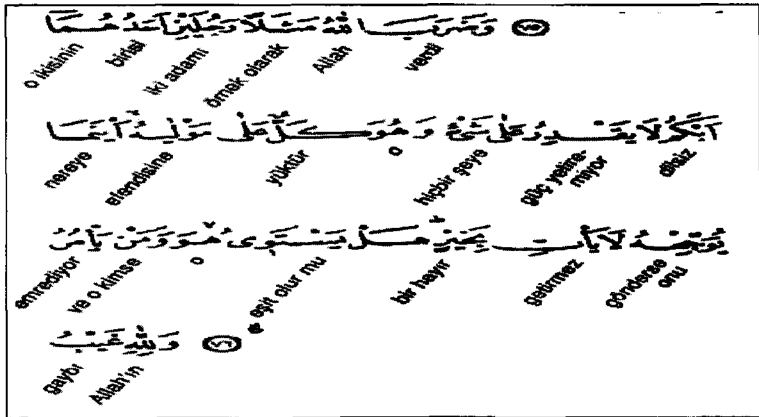
İslam şeriatında köle, ölene dek sahibin malıdır, ancak para biriktirip hürriyetine kavuşur. Bu kural, İslam'ın köleye insancıl yaklaştığına örnek gösterilir. Halbuki Musevi şeriatında köle, altı yıl sahibinde çalıştıktan sonra, yedinci yılda hürdür. Sahibine para ödemez. Herhangi bir yükümlülüğü de kalmaz...

Hangisi daha vicdani ve insancıl?

T. Dursun'un verdiği kanıt ayetlerin yanı sıra, Kur'an'da insanları birbirinden ayıran ve biri diğerine üstün kılınan o kadar bol ayet var ki:

"Allah hiçbir şeye gücü yetmeyen ve başkasının malı olan köle ile, katımızdan kendisine verdiğimiz güzel nimetlerden, gizlice ve açıkça sarfeden kimseyi, misal getirir; hiç bunlar eşit olur mu?" (Nahl 75)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Allah, hiçbir şeye gücü yetmeyen, başkasının mülkiyeti altında bulunan bir köle ile tarafımızdan kendisine güzel bir rızık verdiğimiz ve o rızıktan gizli ve açık harcama yapan kimseyi örnek olarak verdi. Hiç bunlar bir olurlar mı? Doğrusu onların çoğunluğu bilmezler."(Nahl 75)

Şu ayet insanlar arasındaki sınıf farkını, çarpıcı olarak pekiştirir. Rab, özellikle insanların bir kısmını, bir kısmından üstün yaratmıştır:

"Sizi yeryüzünün halifeleri yapan, size verdiği şeylerde, sizi denemek için, kiminizi, kiminize derecelerle üstün kılan, O, dur." (En'am 165)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ
O, o zât ki — yaptı sizi — halifeleri

الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَبْلُوَكُمْ فِي
yeryü. zünün — yükseltti — kiminizi — üstüne ki minin — dereceler — sınasın diye size

مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ
verdi size — gerçekten Rabbin — çok hızlı — azabı — gerçekten O — pek bağışlayıcı — pek merhametlidir

"O, size yeryüzünün halifeleri yapan ve sizi, size verdiği şeylerden sınamak için kiminizi kimine derecelerle yükseltti. Cidden Rabbin, azabı pek hızlı olandır. O, elbette pek bağışlayıcı, pek merhametlidir." (En'am165)

Halbuki günümüzde bu sınıf farkı yüzünden kıyametler kopuyor. Farkın, adaletsiz olduğunu kabul eden devletler, farkı kaldırmak veya daha adil bir sisteme kavuşturmak için, mücadele veriyorlar. Allah'ın yarattığı bu farkı silebilecekleri platformlara taşıyorlar. Karısına kötü muamele yapan erkek, önce akıl hastanesine sevk ediliyor. Sonra adli sorgusu yapılıyor.

Allah'ın lütfuna mazhar olmuş olan erkek sınıfıdır.

İnsan olarak, fertler arasında onur kırıcı farkı, zamanımızın insan haklarına saygılı çağdaş devletleri, diğer ülkelere örnek olacak biçimde çözdü. Kadın- erkek arasında asırlarca süregelen farkını, sosyal hayatta, dinde, kültürde, hukukta ortadan kaldırdı. Dinin başaramadığı şeye, beşeri hükümler hâkim oldu.

Sami dinlerinde hâkim olan, egemen erkek sınıfıdır. Dolayısıyla, Allah'ın dinine muhatap olan daima erkektir. Kadının

ismi, tahakkümkâr erkeğin izni oranında geçer. Dayağa müstahak görülen, horlanan, daima kadındır. Bir erkeğin şahitliğine ancak iki kadının şahitliğiyle erişebilen o, mirasta erkek iki pay alırken, bir payla susturulan o, Peygamberlik nübüvvetine layık görülmeyen, tercih edilmeyen o, özel olarak ilk yaratılan erkek (Adem) ve ondan üreyen yine o (Havva)!..

Yani kadın, erkeğin arka bahçesi, gece sefası. Kadına; erkeğin haklarından hiçbiri verilmemiş. Cennet anaların ayakları altındadır söylemi de avutmacadır. Öyle olsaydı önce doğurgan olandan, yani Havva'dan, Adem sureti yaratılırdı. Sırf Adem'in yalnızlığı giderilsin diye, yani 'keyf'i için ona eş olarak, Havva'nın yaratıldığı Kur'an'da sabittir.

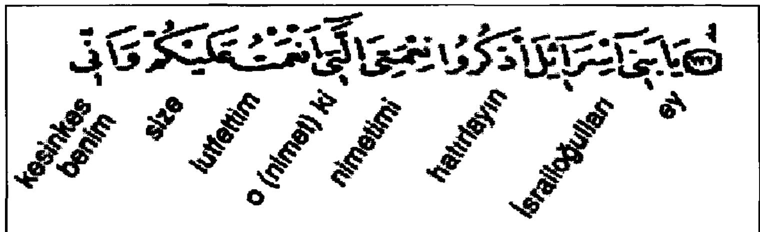
Ümmetini, diğer İslam ümmetinden daha yüce değerlerle donatmaya and içen yine Allah.

Allah'ın dininde sınıf farkı yoktur diyen, ömrünü ibadet ve takva ile geçiren samimi inananları acımasızca aldatan din temsilcileri, din açısından bir konuyu ortaya atarken, **din cahilini baz alırlar**. Ama din, yalnızca 'Taklidi iman sahibi dindarı mescidine almıyor. Aklı başında, muhakkik, bilgili insan da, o mekânı paylaşıyor. Onun için de Kur'an'ı okuyan ve okuduğunu anlayan, araştıran kâmil kimseler de var. Ruhaniler bu tip inanırları hesaba almalıdır. Yoksa onları Allah'ın evinden uzaklaştırırlar.

Allah, İsrailoğullarına, şöyle sesleniyor:

"Ey İsrailoğulları, Size verdiğim nimetleri ve sizi alemlere <u>üstün kıldığımı</u> hatırlayın." (Bakara 122)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾

alemlere. sizi üstün kıl- mamı

"Ey İsrailoğulları! size lutfettiğim nimetimi ve vaktiyle alemlerin üstüne geçirmemi hatırlayın" (Bakara 122)

Allah İsrailoğullarına, vaatte bulunuyor:

"Sizi alemlere üstün kıldım."

Ayetteki mesaj, İnsanlar arasında sınıf farkı yaratmak değil de, nedir?

Ayrımcılığın su götürmez biçimidir!

Hâkim-i mutlak, dünya üzerinde tek bir ümmete lütufta bulunuyor. Diğerleri için **'benim gözümde değerleri, itibarları yok'** diyen yine Tanrı değil mi?

Dini naslara bağlı kalınırsa, Allah yarattığı her sınıfa, birine lütuf, diğerine zulmünü tattırır.

'Cenab-ı Hak, insanlar arasında ayırım yapmaz' sözü, önce Ku'ran'a sonra Allah'a hakarettir.

İhanettir!

O'nun, insanlar arasında ayırım yapmaması mümkün değildir.

Yüce Mevlâ'nın ikramı, ihsanı boldur, ayırım, Rahmanın hikmetindedir deyip geçmek dürüstlük olur. Kişiyi rahatlatır. Yoksa kim aksini iddia ederse, cehennem çukuruna düşer. Dünyada huzur bulamaz.

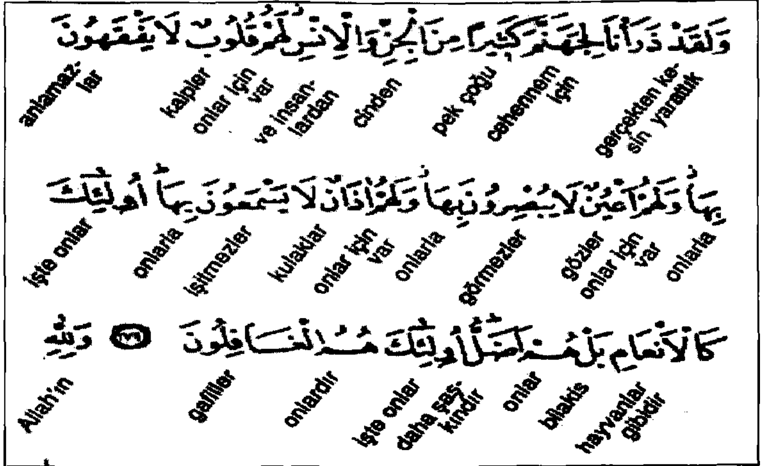
İnkârı mümkün olmayan, 'insanlar arası eşitliği' bozan, Kur'an çıkışlı birkaç sağlam ayet daha:

Rab, insanları ikiye ayırdı. Bir kısmını cennet için diğer bir kısmını da, özellikle cehennem çukuruna atmak için yarattı.

"And olsun, cehennem içinde birçok cin ve insan yarattık ki kalpleri var, fakat onlar anlamazlar; gözleri var, fa-

kat onlar görmezler, kulakları var fakat onlar işitmezler. İşte onlar hayvan gibidir, hatta daha sapık. Ve işte gafiller onlardır!" (A'raf:179, Diyanetin çevirisi)

AYETİN KELİME KELİME TERCÜMESİ

"Gerçekten biz ,cehennem için cinden ve insandan pek çoğunu yarattık. Kalpleri var onları anlamazlar, gözleri var onlarla göremezler, kulakları var onlarla işitemezler. İşte onlar hayvan gibidir. Yok yok! Onlar daha şaşkındır. İşte onlar ,onlardır o gafiller."(A'raf 179)

Kur'an'ın kilometre taşları vardır:

Biri kâfirlikle savaş ve ikincisi Tevhid dinini tasdiktir. İnsanın nefsini yönlendiren (Şems:7), **istediğini saptırtan, dilediğine hidayet veren Rabdır** (A'raf:70). **Kâfiri kâfir olarak, mümini mümin olarak dünya evine salan ulu Mevlâ... ayrıcalığı ta ana rahminde, yapmıştır...**

Neden hiç kadın peygamber inmemiş, sorusuna ayet, **'peygamberlik erkeğe yakışır'** yanıtını vermiş;

"Biz senden önce yalnız kendilerine vahyedilen erkeklerden başkasını elçi göndermedik..." (Enbiya:7, Diyanetin çevirisi)

İnsanlığın ayrıcalığını pekiştiren ilk cinayet karesine dönelim. Dinde, mührün mürekkebine ilk kanı akıtan Adem'in oğlu değil mi? Tanrı, kendisine sunulan kurbanlar arasında **ayırım yaptığı** için Adem'in oğulları öldürüştüler.

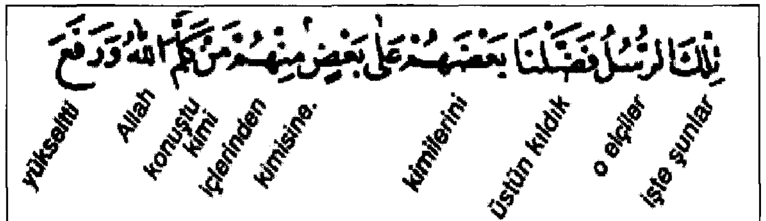
"Onlara, iki Ademoğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani her biri birer kurban sunmuşlardı, (kurban) birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. (Kurbanı kabul edilmeyen, kabul edilene): 'Seni öldüreceğim' demişti. (O da) 'Allah, sadece korunanlardan kabul eder' dedi." (Maide 27)

Tanrı, birinin kurbanını kabul edeceğine, **ayırım yapmadan** her ikisinin de kurbanlarını kabul etmiş olsaydı, Adem'in oğulları öldürüşmeyeceklerdi.

Adem'in oğlu, Tanrısal tercihin, yani **ayrıcalığın** açık kurbanı oldu.

Bırakın bütün bu ayrıcalıkları, hayatlarını, insanların hidayet ve saadetine adayan peygamberler dahi, biri birine **üstün** tutulmuştur. Dereceleri yükseltilmiştir. Şimdi, gelelim çok daha ciddi olan bu konuda, Allah'ın sınıf farkı yarattığı bir meseleye değinelim.

Aziz ve celil olan Allah, emirlerini, dileklerini iletmek için insanlar arasından güvendiği, kimseye nübüvveti ihsan eder. Bu kimseler artık Allah'ın koruması altındadırlar ve O'nun yeryüzünde vekilidir. Bundan daha yüksek değere ve yüceliğe sahip kimse olamaz. Lakin, Tanrı bunların arasında da tercihini kullanmıştır. Bazıları, bazılarına üstün kılınmıştır.

"İşte şunlar o elçiler. Kimini kimine üstün kıldık .." (Bakara 253)

"Biz kimi peygamberleri, diğerlerinden üstün yarattık." "İşte o elçilerden, kimini, kimine üstün kıldık. Allah onlardan kimine konuştu. Kimini de derecelerle yükseltti..." (Bakara 253)

Yani, birinci sınıf peygamberler, bunların yanında ikinci sınıf peygamberler yaratılmış.

İtibarlılar-itibarsızlar.

Resuller ki, onlar gönül ve kafa adamı olan, mümtaz, seçkin, faziletli kullar olması gerekirken, bir kısmının fazileti, hikmeti diğerlerinden düşük tutulmuş.

Neden?

Zira onların arasında da Allah, sınıf farkı yaratmış. Bir kısmına kitap verilmiş, diğerlerine kitap inmemiş, bir kısmı Nebi bir kısmı Resul mertebesinde, bir kısmı ümmetini tevhit inancına davette başarılı olmuş, diğerleri deli muamelesi görmüş, taşlanmış.

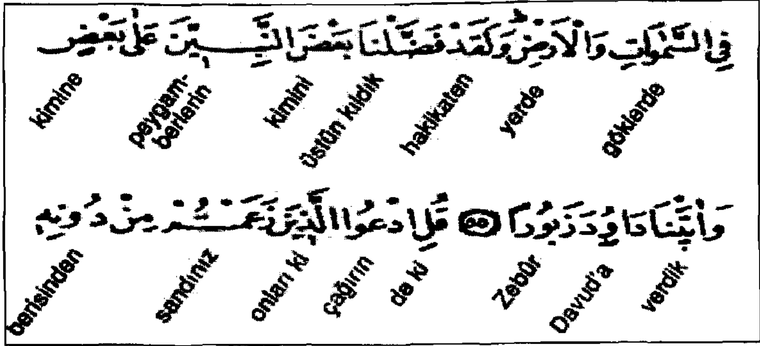
Peygamberlerin bir kısmı Ulu'l-Azmdir (hz. Nuh, hz. İbrahim, hz. Musa), diğerleri bu lutfa erişememiş olan rütbesi düşürülmüş Allah elçileridir. (Bakara 253)

Ayete dikkat edilirse nebilerin aralarındaki bu fark, onların, başarılarından, dine davetteki hünerlerinden doğmamış, bilhassa farkı, önceden Tanrı oluşturmuş.

Kesin ve algısal bir anlamı olan her açıklamanın içeriği sınırlıdır. (Din dilinin anlamı, Frederick Fere). Allah'ın Resuller arasında da ayırım yaptığına dair ayetler, açık ve kesin. Açıklaması sınırlı olduğu için her türlü tevile, yoruma kapalıdır. Hele inkârı, zinhar mümkün değildir.

Bakara suresi iki yüz elli üçü destekleyen bir başka ayet:

"...Andolsun ki, biz peygamberlerin kimini kimine üstün kıldık... Davud'a Zebur'u verdik." (İsra 55)

Yani, birinci sınıf nebiy-i muhteremler, ikinci sınıf nebiy-i muhteremler yaratmış Allah. Resuller ki onlar çok mümtaz, seçkin, faziletli kullar olması gerekirken, bir kısmının fazileti, hikmeti diğerlerinden düşük.

Neden?

Zira onların itibarları Allah katında aynı değil. İtibarlarının farklı oluşu, Cenab-ı Hakkın, sırf **'aralarında derece farkı olsun'** diyen iradesidir.

Üstünlüğü olan, üstünlüğü olmayan aileler.

Kur'an açık ve net bir biçimde itibarlı aileleri diğer ailelerden isim, isim ayırmıştır.

Üstün tutulan aileler;

"**Allah, Adem'in, Nuh'un, İbrahim'in ailesini ve İmran ailesini seçip, alemlere üstün kıldı.**" (Al-i İmran 33-34)

"Kuşkusuz Allah, Adem'i, Nuh'u, İbrahim hanedanını ve İmran ailesini alemlere seçip üstün kıldı." (Ali İmran 33-34)

Ya diğer peygamber aileleri? Muhammed'in ailesi! Kendisine kitap verilen Davud'un ailesi?

Din kalitesini, akılsal boyuta hitap ettiği müddetçe korur. Bazı ayetler akla kapalı!..

Sonuç: Kantarın ibresi açıkça ve kesin olarak Turan Dursun'dan yana görülüyor. Daha önceden dedik ya, Turan Dursun bin dört yüz senenin çözüme kavuşmamış, kavuşamamış konu başlıklarını seçmiştir. Asırlarca üstü örtülememiş, İslam âlimlerinin çekindikleri konuları ele almış olması ibrenin yönünü kendisinden yana çevirmiştir. Dolayısıyla şimşekleri üstüne çekmiştir.

ALLAH YEMİN EDER Mİ?

İşte yine İslam âlimlerinin başını çokça ağrıtan bir başka mesele:

Allah'ın yemin etmesi...

And, bir diğer eşanlamlısı yemindir.

And, kutsal sayılan bir şey üzerine, kutsal sayılan bir varlığı tanık göstererek verilen söz, edilen yemin. (Büyük Larousse)

S. Ateş kitabında, Turan Dursun, Allah vahiylerine inandırmak için çok and içtiğini, buna örnek olarak gösterdiği; ***'Yere ve onu yayıp dümdüz yapana ant içerim'*** (Şems 6), *ayetini de yanlış tercüme etmiştir,* demiş. *Doğrusu böyledir,* diye düzeltmiştir.

*'Yere ve onu **yuvarlakça** döşeyene and olsun!'*

Her iki din bilicisi de tercümelerinde tutarsızdır, tercümeleri kasıtlıdır. Kişilerin niyetine uygun düşen tercümelerdir... Kur'an'dan ve imandan uzaklaşmışlar. Bu türlü özel tercümeler çelişkili düşüncelere davetiye çıkarır mahiyettedir.

Dursun **'Din Bu'** adlı kitabında gerçekten yeryüzü için '**dümdüz**' kelimesini kullanmıştır. Halbuki, yine kendi yazdığı on üç ciltlik **'Kur'an Sözlüğü**'nde yukarıda sözü edilen ayeti aynen şöyle tercüme etmiş:

"...yere ve onu yayana, kişiye ve onu şekillendirene ...ant olsun ki..."

Dursun, **'Din Bu'** kitabında bahsi geçen tercümesinin aksine **Kur'an Sözlüğü** kitabında **dümdüz** kelimesi geçmemiştir.

Din bilicisi burada açık çelişki içindedir ve kendi tercümesini inkâr emiş durumundadır. Kendisiyle Kur'an arasında iyi

niyetli olmayan tutumu, açıkça izleniyor. Kur'an, ancak iman edenlerin anlayabileceği bir Kitap olarak gönderilmişse, onda oynama, anlam kaydırmasına gidilmesi affedilmez suçtur...

S. Ateş'in, **yuvarlak** olarak tercümesine gelince o da, hatalıdır. Kuran'ı kendine göre biçimlendirmiştir. **Dünya'nın yuvarlak olduğu amacını güden** tercümesi; yanıltıcıdır.

Kur'an'ın inmesinden yaklaşık yedi asır sonra **Dünya'nın yuvarlak olduğunu, Hıristiyan âlimi Kopernik bulmuştur** ve büyük bir mucit olarak tarihe geçmiştir. Onun bu buluşunu, ne zamanımızda ne de sonrasında hiçbir İslam âlimi kalkıp aksini iddia edememiştir. Dünya'nm yuvarlak olduğu bilgisini İslam Peygamberi müjdelemiştir biçiminde itirazı olmamıştır.

Milattan tam **300 yıl önce** yani bu ayetin inmesinden şöyle böyle **1000 yıl önce** Aristo, Dünya'nın yuvarlak olduğunu ve daha ince hesapla alttan ve üstten basık eşdeyişle elips biçiminde (yuvarlak değil geoit) olduğunu bulmuştur. Kanıt olarak Ay üzerine düşen Dünya'nın gölgesinin dairesel olduğunu göstermiştir.

Bir başka belge, din kaynaklı.

Tevrat Eyub 26:7

"BOŞLUĞUN üzerine şimali yayar ve HİÇLİĞİN üzerine dünyayı asar..."

İşaya 40:22

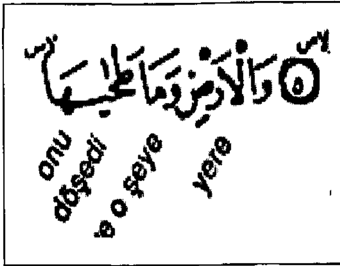
"Dünya DAİRESİ üzerinde oturan O'dur ve onun içinde oturanlar çekirgeler gibidir. Gökleri PERDE GİBİ GEREN ve oturmak üzere çadır gibi açan O'dur!"

İslam alemiyle Hiristiyan alemi arasında kıyasıya maddi-manevi bir rekabet varken, bir İslam alimi çıkıp biz *'Dünya'nın yuvarlak olduğunu yedi asır önce biliyorduk, Tanrı bize vahyetmişti'* diyebildi mi?

Diyebilir mi?

Kur'an, dünyanın yuvarlak olduğuna dair tek bir ipucu vermemiştir.

Ayetle ilgili diğer tercümelere bakalım:

"Yeri ve onu döşemiş olana ... (Şems 6)

Hamdi Yazır'ın, Kur'an tercümesi:

"**Yere** ve **onu döşeyene.**" (Şems 6)

Yaşar Nuri Öztürk'ün aynı ayeti tercümesi:

"**Yere ve onu döşeyene.**"

Diyanetin çevirisi:

"**Yere ve onu yayıp döşeyene**"dir.

Hiçbirinde yerin yuvarlak olduğu geçmemiş.

Kur'an'ın adap ve usulüne göre tefsir etmek, en yakışır olandır. Muvazaalı konularda en son söz Diyanetin ise, S. Ateş tek taraflı olarak Kur'an'a yaklaşmış.

Ateş; Tanrı'nın yeminleri üzerine şöyle demiştir:

*'Yemin konusuna gelindiğinde, Arap dilinde and içme ebedi sözdür. And içenin **Allah'ın kendisi değil**, peygambere vahiy getiren melektir. Yani yemin eden **Cebrail'dir.***

Kur'an'da and (ant) çok sık tekrarlanır. Kırk beşe yakın kelime bu mealdedir. S. Ateş'in dediği doğruysa, andı, yalnız melekler içmiştir. Yemin etmişlerdir pek çok şey üzerine, zeytinden yıldızlara kadar, hatta peygamberlerin üzerine yemin etmiştir.

Bilindiği gibi yemin, doğru olduğuna inandırmak için **tanık** göstermektir. Yeminin amacı; fiili veya sözü yerine getirmektir. Ettiği yeminini yerine getirmeyen veya getiremeyen kimse, kefaret öder (yemin kefareti).

Kefarette neler var? Yoksulu doyurmak, oruç tutmak, köle azat etmek...

S. Ateş'in '*Yemini, Cebrail etmiştir, Tanrı yemin etmemiştir*'demiş olması hatalıdır! Tanrı'ya yemini yakıştıramadığından olsa gerek, meleklere yemin ettirmiştir.

Ama, meleğin dışında da öngörülü Mevlâ, pek çok ayette bizzat yemin etmiş, ant içmiştir. Ant içenin yalnız melek taifesi olmadığını kanıtlayan kutsal kitapta pek çok ayet vardır:

Allah, meleklerle beraber yemin etmiştir.

"İncire ve zeytine andolsun. Sina dağına and olsun. Bu güvenli kente and olsun ki, Biz insanı en güzel biçimde yarattık. Sonra da onu aşağılık kıldık." (Tin 1-5)

Tanrı; Kur'an üzerine meleklerle and içer.

"Ha Mim. Apaçık olan Kur'an'a and olsun ki, Biz onu kutlu bir gecede indirdik. Doğrusu biz insanları uyarmaktayız." (Duhan 1-3)

Allah kendisi görünen ve görünmeyen şeyleri tanık gösterme suretiyle yemin etmiştir.

"Görebildiğiniz ve göremediğiniz şeyler üzerine and içerim ki, bu (KUR'AN) onurlu bir elçinin sözüdür." (Hakka 38-40)

Onurlu elçi; Cebrail'dir.

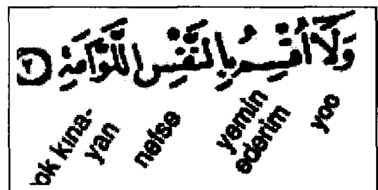
Kıyamet günü üzerine and içer, Mevlâ.

"Hayır, kıyamet gününe and içerim." (Kıyamet suresi ayet 1)

Nefsi tanık yaparak yemin eder.

"Yoo,kıyamet gününe yemin ederim." (Kıyamet 1)

"Yoo,çok kınayan nefse yemin ederim.."(kıyamet 2)

"Hayır, daima kendini kınayan nefse and içerim." (Kıyamet 2)

Allah, **melekler** üzerine yemin eder; ayet, görüldüğü gibi bütün itirazlara ve yoruma kapalıdır. Bizzat yemin eden, Allah'tır.

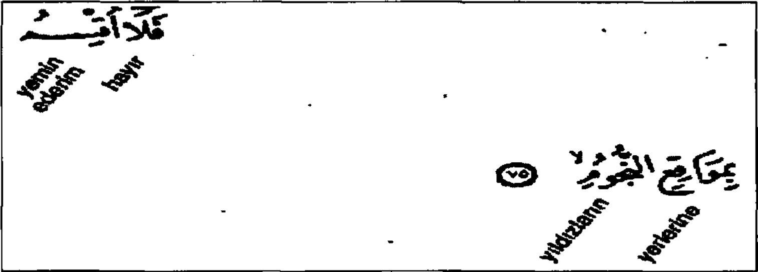
“...**Yarıştıkça yarışan işleri yürüten meleklere and olsun ki, kıyamet kopacaktır.** “ (Naziat 4-5)

“**Allah’ı andıkça anan melekler and olsun ki bu Kur’an onurlu bir elçinin sözüdür.**” (Tekvin 15-20)

Tanrı yıldızları tanık göstermek suretiyle yemin eder:

“**Hayır, yıldızların yerlerine yemin ederim.**” (Vakıa 75)

AYETİN, KELİME KELİME TERCÜMESİ

“Hayır !yıldızların yerlerine yemin erdim, ki...”Vakıa 75).

Rabbin en büyük yemini; yıldızlar üzerine olanıdır:

“**Bilesiniz bu büyük bir yemindir.**” (Vakıa 76)

*And içenin **Allah’ın kendisi değil**, peygambere vahiy getiren **melek**tir* denmesi yukarda örnekleri verilen muhkem ayetleri tanımamaktır. Bir kısım yeminlerin direkt meleklere ait olduğu, Tanrı’nın bizzat kendisinin melekler, yıldızlar, kıyamet üzerine yemin ettiği gün gibi ortada, inkârı Kur’an’ın lafzına ve ruhuna açık tecavüzdür.

Şayet Kur’an’da geçen yeminlerin tümünün meleklere ait olduğu hâlâ iddia edilirse, büyük bir gaf yapılıyor demektir. Zira Kur’an’m Allah kelâmı olduğu ve bundan zerre kadar şüphe duyulmaması gerektiğini iddia eden Kur’an, kendine ters düşer. Kur’an’da Tanrı sözünden çok, meleklerin buyruğu, temennileri, hatta hükümleri yer almış olur ki, Kur’an’ın Allah kelâmı olmadığı ayan beyan ortaya çıkar. Şayet Kur’an’da, Tanrı’dan başka hiçbir varlığın sözü, söz konusu

değilse, eşdeyişle **bütün ayetler Tanrı'nın sözleri ise yapılan tüm yeminler Tanrı'ya aittir**. Değilse, yani bir kısmını Tanrı, bir kısmını melekler yemin etmişlerse, **Kur'an Tanrı kelâmı değildir**, demek gerekir.

Allah, yemininde nesneleri, neden göstermiş olabilir?

Yemin, ancak Allah'ın adı ve sıfatları ile geçerlik kazanır. Allah ise kendi yarattıkları üzerine yemin emesi düşündürücüdür. Yemin etme geleneği Musevi cemaatinin geleneklerinde olan bir özelliktir.

Kur'an bu geleneği Tevrat'tan almıştır. (Tevrat, Tesniye, 20/20) Allah bir şeye 'OL' dedi mi, hemen olmaması mümkün mü?

İnsanı inandırması için yeminine gerek var mı? Rab için insanları inandırmak o kadar güç iş mi? Bir iki mucize indirir veya bir kısım insanı telef eder veya gökten çamur yağdırır veya kavme veba belası verir inandırıcılığı olur biter? Kanıt olarak gösterilen zeytin ağacı, yıldızlar, melekler ve niceleri bunlar Tanrı'dan daha mı yücedir?

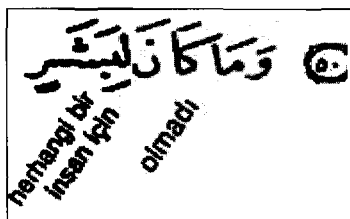
Yemine neden gidilir? Söylediklerinin gerçek, doğru olduğuna inandırmak içindir.

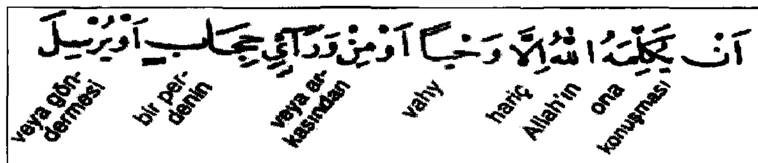
Doğru söz yemin ister mi?

ALLAH, İNSANLA DİREKT ARACISIZ KONUŞUR MU?

Ateş, Tanrı'nın insanla direkt konuşmadığını savunur. *Kur'an'ı vahyedenin bizzat Allah olmadığı, aksine Allah buyurur görevli melek vahyeder,* der ve aşağıdaki sureyi de delil olarak alır.

"Allah, ***insanla konuşmaz****, ancak vahiyle (kulunun kalbine dilediği düşünceyi doğurarak) yahut* ***perde arkasından konuşur****, yahut da izniyle dilediğine vahyedecek bir elçi gönderir."* (Şura 51)

Evvela örnek verdiği ayet içinde çelişki var gibi. Allah **'insanla konuşmaz'** deniliyor daha sonra **'perde arkasından konuşur'** olması, insanla konuşup konuşmadığı karara bağlanmış değildir.

S. Ateş'e göre Allah'ın insanla konuşması mümkün olmadığı içindir ki, Tanrı ile elçi arasında doğrudan ve aracısız iletişim mümkün değildir. *Bu iletişimi vahiy meleği sağlamıştır. O da aldıklarını peygamberin anlayacağı dile döker. Bu vahiydir. Vahiy meleği bir sekreter gibidir, Allah'ın murat ettiklerini peygamberin kalbine indirmektedir. Melek tarafından indirildiği için meleğin sözüdür, yani bir bakıma Allah'ın emri, fermanı, bir bakıma meleğin sözüdür.*

Süleyman Ateş'in, ayette (Şura, 51) Allah'ın "**insanla perde arkasından konuşurum**" buyruğuna rağmen kalkıp da insanla konuşması mümkün değildir demesi şaşırtıcıdır. Allah Musa ile aracısız konuşmadı mı?

"**İşte o elçilerden, kimini, kimine üstün kıldık. Allah onlardan kiminden konuştu. Kimini de derecelerle yükseltti...**" (Bakara 253)

Musa, insan değil miydi?

Aracı var mıydı?

Cebrail mi indirdi, Allah'ın emirlerini, isteklerini, uyarılarını ona?

Nitekim, Kur'an'ın içeriğine baktığımızda, Kur'an'ın yalnızca Ulu Mevlâ'nın kelâmı olmadığı seziliyor. Orada Tanrı'dan başka pek çok varlıkların konuşmalarına rastlanıyor. Kur'an, Allah kelâmı olarak sunulmasına rağmen, meleklerin, şeytanın, cinlerin hatta kâfirle (Firavun) nihayet boğulmak üzere iken, "İsrail oğullarının iman ettiğinden başka hiçbir ilah oladığına inandım..." demedi mi? (Diyanet çevirisi, Yunus: 90)

Allah o şeytana lanet etti ve o da, "Andolsun kullarına elbette bir pay alacağım"... dedi. (Nisa: 118) Kelâmlarına sıkça rastlamak mümkün.

NUH TUFANI GERÇEK Mİ?

Turan Dursun, Kur'an'da anlatılan Nuh tufanının bir efsane olduğunu, Tevrat'ın bunu "**Sümer Efsanesinden**" aldığını, Kur'an'ın da oradan aktarıldığını söylüyor.

Nuh tufanının, Tevrat'ta ayrıntıları var:

"**Ve Tanrı Nuh'a şöyle dedi: Tüm insanlığın sonu geldi. Çünkü onlar nedeniyle yeryüzü zorbalıkla doldu. İşte ben onları, yeryüzüyle birlikte yok edeceğim. Kendine gofer ağacından bir gemi yap...**" diye başlar, sürüp gider. (Tevrat Tekvin, 6:13-22; 7-9)

Turan Dursun, Tufan olayı için Tevrat'tan bin yılı aşkın bir zaman öncesinin ürünü olduğunu ve "GILGAMIŞ DESTANI"ndan Tevrat'ın kopya çektiğini yazmış...

Nuh'un bu efsanedeki adı Utnapiştim'dir. Nuh tufanının öyküsünün Gılgamış destanından alıntı olduğu hakkında İlahiyat mecmuasını delil gösterir. İlahiyatçı A. Hilmi Ömer'in, bu konuda gerçeği, yani Nuh tufanının alıntı olduğunu açık seçik yazdığını ileri sürer. (Bkz. A. Hilmi Ömer, İlahiyat mecmuası, İstanbul 1932 yıl, sayı 23, sayfa 53-64.)

Süleyman Ateş'ten, Turan Dursun'a cevap

Kur'an olayı anlatırken bir tarih vermez, ayrıntıya girmez, dedikten sonra; *Amerika'da Hint'te, Bangladeş'teki doğal afetleri kabul ettiğimiz halde Nuh tufanını inanamamayı inandırıcı görmez. Meydan Larousse'tan Gılgamış'ın mitoloji kah-*

ramanı olmadığı, gerçek olduğu sanıldığını, destanın, birçok bölümünün gerçekle ilgili olduğunun yazıldığından bahseder.

Ve devamla; Bu tufanın umumiliği tartışılabilir ama tümden inkârı, büyük cürettir, bilime aykırıdır... Nuh kıssası, Tevrat'ın Tekvin kitabında vardır. Olay, bugünkü Tevrat'ta, Kur'an'ın anlattığı biçimde geniş anlatılmaz.

"...sular on beş arşın yükselip dağları örtmüş ve yeryüzünde hareket eden bütün beden sahipleri hep ölmüşler... ayın on yedinci günü Ararat dağları üzerine oturmuş." (Tekvin, bab:6-8) Tevrat'tan yaptığı alıntıdan sonra ***"Tevrat nüshalarında görülen pek çok teferruat çok sonra eklentidir, Kur'an'da böyle gereksiz teferruata girilmez"*** demiş.

Araya girelim: Öncelikle şunu inkâr edemeyiz, Tevrat'ta Nuh tufanı için; yer, zaman ve kimlikler verilerek geniş anlatılmıştır. Ancak, Kur'an içinde de Nuh tufanını döne döne anlatan, hatta kelimesi kelimesine kopya o kadar çok ayet var ki!

Kur'an'da, gereksiz teferruata girdiği ayetler yok mu? Kitapta kısa uzun 114 sure vardır. Yusuf suresi uzun ve özel bir suredir. Uzunluk bakımından 15.dir. İçinde 111 ayet vardır. Yusuf'un yaşamı, işleri, günahları uzun uzun anlatılmıştır.

Kur'an, Tevrat'ta gördüğü *'Nuh hadisesinde geçen gereksiz teferruatı'*, ayrıntıyı; tekrar tekrar anlatmak suretiyle telafi etmiştir!

Müslümanın kitabında Nuh suresi, özellikle yaşandığı varsayılan 'Tufan' afeti için indirilmiştir ve 28. Ayette olay geniş biçimde anlatılır. Burada anlatılanların tekrarı, aşağıdaki ayetlerde de geçer:

Araf suresinde, 59. Ayetten 64. Ayete kadar.

Yunus suresinde 71 den 73. Ayete.

Hud suresinde 38. Ayetten 48. Ayete.

Bu sureler tufanla ilgili olayın aynını anlatır.

Şuara suresinde daha geniş bir anlatım vardır, 105. Ayetten 122. Ayete kadar.

S. Ateş, *Olayın temeli Gılgamış destanına dayansa bile, yine de aslı vardır... Kur'an'ın, kıssa anlatmasından amacı, hikâye anlatmak değil, hikâye yoluyla öğüt vermektir,* demiş.

Kelâm âlimleri ısrarla, **'Kur'an'da tekrar yoktur'** diye söyleye dururlar. Kur'an'da geçen yukarıdaki Tufana ait tekrarları alt alta sıralarsak, Tevrat'taki teferruatı, fersah fersah geçer.

Turan Dursun, *'Nuh tufanı İslam âlemine İslami olmayan çoktanrılı bir ülkeden alıntıdır'* demiş.

S. Ateş de, yumuşak bir ifade kullanarak *'olayın temeli Gılgamış destanına dayansa bile, işin aslı vardır? Bu tufanın umumiliği tartışılabilir?* ***Hikâye*** *yoluyla öğüt vermektir...'* demek suretiyle yine açıkyüreklilik göstermiştir. Önyargılı bir tutum sergilememiş. Kur'an, kendisine samimi, aynı zamanda tevazulu bir kalple yaklaşan böyle din alimi kimselerden hidayetini eksiltmez. Tahkiki müslümanın düşüncesi böyledir.

Sonuç: Nuh tufanı için Turan Dursun'a **reddiye yazmak gereksizdi.** Her ikisi de hemen, hemen aynı noktada kesişmişler... Kantarın ibresi, dengede!

Araya girelim.

Allah'ın dininde destanın işi ne?

ALLAH GÖRÜŞ DEĞİŞTİRİR Mİ? SÖZÜNDEN DÖNER Mİ?

Nesh kelimesinin anlamı; kaldırmak, silmek, bir yazıyı kopya etmektir

Aynı konu hakkında, bir evvelkini **silmenin,** kaldırmanın manası, **görüş değiştirmek** değil mi? Din, insanın aklına hakaret etmemeli!

S. Ateş, **'Gerçek Din Bu'** kitabında konu hakkında görüşlerini şöyle aktarmış:

-Turan Dursun, 117-185. sayfalarda, Kur'an'da çelişkiler olduğunu iddia ediyor ve kaldırılan bir ayetin yerine başka ayetin gelmiş olmasını, yani nesh meselesini ortaya atıyor.

Birkaç cümlesini aktaralım.

'GÖRÜŞ DEĞİŞTİREN TANRI' başlığı altında ayrıntılara geçer.

Bakara suresinin 106. Ayetinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlatımı:

"Herhangi bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırır veya unutturursak, onun yerine daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilmez misiniz?"

Çeviride **"ayetin hükmünü"**deniyorsa da, aslında **"hüküm"** *yer almıyor. Yani doğrudan ayetin kendisinin yürürlükten kaldırmakta olduğundan söz ediliyor ayette.*

Demek ki, Tanrı yukarıdaki ayette (Bakara: 106) şunu diyor:

"Zaman zaman 'ayeti' (çeviriye göre hükmü) yürürlükten kaldırırız."

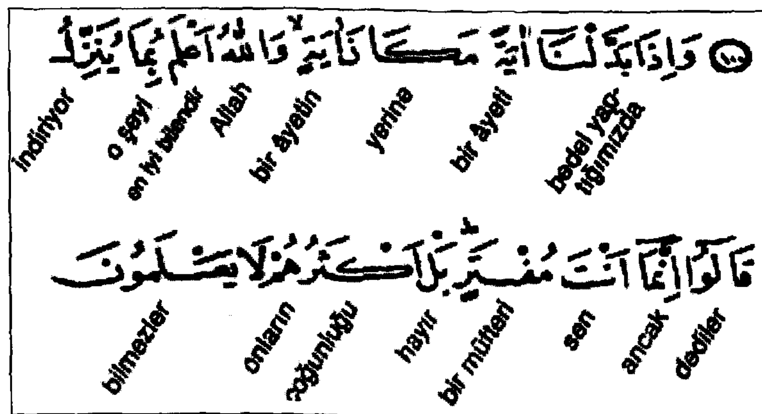
-Kimi zaman ayeti unuttururuz da...

-Bir ayeti yürürlükten mi kaldırdık veya unutturduk mu, ya 'daha hayırlısını' önünüze getirir, ya da benzerini. Bilesiniz ki Tanrı'nın her şeye gücü yeter.

Burada, ***kimi ayetin 'yürürlükten kaldırıldığı', kimininse 'unutturulduğu'*** *çok açık bir biçimde anlatılıyor.*

Ayeti yürürlükten kaldırma / değiştirme:

Nahl suresinin 101. Ayetinin anlamı,

"Bir ayetin yerine başka ayeti bedel yaptığımızda -ki Allah neyi indirmekte olduğunu iyi bilendir-derler: 'Sen ancakbir iftiracısın!' hayır! Onlar çoğunluğu bilmiyorlar." (Nahl 101)

"Biz bir ayeti bir başka ayetin yerine koyup değiştirdiğimiz zaman (bir ayeti, bir başka ayetle yürürlükten kaldırdığımızda) **ki, Tanrı ne indireceğini daha iyi bilir- dediler ki: 'Sen yalnızca bir uydurmacısın! Hayır, onların çoğu bilmez."**

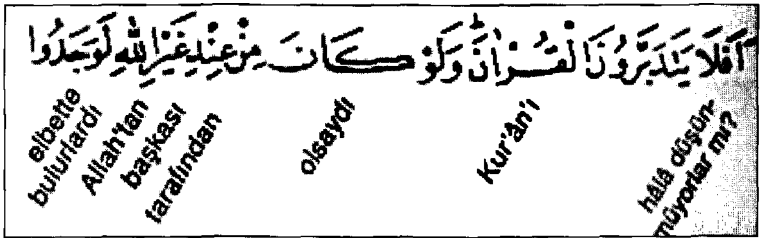
Burada anlatılan bir ayet bir başka ayetin yerine getiriliyor. Biri yürürlüğe sokulurken, öbürü yürürlükten kaldırılıyor...

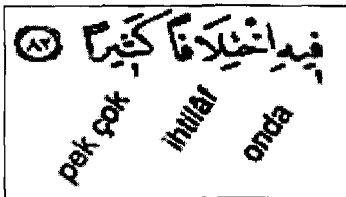
Turan Dursun özetle; ***Allah istediği an kendi 'ön görüşünü' değiştirir, yerine yeni bir görüş atar,*** demiş. Ayetleri kanıt vermiş.

S. Ateş cevap veriyor.

Turan Dursun'un anlattığı biçimde bir nesh, yani birbiriyle çelişkili olan iki sözden öncekinin, bir sonraki ile yürürlükten kaldırılması şeklinde bir nesh, Tanrı kelâmında söz konusu olmaz. Çünkü Kur'an'da ihtilafın (yani çelişkinin) olmadığı vurgulanmaktadır:

"Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkası tarafından olsaydı, onda çok ihtilaf (birbirini tutmaz şey) bulurlardı." (Nisa:82.)

"Hâlâ Kur'an'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o Allahtan başkasının katında olsaydı içinde elbette pek çok ihtilaf/birbirini tutmayan sözler bulurlardı." (Nisa 82)

Bu ayete göre Tanrı'dan gelen sözde ihtilaf (çelişki) olmaz. Çelişki olmayınca da nesh olmaz. Çünkü nesh, ancak çelişkili sözler arasında olur.

Ayrıca Tanrı'nın, sözünün değişmeyeceği de vurgulamıştır.

"Allah'ın kelimelerini değiştirecek kimse olmaz" (En'am 34. ve 115, Kehf:27)

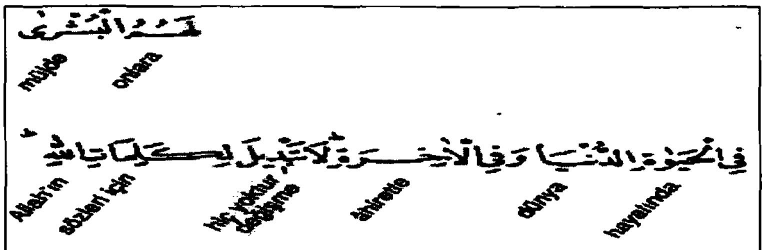
Allah'ın kelimelerini başkası değiştiremeyeceği gibi, kendisi de sözlerini, kararlarını değiştirmez.

"Benim katımda söz değişmez (ben sözümden dönmem)." (Kaf 29)

"Yanımda söz değiştirilemez ve ben kullara zulmeden değilim."Kaf 29)

"Allah'ın kelimeleri değişmez." (Yunus 64)...

"Dünya hayatında ve ahirette müjde onlara. Allah'ın sözleri için hiçbir değişiklik yoktur. İşte bu, odur o büyük kurtuluş." (Yunus 64)

Buraya kadar S. Ateş yerden göğe kadar haklı, itiraz götürmez açıklamaları. Şimdi bu söylediklerinin ve verdiği ayetlerin bundan sonra da arkasında dursun...

Örnek; İçki içmek, İslam ümmeti için serbest bırakılmıştır.

Nahl/67: "***Hurma ve üzüm gibi meyvelerden hem içki hem de güzel gıdalar edinirsiniz. İşte bunlarda da aklını kullanan kimseler için büyük bir ibret vardır.***"

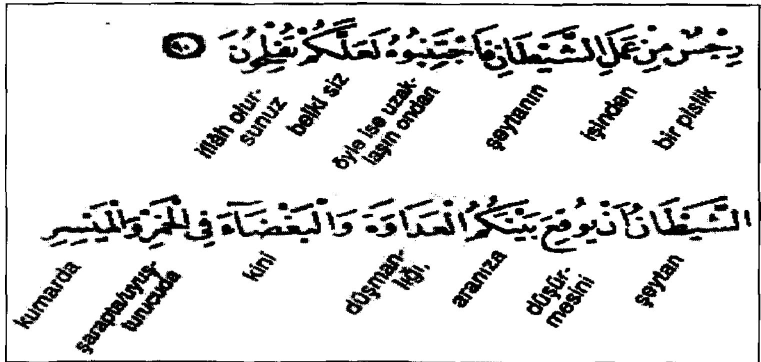
"***EY bütün iman edenler! Söylediğinizi bilinceye kadar, sarhoş iken namaza yaklaşmayın...***" (Nisa 43)

Tanrı, "namaza başlamadan evvel eğer içki içmişseniz namaza durabilirsiniz. Velev ki, namazda ayakta duramayacak kadar ve ayetleri okuyamayacak derecede kendinize hâkim değilseniz namaza yaklaşmayın" *diye sarhoşu uyarır.*

Yukarıda adı geçen ayetleri (Nisa 34 ve Nahl 67) olduğu haliyle sağlam kabul edersek, isteyen istediği gibi sarhoş olsun, dinde yasak konmamıştır, diyebilir miyiz?

Nice sonra yine Rab fikir değiştirecek ve; içkiyi, sahabe ehline haram kılacak:

'Ey insanlar, şarap, kumar, dikili taşlar, şans okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.' (Maide 90)

"Ey iman edenler! Şarap/uyuşturucu ,kumar, tapınmak için dikilen taşlar fal okları/zarlar sadece şeytanın işinden birerpisliktir. Öyle ise ondan (pislikten)uzaklaşın ki iflah olasınız." (Maide 90)

S. Ateş, bu üç çelişkili Allah kelâmından hangisine tâbi olacaktır?

İçki almayı arzulayan bir müslümanı, hangi ayet bağlar?

Tabii ki, Maide 90.

Nisa 34 ve Nahl 67. Ayetin hükmü ne oldu? Ayetler değişmedi mi?

Nesh edildi!

Yani Maide suresiyle, Nisa ve Nahl sureleri çelişkiye girdi. Nisa suresinde geçen ayet hükümden düştü! Ve de; **Allah'ın sözünde değişme oldu**.

İhtilaflı iki ayetten ancak birisine müslüman tâbi olacak, diğeri zorunlu olarak düşecek.

Dolayısıyla 'Allah'ın kelimelerinde değişme olmaz' (Yunus 64) ayeti de hükümsüz kalmış oldu.

Kalburla su taşınmazmış!

Müslümanlara ilk dönemlerinde namaz için kıble olarak Kudüs gösterilmişti.

Müslüman biri, *'Benim kıblem Kudüs'tür. Namazda yüzümü Kudüs'e dönerek kılıyorum'*, diyebilir mi?

Diyemez ve yüzünü Kâbe'ye döndürmek zorundadır.

Ayet net:

"İnsanlardan bazı beyinsizler: 'Onları, üzerinde bulundukları kıbleden, çeviren nedir?' diyecekler. De ki: 'Doğu da batı da Allah'ındır. O dilediğini doğru yola iletir... biz elçiye uyanı, ökçesi üzerinde geriye dönenlerden ayıralım diye, üzerinde bulundun (Kâbe'yi) **kıble yaptık... Ey Muhammed, biz senin yüzünü göğe doğru çevirip durduğunu** (gökten haber beklediğini) **görüyoruz.** (Merak etme) **Senin hoşlanacağın bir kıbleye döndüreceğiz...** (Bundan böyle) **yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir."** (Bakara 142-144)

Son inen bu ayetten sonra müslümanın kıblesi neresidir?

-Hâlâ Kudüs mü?

-Hayır, Kudüs önceydi şimdi Tanrı, Muhammed'in hoşlanacağı kıbleye döndürdü yüzünü;

Kıble; Mescid-i Haram oldu.

Bakara suresi 142, bir evvelki Tanrı bildirisi olan müslümanın kıblesi 'Kudüs' ile çelişkiye girmiş olmadı mı?

Kâinatın mutlak hâkimi, **kendi kararını değiştirmiş olmadı mı?** Ayet, ister hüküm mahiyetinde olsun ister Tanrı fikir değiştirsin, asıl olan DEĞİŞMEDİR.

Açık ve net biçimde Allah, **'Ben söz değiştiririm'** demiyor mu? Bakara suresinin 106. Ayetinde geçen, **"Herhangi bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırırsam... onun yerine daha hayırlısını getiririm,** diyen Tanrı'nın bizzat kendisi değil miydi?..

Kelâm âlimlerinin, akademisyenlerinin Kur'an'da geçen bu gibi birbirini çelen ayetler asırlarca başım ağrıtan ciddi bir konudur. Bir yanda Tanrı '**bende söz değiştirmez**' (Yunus Ayet 64) derken, diğer yandan '**sözümü değiştiririm**' (Bakara suresi 106. Ayet) demesi gerçekten bir büyük çelişkidir...

Bunun çözümü:

En son gelen ayetin hükmü geçerli olacak, evvelki ayetin hükmü kalmayacak. Bütün mesele hangi ayetin en son geldiğinin tespitidir. Yoksa isteyen istediği gibi içki içebilir, isteyen kıblesini Kudüs olarak tespit eder, en son inen ayet Nisa 43 ise, şarap müslümana **helaldir**. Yok, önce inen ayet olduğu anlaşılırsa **içki** Kur'an müslümanına **haramdır**. Mesele bu kadar basit.

Allah'ın değişmez olan sözü ne olacak derseniz o Tanrı'nın hikmetindedir. İyisini O bilir!

Müslümanlığın ilk dönem sahabeleri olan Selefiler böyle derlerdi.

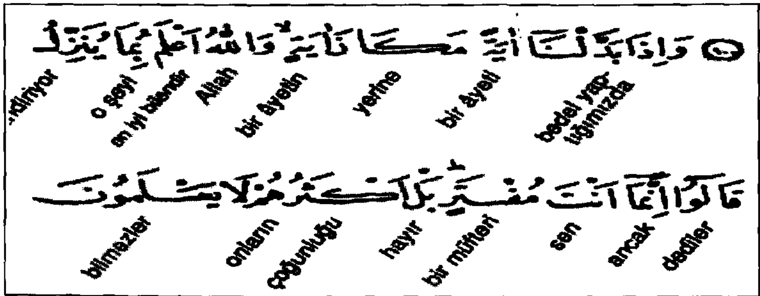
Bu tipteki çelişkili ifadeler (ayetler), Kur'an'ın bir cilvesidir. Ne tarafı tutarsan, o tarafa ağır basan bir ayet bulmak kolaydır.

Çözümü:

Önce ve sonra inen ayetleri sağlam olarak tespitten geçer.

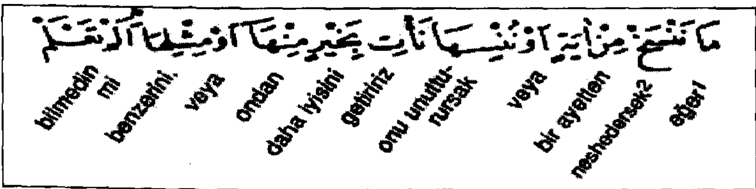
Neshin çözümü

S. Ateş, 191. sayfada neshin çözümü şöyle aktarır: *"Biz bir ayet yerine başka bir ayet getirdiğimiz zaman Allah ne indirdiğini bilirken Sen (Allah'a) iftira ediyorsun (uyduruyorsun) derler. Hayır, onların çokları bilmiyorlar."* *(Nahl 101)*

"Biz bir ayetin yerine bir başka ayeti bedel yaptığımızda –ki Allah neyi indirmekte olduğunu en iyi bilendir.-derler: 'Sen ancak bir iftiracısın!' Hayır! Onların çoğunluğu bilmiyorlar." (Nahl 101)

"Biz bir ayeti nesh eder veya unutturursak, ondan daha iyisini veya onun benzerini getiririz." *(Bakara 106)*

Birinci ayet Mekke'de, ikinci ayet Medine'de inmiştir. Bunların ikisi de değişik üslupla aynı olguyu anlatmaktadır. O da şudur: Hz. Peygamber'e vahyedilen bazı ayetler, onların uygulama şartları değişince Peygamberin hafızasından silin-

miş ve onların yerini doldurmak üzere başka ayetler vahyedilmiştir. Bunu unutturma ve değiştirme işlemini yapan Allah'ın iradesidir. Allah o ayetlerin unutulmasını dilediği için Peygamber aleyhisselâm onları unutmuş, yahut peygamberin hafızasından silinmiştir... İşte nesh olayı budur.

Ayetin anlamının boşaltılmaya çalışılması, anlamsız kararlar doğurur. Verilecek cevap risk taşıyorsa, yanlışlaşmaya her zaman açıktır. Kur'an'da, nesh olmadığına dair yanıt, fevkalâde risklidir. S. Ateş, ayan beyan yukarıdaki açıklamasında Kur'an'da **nesh** vardır demektedir.

Uygulama şartlarına göre ayet iner. **Uygulama şartı değişince, o şarta bağlı ayetin inmesi** doğal karşılanır. O şarta bağlı değişik ayeti indiren Allah da, karar değiştirmiş olmadı mı? S. Ateş'in de nesh olayını, **değiştirme işlemi yapan Allah'ın iradesine bağlamış olması** yeterlidir. Her nedense bir yandan *nesh yoktur* derken, diğer anlatımında tutup, *nesh Allah'ın iradesidir* demesi açık bir tutarsızlık.

Tutarsızlığın bir başka ayağı; Peygambere unutturulan ayetin yerine, **daha hayırlısının** getirilmesi, bir evvelkini hükümsüz bırakmaz mı?

Aynı konu üzerinde iki farklı hüküm, bildiri, dilek "çelişki" değil midir?

Olaya bir başka yönden yaklaşalım. Allah bir ayeti peygambere iletiyor, ama o unutuyor (vahim bir hadise), sonra Allah onun **unuttuğunun yerine** yeni bir ayet indiriyor, bu kapalı **nesh**tir.

Unutmayı, unutturuyor...

Unutturduğu vahyin benzerini indiriyorsa zaten mesele yoktur... Ama indirdiği ayeti Ona **unutturuyor**, hafızasından siliyor, **yeniyi** (eskisinin aynısı değil) hafızasına koyuyorsa, bu düpedüz neshtir. Netice itibariyle Tanrı görüşünü değiştirmiş olur.

Bir evvelki ayetin aynısını, tıpkısını Resulüne vahyetmişse mesele yok.

Kantarın ibresi bir sağa bir sola gidip geliyor!.. Her iki din bilicisi de haklı... Her ikisi de aynı kulvarda koşmuş.

TANRI HER BİR ŞEYİ ÖNCEDEN BİLİR Mİ?

Konu içeriği şöyle:

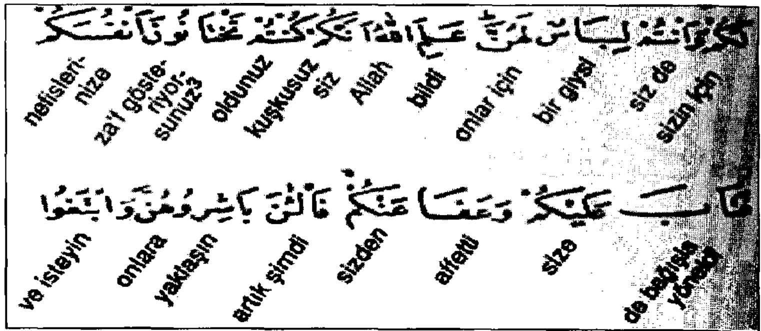
İslam'ın erken döneminde, bir kişi oruç tutar da, iftar zamanı, orucunu bozmadan uyursa, o kimse ne o gece, ne de ertesi gün akşama değin orucunu bozamazdı. Ne yeme içme, ne de cinsel ilişki. Hepsinden mahrum kalırdı.

Adamın birinin başına böyle bir şey gelmiş, yani iftar zamanı uyumuştur. Adam, gece uyanınca dayanamaz şehevi duyguları uyanır ve karısıyla cinsel ilişkide bulunur.

Ömer'in başına da aynı şey gelir. Hz. Muhammed'e durumu açıklarlar, Tanrı da daha evvel koyduğu oruç vakti dışındaki yasağı kaldırır. Önceleri yasağı bozan kimselerin de suçları Tanrı katında affedilir.

T. Dursun, Bakara Ayet 187 yi şöyle tercüme etmiş:

"*Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin elbisenizdir. Siz de onların elbisesiniz. Allah sizin, kendinize yazık etmekte olduğunuzu* ***bildi*** *de tevbenizi kabul buyurup sizi affetti*"...

"Sizlere oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak helal kılındı. Onlar sizin için bir giysi, siz de onlar için bir giysi. Allah cidden sizin, nefislerinize karşı za'f gösterdiğinizi bildi de size bağışla yönelip sizi bağışladı. Artık şimdi onlarla ilişkiye girin." (Bakara 187)

S. Ateş, Dursun'un tercümesinde kasıt olduğunu söylemiş.

İtirazını şöyle aktarmıştır:
*Ayette **anladı** sözü geçmiyor. Anlamak sonradan olan bir olgudur. Fakat '**bildi**', kullarının yaptığı eylemi bildi, demektir. Dursun, kasden '**bildi**' yerine, '**anladı**' deyimini kullanarak ayeti tahrif ediyor ve Allah'ın bazı şeyleri sonradan bilip anladığı yorumunu yapıyor. O'nun sonradan öğrendiği bir şey yoktur. Sebe suresi Ayet 3 de, Tanrı'nın olayları sonradan bilmediğine delildir,* demiş. Ayrıca yine, Allah'ın her şeyi önceden bilir olmasına Rad, 8-10 ve Maide, 7. 8. Ayetlerini tanık göstermiştir.
Halbuki, T. Dursun'un yukarıda (Bakara 187) verdiği mealde '**anladı**' sözcüğü geçmiyor aksine '**bildi**' kelimesini kullanmış'. O, Ateş'in itirazı olan '**anladı**' kelimesini kullanarak ayeti tahrif etmemiş. Dursun'un da, Ateş'in arzuladığı gibi '**bildi**' sözcüğünü kullandığı ortada, apaçık. Nedense itiraz etmiş!
Kendisinin örnek olarak vermiş olduğu ayetlerde; Tanrı için; '**bilir**', 'bilendir', '**bilmektedir**' sözcükleri geçmektedir.
Doğru!
İşte, aralarında anlaşamadıkları nokta, **'Tanrı'nın bilir'** olmasıyla **'Tanrı bildi'** sözcükleri etrafında olmalıydı. Aslında Ateş, itirazında bunu kastetmiş olmalı.

Tanrı'nın önceden bilemediği şeyler var mıdır? Yoksa, her şeyi çok önceden bilen midir?

Ayetin (Bakara 187) içinde geçen anahtar kelime **bilmek** fiilidir. Bilmek fiilinin geçmiş zaman hali olan bildi ile geniş zaman hali **biliyor** arasında çok fark vardır. '**Bildi**' de, olay olup bittikten nice sonra konu hakkında bilgi sahibi olmadır.

‘**Biliyor**’da ise olay hakkında çok önceden bilgisinin olduğu, anlamı çıkar. Hele konu Allah’ın **bilmesi** olunca, iş daha ciddidir. Rab ilmiyle geçmişi ve geleceği kuşatmıştır. O’nun ilminde **bildi** olmaz. Gaybullahdır İlminde ‘**bilir**’ olur.

Özetle:

Ateş, ***Allah her konuyu ‘bilir’***, Dursun ise, ***her konuyu ‘bilmez’, bazılarına sonradan vakıf olur, fikir değiştirir,*** demektedir.

Dursun; Kur’an Tanrısının, bilemediği şeyin **belirmesi** **(Beda)**, başlığı altında şunlara işaret etmiştir:

*Önceden bilinmedik, bilinemedik bir şey ortaya çıkabilir. Buna ‘İslam kelâmı’nda ‘**BEDA**’ denir ...yeni bilgiye göre yeni bir tutum göstermek, yeni duruma uygun bir şey yapmak gerekir artık. İnsan ve toplum için doğaldır. Ama ya Tanrı için?*

Şiilerin bir kesimi bu inançtadır... ‘beda’ya, yani Tanrı için bilinmedik şeylerin ortaya çıkmasının söz konusu olabileceğine ve Tanrı’nın zaman, zaman görüş değiştireceğine’ inananlara, ‘El Bedaiyye’ adı verilir.

Dursun, netice itibariyle; *‘Tanrı’nın bazı konular hakkında sonradan bilgisi olur, hükmünü değiştirir’* derken;

S. Ateş, *‘Allah’ın ilminde yanılma olmaz, O’ İlmiyle her şeyi en son haliyle bilendir, sonradan bilgisi olmaz. Her gelişmede, fikrini değiştirmez’* demektedir.

Ve Dursun’un ayetleri kasten çarpıttığı iddiasında bulunur.

Bundan sonrasını Ateş’ten dinleyelim. Dursun’un demin aktardığı oruçluyken cinsel ilişki meselesini kendisi şöyle yorumlamış:

Oruç gecesi, kadınlarınıza yaklaşmak helal kılındı. Daha önce, akşam iftardan sonra uyunur, ya da yatsıyı o kimse kılarsa, artık yiyip içemez ve ***cinsel ilişkide de bulunamazdı.***

Allah baktı ki oruçlu insanlar bu koşulda (akşam cinsel ilişkide bulunamıyorlar), kendilerine yazık etmekte olduğunu ***(bildi) anladı da,*** *artık onlara yani karılarınıza yaklaşmanıza izin verdi. Onları affetti.*

S. Ateş keşke yukarıda geçen açıklamayı yapmamış olsaydı. Çünkü yaptığı açıklama ile açık çelişkiye düştü.

Er kişi, yatsı namazını kılmış, yatağa yatmış ama, şehveti azmış, yasağa rağmen nefsine hâkim olamamış, karısıyla cinsel ilişkiye girmiş;

Günah çukuruna düşmüştür...

Tanrı bakmış ki sahabe bu yasağa uyamıyor, koymuş olduğu, **bir önceki yasağı kaldırmış**, erkeğin karısına yaklaşmasına izin vermiş, Kur'an müslümanımn daha önce işlemiş oldukları günahları da (Tanrı'nın yasak koymasına rağmen, kuralı çiğneyerek girdikleri cinsel ilişkiden doğan isyanlarını) bağışlanmış... Demek oluyor ki Allah fikrini sonradan değiştirmiş.

Görüldüğü gibi ayette; çekirdek kelime **bildi**, çok büyük anlam taşıyor. Ayetin temel taşı! Allah daha evvel erkeğin uçkuruna sahip olamayacağını **bilememiş** olacak ki, önce yasağı koymuş. Nice sonra görmüş /öğrenmiş ki, yasağa uyan yok, fikir değiştirmiş. Koymuş olduğu yasağı kaldırmış.

Şayet Ateş'in dediği gibiyse, Tanrı, sahabenin cinsel ilişki yasağını çiğneyeceğini **"bilir"** veya **"biliyorsa"** ilk önceden **işlemeyecek, uygulanması çok zor olan, bir yasağı** neden koydu ki? Koyduğu yasağı kaldıracağını çok önceden biliyor ise sahabeye yasağı getirmemeliydi.

Ayet bu haliyle ancak **bildi** sözcüğüyle uyum sağlar; **bildi** ki bu emir yürümeyecek...

Netice itibariyle, Allah bu konuda açıkça görüş değiştirmiş olmadı mı?

Allah iyisini bilir deyip geçmek varken yanlış olanda ısrarcı olmak doğru mu?.. Israr, naslara duyulan güveni de sarsar!

Duyarlı mümin, ayeti ezbere okumaz. Ondan bir öğüt almak amacıyla okuduğu için Allah buyruğunun (Bakara187), özellikle **erkeğe** inmiş olduğunu anında fark eder. Kadının oruç gecesi erkeğe yaklaşmasında, kadına günah yoktur. Kadının erkeğiyle cinsel ilişkiye girmesinde Rabbin izni vardır. Erkek rıza

gösterip eşlik ederse günah erkeğe yazılır. Ayet, bu haliyle **yalnızca** erkeğin cinselliğini sınırlamıştır. Dikkatli **okunulursa**, cinsel ilişkiye girip, günah çukuruna yuvarlananlar **erkek taifesidir**. Sonradan bağışlananlar da yine '**erkek**' milletidir.

B. Sağlam ve İ. Acarkan'ın, "cahil" Turan Dursun'a itirazları var.

Konuya şöyle girmişler:

Bir cehalet örneği daha. T. Dursun, bütüncül muhakemeden ve yargıdan yoksun. Bu konuda dediklerimizi doğrular nitelikte saçmalıklar sunmuştur... Arapça'da çoğunlukla geniş zaman kipi mazi kipiyle kullanıldığını örnekle sunacağız. Allah'ın ilmini bütün zamanları aştığını belirten bazı ayetler;

'Biliniz ki Allah içinizdeki sırları bilir. Ondan sakınınız' *(Bakara 235)*

Görüldüğü gibi Allah'ın ilmi sonsuzdur...

Eğer ortaya çıkış ve görünüm gelecekle ilgili ise gelecek kipi kullanılır. Yok eğer ortaya çıkış, geçmiş ile ilgili ise geçmiş zaman kipiyle ifade edilir.

Örnek, ***'Allah sizin içinizdeki mücahitleri bilmeden Cennete gireceğinizi mi sandınız?'*** *Ali İmran 42.* (A-li İmran suresi ayet 42 de böyle bir ifade geçmiyor, sehven yazılmış olmalı.)

Yani, özü sağlam mücahit ruhlular ortaya çıkmadan, sağlamlar çürüklerden ayırt edilmeyince, yani önemli cihad işlemi yapılmadan cennete giremezsiniz. Bu tip ayetler Allah'ın ilminin bütün zamanları aştığına kanıttır.

Arapça dil mantığı olarak TE'KİD (pekiştirme) için çok kere geniş zaman, geçmiş zaman kipi ile kullanılır. Örnek; ***Biz geçmişi de bildik (biliyoruz) gelecekleri de bildik (biliyoruz).'*** (Hicr 24)

*İşte Bakara suresi Ayet 187, 235'te geçen 'Allah **bildi**' ayetlerinin bizim dilimizdeki karşılığı 'Allah **biliyor**'dur.*

Keşke T. Dursun, bu nitelikleri bilseydi veya sağ kalıp cahilliğini öğrenseydi.

Evet, bazı ayetlerde her ne kadar geniş zaman fiili geçmiş zaman gibi kullanılmışsa da, örneğin; '**bildik**' fiili, aslında '**biliyoruz**' anlamına gelir.

Doğru teşhis.

Kur'an dilinde böyle bir uslup vardır. Ayete (Bakara 187) dönelim ve kendilerinin istediği biçimde ayetin tercümesine bakalım.

'**Bildi**' sözcüğü yerine '**biliyor**' kelimesini yerleştirelim.

"Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin elbisenizdir. Siz de onların elbisesisiniz. Allah sizin, kendinize yazık etmekte olduğunuzu **biliyor/biliyordu,** tövbenizi kabul etti".

Allah, müslüman ehlinin kendisine yazık etmekte olduklarına **ne zaman vakıf oldu**? Yani öğrendi?

Oruç gecesi cinsel ilişkide bulunan O kimselerin, Sünnetullahı uygulamada başarılı olamayıp, yasayı ihlal ettiklerinden sonra öğrendi!.. Demek ki, Allah bu kadar 'cahil', koyduğu yasağa sahabenin uyup uyamayacağını bilememiş. Tanrı öngörüsüyle **biliyor olsaydı bu yasağı mümine koymayacaktı.** Koymazdı. Koyduğu önceki kuralı sahabe ihlal etmeseydi, önceki yasak kalkmayacaktı. Cinsel yasak aynen uygulanacaktı.

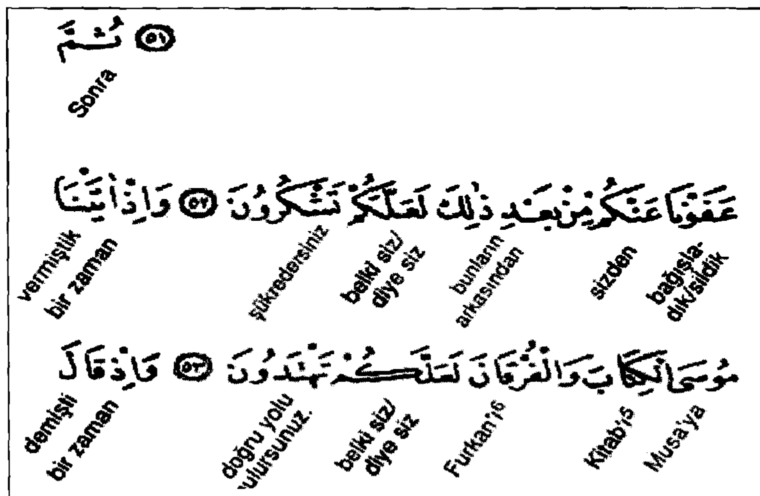
Netice itibariyle Tanrı'nın **biliyor** olması ile "bildi"si arasında fark yoktur.

Allah'ın bazı konuları "bilmediğinin" bilgisini veren Kur'an'da ayetler var mı?

Pek çok!..

Allah, gaybullahtır ama yine de bazı şeylerin sonucunu bilemez, '**belki**', der;

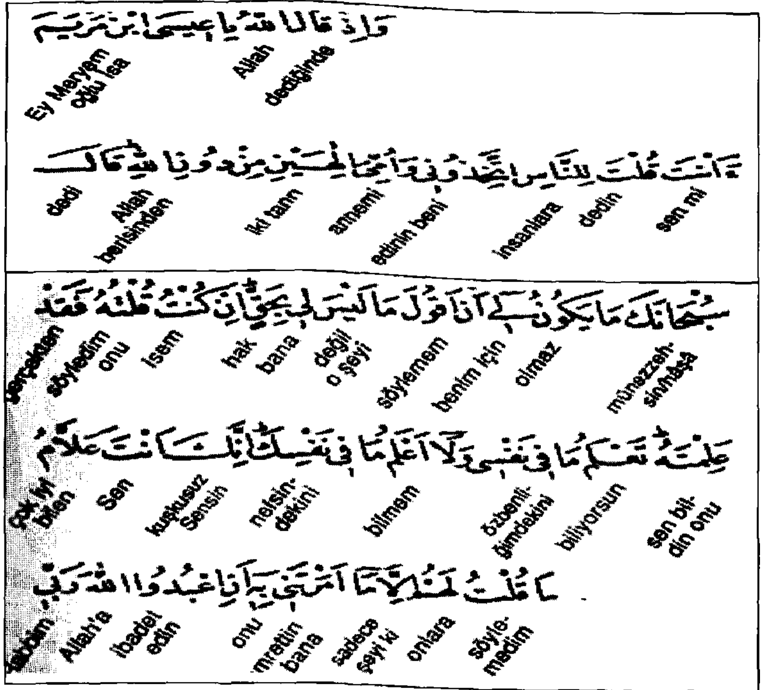
"**Bundan sonra belki şükredersiniz diye sizi affetmiştik. Yola gelesiniz diye Musa'ya Kitap ve Furkan vermiştik.**" (Bakara 52-53)

"Sonra bunların arkasından sizi bağışladık/sizden günahları sildik belki şükredersiniz."(Bakar52)

Maide suresi Ayet 116 da *Emin olamadığı şeyi* İsa'ya sorar:

"**Ve yine Allah demişti ki: 'Ey Meryem oğlu İsa sen mi insanlara 'beni ve annemi Allah'tan başka iki Tanrı edinin mi' dedin? Eğer demiş olsaydım, Sen bunu bilirdin, Sen benim nefsimde olanı bilirsin...**"

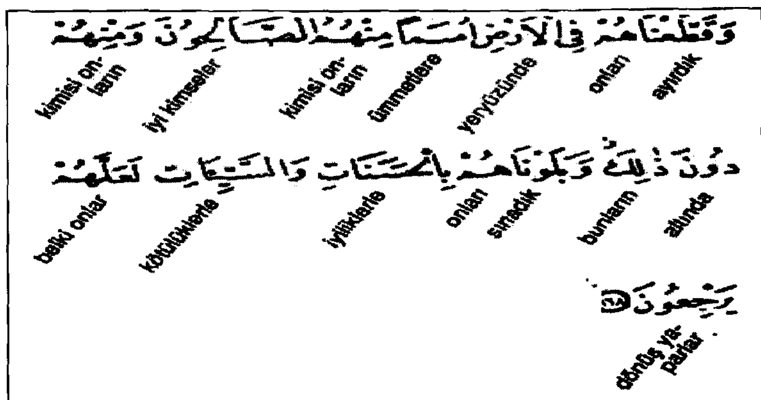

"Allah: 'Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara: Allah'ın berisinden /Allah'tan başka beni ve anamı da iki tanrı edinin diye sen mi söyledin?' dediğinde şöyle der: Haşa /Münezzehsin! Hakkım olmayanı söylemek bana yaraşmaz. Onu söylemişsem sen onu gerçekten bilmişindir. Özbenliğimde olanı bilirsin ama ben Senin zatındakini bilmem. Cidden Sensin gayıpları /gözlerden ve hislerden nihan olanları çok iyi bilen Sen."(Meryem 116)

Hele bu dünyada imtihan olacağımızın inancı, her inanır için farzdır. İmtihan ise, Rabbin, bizim elimizden, dilimizden, belimizden nelerin çıkacağından **bilgisi olmadığına** karinedir. Bilmiş olsaydı bizi imtihan eder miydi?

"Onları yeryüzünde topluluklara ayırdık. Onlardan kimi iyi kişilerdi, kimi de alçak. Belki dönerler diye onları iyiliklerle de kötülüklerle de sınadık." (A'raf 168)

Cenab-ı Hak, bazı konularda gelecek için ümitlidir: Zira geleceği bilemez.

"Onları yeryüzünde ümmetlere ayırdık, içlerinden kimisi iyi kimseler, kimileri de bunların altındadır. Belki onlar dönüş yaparlar diye kendilerini iyiliklerle ve musibetlerle sınadık." (A'raf *168*)

"**Allah'ın mescitlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namaz kılan, zekâtını veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayanlar şenlendirirler. Onların doğru yolu bulacakları umulur.**" (Tevbe18.)

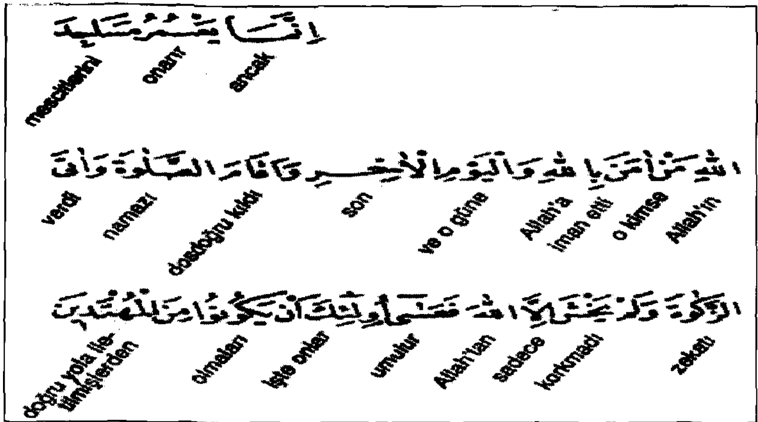
İbrenin yönü Turan Dursun'dan yana!

Daha önceden dediğimiz gibi Turan Dursun sessizliğin sesidir. O asırlarca İslam dininin başını ağrıtan ayetleri cımbızla çekip çıkarmıştır. Üzerine ölü toprağı atılmış ayetleri tek tek bulmuş ve **'Din bu'** demiştir. Kur'an'da nesh olayını kabul etmek, reddetmekten daha kolay bir yoldur.

Nesh vardır; dediğiniz takdirde pek çok Kelâmullahı sağlıklı kılarsınız. Aksi halde Kur'an çelişkiler yumağı olarak daha binlerce, on binlerce yıl gayri müslimin saldırısına da açık bırakırsınız.

İlahiyatçılar, akademisyenler, din bilicileri, ruhani rehberler şunu iyi bellemeli:

Katolik papazların pek çoğunun, İslam dini üzerine doktorası vardır. Ve hâlâ doktora sınavını, İslam üzerine verenler

çoğunluktadır. Amaç, karşı dinin, en zayıf, müdafaası zor olan yerlerinden yakalamak ve karalamaktır. Hıristiyan dinini, tenkitlere kapatmak için Katolik camiasının ruhani merkezi Vatikan, ikibin yıl sonra insanın evrim geçirdiğini, maymundan türediğini resmen kabul etmiştir. Din mantığını yeniliyorlar. Asırlarca iman ettikleri dini dogmalarından feragat ediyorlar.

İslamcılardan Musevi veya İsevi dini hakkında doktorası olan var mı? Olmuş mu? Düşünmesi dahi abes, mümin için!

Başını kuma sokan devekuşu, kendini sakladığını sanır.

Devekuşu olmak kolay, olmamak zordur!

Tanrı'nın dilemesiyle ilgili ayetlerin anlamı

Konu: **Kader,** insanı, **zorlar** mı? İnsanda kullanabileceği irade var mı? gibi soruların yanıtı verilecektir.

Turan Dursun'a göre:

"Kur'an, her şeyi Tanrı'nın dilemesine bağlar. O'nun dilemediği bir şey olmaz. Kullarından kiminin inanır, kiminin inanmaz olmasını dilemiştir. İnsan ne kadar, Tanrı, inanmamasını dilememişse inanmaz... ***Kader*** *insanı belli eylemleri yapmaya veya yapmamaya mahkûm eder."*

Turan Dursun devamla özet olarak şöyle diyor:

"İrade, istemedir, Bu kelâm dilinde 'cüzi irade'dir. Karşısına çıkan seçeneklerden birisini seçer. Seçme gücüdür. Bir şeyi yapma veya yapmamadır. Külli irade Ortada olan 'olumlu' ile 'olumsuzu' birlikte içine alan iradedir. Bölündüğü zaman cüzi irade adını alır. Kelâm dilinde Allah'ın iradesi olarak ele alınması hatalıdır.

Ne var ki, Kur'an Ayetlerinin, hiçbir yoruma yer kalmayacak biçimde açık anlatımlarına göre, insanın böyle bir ***'seçim'*** *yapabilmesi* **'Tanrı'nın iradesine'**, yani **'Tanrı'nın dilemesine'** *bağlıdır."*

T. Dursun bu hususta bir kaç örnek verir:

"Dilemek Tanrı'ya mahsustur, insan dileyemez.

Allah dilemedikçe, siz dileyemezsiniz... (İnsan suresi Ayet 30, Diyanetin çevirisi)

Bu ayete göre insan bir şeyi yapma veya yapmama özgürlüğü şöyle dursun, bir şeye yönelme, bir şeyi 'dileme, isteme' Özgürlüğünün bile verilmediği son derece net bir biçimde anlatılıyor. Tanrı dilemeli ki, insan da dilesin. Tanrı dilemiyorsa insan dileyemez, isteyemez."

(Bu görüşe S, Ateşin itirazı olmamıştır.)

Tanrı istediklerinin yoluna engel koyar saptırtır:

"Allah kimi dilerse onu saptırır ve kimi dilerse onu doğru yola koyar." (En'am 39, Diyanetin çevirisi)

"**Ey Muhammed! Rabbin dileseydi, yeryüzünde insanların hepsi inanırdı.**" (Yunus 99)

(Bu ayete itirazı vardır, ilerde izlenecek.)

Şu söz ne kadar açık:

"Biz dilesek herkese hidayet verirdik. Fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracağıma dair benden söz çıkmıştır." (Secde 13)

Tanrı dilerse insanın iradesini iyiye, dilerse kötüye yöneltir.

(Yukarıdaki ayet için de Ateş, reddiye yazmamış)

Hiçbir insanın duymak istemediği şeyleri Dursun, Kur'an'ı harmanlayarak, içlerinden, arkasında durabileceği ayetleri çekmiş çıkarmış!

Bu alıntıları S. Ateş kitabına geçirdikten sonra, itirazları başlar:

Şimdi, Dursun'un bağlamı içinden manalarından koparıp çıplak olarak yorumladığı ayetlerin, bulundukları kontekstteki anlamlarına bakalım:

"Sizi yaratan O'dur. kiminiz kâfirdir, kiminiz mü'min." (Teğabün 2)

Bu ayette, Allah'ın, insanların kimini kâfir, kimini mü'min yaratmış olduğu değil; insanlardan kiminin, Yaratanına karşı nankör, kiminin inanır olduğu belirtilmektedir.

Doğru yaklaşım!

Ancak Bu ayet Turan Dursun'un örnek verdiği ayette yazılmış reddiye değil. Serbest seçtiği bir ayet!

Rabbin isteseydi, yeryüzündekilerin hepsi inanırdı, O halde sen mi insanları zorlayacaksın? Allah'ın izni olmadan hiçkimse inanmaz. Allah akıllarını kullanmayanların üzerine pislik kor." (Yunus 99-100)

Buradaki **isteme**, *inanca* **zorlama** *anlamındadır. Allah insanları inanmağa zorlamak istememiştir. İnsana serbest düşünme, seçme özgürlüğü vermiştir. İsteseydi, herkes inanmak zorunda olurdu... Ayetin sonu, Allah'ın istemesinin, inanca zorlama anlamında olduğunu göstermektedir. 'Sen mi inanmaları için insanları zorlayacaksın'.*

(Turan Dursun'un gösterdiği ayetler içinde tek itiraz ettiği vahiy budur.)

S. Ateş'in, ayetin buraya kadar olan kısmı için verdiği mesaj doğrudur.

Turan Dursun haksızdır!

Ancak!

S. Ateş de ayeti budamış!

'Rabbin isteseydi; yani zorlasaydı herkes inanırdı' anlamı *açık;* Rab, İnsanı inanma veya inkârda **serbest bırakıyor,** doğru!

Şimdi geçelim vahiyde geçen ikinci cümleye:

'Allah'ın izni olmadan kimse inanmaz.'

İnsanın itirazsız "**serbest iradesini**" çöpe atıyor. *İstemen bir şey ifade etmez, benim iznim şart. İznim olmadan benim seçtiğim 'Hak dini'ne giremezsin,* demektedir.

Aynı ayetin muhtevasında da, fevkalâde ciddi çelişki var.

Neden bu kısım üzerine Ateş, ölü toprağı atmış? Anlaşılır değil!..

Allah'ın temel gayesi nedir?

-Putperesti batıldan koparıp, İslam diniyle nurlandırmaktır. Müşrikleri Hakk yoluna çekmektir.

- Bu iş için kimi görevlendirir?

-Elçilerini. Elçilerin vazifesi de, insanları Tanrı'nın amacına kilitlemektir.

Tanrı da gayesini kesinlemiş: Sen çıplak uyarıcı olarak vazifeni yap, **putperesti Tevhid inancına davet et, ama bu bir şeyi değiştirmez,** bunu iyi bil. Benim iznim olmadan putperest ve hiç kimse salih kul olamayacak!

'İzin' kelimesi, ayetin değil dinin belkemiğini oluşturmuyor mu? İnsanın **iman** konusunda; isteme, karar verme gibi seçme özgürlüğü kesin elinden alınmış, olmadı mı?

S. Ateş, Kur'an'dan almış olduğu ayetle Turan Dursun'a reddiye yanıt vereceği yerde, onunla yolu birleşti. Şimdi işin düşündürücü tarafına bakalım. S. Ateş'in Kur'an tercümesinde Bakara suresi 187. Ayeti şöyle tercüme etmişti:

"**Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin elbisenizdir. Siz de onların elbisesiniz. Allah sizin, kendinize yazık etmekte olduğunuzu bildi de, tövbenizi kabul etti. Artık onlara yaklaşın ve Allah'ın sizin için yazıp tak(dir etmiş ol)duğunu arayın.**"

Diyanetin tercümesi de aynı mealdedir. Ayetin içinde geçen duyuru çok önemli. Zira Ateş'in, ayetin muhtevasında geçen **kader** kavramı, demin yukarıda anlattıklarıyla ters düşer.

Ateş, Kur'an'ın Bakara suresi, 187. Ayetini tercüme ederken **kadere** yani onun insanı zorladığına rıza göstermiştir. Göstermek zorundaydı. Allah'ın duyurusu böyle.

Duyuruda ne denmiş?

Allah sizin için bir program yaptı. Sizin iradenizi bağladı. Yani, kaderinizi yazdı demektedir. Siz kendi kaderinizi yazdınız demiyor. Ayetin takdimi böyle... Kendi tercümesini inkâr edebilir mi? Seçme özgürlüğünü Rab elinden almış insanın... Kendisinin bizzat tercümesi olan ayet, yine kendisinin savunduğu **"Tanrı insanı zorlamaz"** düşüncesine ters düştü. Çelişkiye girdi!

Ateş'te de **kaderin zorlayıcı** vasfı tabana oturmadığı ortada! İnsana yüklenmiş olan Tanrı iradesini anlamak zor değildir. Anlamamak zordur.

Yunus 99. Ayet, on dört asırdan beri din adamlarının, tefsircilerin, kelâmcıların, din dağıtıcıların başını ziyadesiyle ağrıtmıştır. Kur'an'da muhkem ve müteşabih diye iki türlü ayet vardır. Müteşabih ayetler yoruma kapalıdır, onların mahiyetini, içeriğini ancak Ulu Mevlâ bilir. Yunus suresi 99. A yet de müteşabihtir. Yorumu, hikmeti; kendinde saklıdır, der. Olayı kapatmak varken anlamı saptırmak doğru olmuyor.

S. Ateş, kitabının, 190. sayfasına Hud suresi 118-119. Ayetlerini almış ve şöyle yorumlamış:

"**Rabbin dileseydi, insanları tek bir ümmet yapardı. Ama ihtilaf edip durmaktadırlar. Yalnız Rabbinin acıdığı kimseler bu ihtilafın dışındadır.**"

(Kur'an'dan aldığı bu vahiy, Turan Dursun'un işaret ettiği yani kitabına aldığı ayete reddiye değildir, eşdeyişle verdiği ayete itirazı olmamıştır.)

*118 ve 119. Ayetteki **dileme** de, yine **zorlama** anlamında değildir. Allah isteseydi, insanların hepsini bir tek inançta*

birleştirirdi... insanları serbest bıraktı... Görüldüğü gibi bu ayetlerde Turan Dursun'un iddia ettiği gibi kulun iradesizliği değil tersine, kulun belli inanca zorlanmadığını, seçimlerinde uzlaşmaz karşıtlar bulunur *serbest olduğunu belirtmektedir.*

Ayeti bağlamından çıkarıp çıplak olarak manalandırmak, yanlış yargılara götürür. Zaten Turan Dursun bunu kasten yapmaktadır.

S. Ateş, Turan Dursun'un işaret ettiği (insanda serbest irade yoktur, seçimini yapamaz) iddiasına kanıt olarak kullandığı, İnsan suresi 30, En'am 39, Secde suresi Ayet 13 için; "*Dursun'un bunların kasıtlı seçip, içeriğini tahrif ettiğini*" söylemiş ve bunu kanıtlayacağını vurgulamıştı.

Ancak tek birine (Yunus suresi, 99. Ayete) cevap vermiş, diğerlerine itiraz etmemiştir. Kendi seçtiği Teğabün 2, Hud: 118-119, A'raf:186-Rad:33-27. Ayetleriyle meşgul olmuştur.

Turan Dursun'un, insanın iradesini zorlayan, çöpe atan, (Allah'ın mutlak iradesiyle ilgili olan) İnsan suresinde geçen ve En'am suresindeki 39. Ayet ve Secde suresinde geçen ilgili ayetler sükutla geçilmiş.

Dikkat!

Sükut ikrardandır.

S. Ateş, kitabının 191. sayfasında Rad suresinde geçen ilgili ayeti alır.

"Allah'ın şaşırttığını kimse doğru yola getiremez" *(A'raf:186, Rad:33) buyrulmaktadır... Allah'ın şaşırtması, sapıklık içinde bulunan şaşkın insanları, çağırdığı doğru yola gelmedikleri için zorlamaması, bulundukları sapıklık içinde bırakması demektir.*

Nitekim A'raf:186 da, *Allah'ın şaşırttığı insanı, kimsenin doğru yola getiremeyeceğini* belirttikten sonra; "**Onları azgınlık içinde bırakır, öyle bocalayıp dururlar**" deniliyor.

Şu sorulara tarafsız olmak önkoşuluyla yanıt arayalım:

Müslümanlığa kimler davet edildi?

Putperestler, sapık insanlar, yani küfür üzerinde bulunan kâfirler, gönüllerinde Allah nuru olmayanlar.

Hak dinin amacı, bunların gönüllerini Rabbin dinine açmak değil mi?

Hatta sapıkları döndürmek için onlarla savaşmayı Tanrı emretmedi mi?

Çağırdığı doğru yola gelmedikleri için bu taife zorlanmadı mı? Sapıklıklarında ısrar edenler, olmadı mı? Bunların İslam olmaları için türlü yollar denenmedi mi? Israrcı olan kâfir taifesine, İslam'a gönülleri ısınsın diye ganimetten büyük pay verilmedi mi (**Rüşvet /ikram**)?

Deprem, tufan ve türlü doğal afetler sapıkları hak dinine girmeleri için zorlama değil miydi?

Tanrı, sapan ümmeti, sapıklığıyla başbaşa bırakmamış. Onları sıkıntıyla, darlıkla terbiye etmeye çalışmamış mı? Sapık ümmeti döndürmek için zor kullanarak uyguladığı yöntem aşağıdaki ayette saklı:

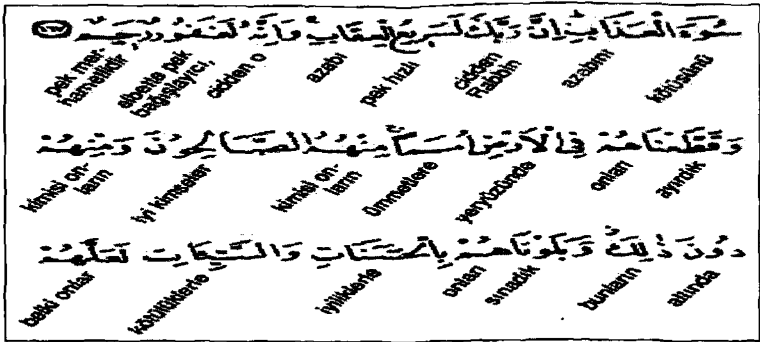
'Senden önce de ümmetlere elçiler gönderdik (inkârlarından dönüp bize) yalvarsınlar diye, onlara darlık ve sıkıntı ile yakalayıp cezalandırmıştık. Hiç olmazsa kendilerine böyle baskımızın geldiği zaman yalvarsalardı. Fakat kalpleri katılaştı ve şeytan da onlara yaptıklarını süslü gösterdi.' (En'am 42, 43)

Hakk yolundan çıkmış ümmeti, doğru yolu seçmediği için şiddet kullanmış, baskı yapmış, **zorlamıştır** onları.

Hani dinde, zorlama yoktu?

Tanrı, inkârcı toplulukların inatlarını kırmaları ve hakk dinine dönmeleri için ısrarcıdır, yarını bugün gibi bilen Gaybullah, kâfirlerin ısrarlarını kırmak için türlü yollar dener, ama kendisi de neticeden emin değildir! Aşağıdaki ayet, alçakları iyilik ve kötülükle sınar. Belki yüzleri hak dinine dönerler diye.

'Onları yeryüzünde topluluklara ayırdık. Onlardan kimi iyi kişilerdi, kimi de alçak! Belki dönerler diye onları iyiliklerle de kötülüklerle de sınadık.' (A'raf 168)

Allah bizzat ısrarcı sapıklar için çok uğraştı gücü mü yetmedi, ne olduğu her nedense bilinmez. Ama şu bir gerçek ki, ısrar eden sapıklar, açık açık Allah'ın düşmanlarıdır. (Rabbin buna izin vermesindeki hikmet ayrıca tartışılır bir konu).

Müşrikleri, inkârcıları imtihan etmek için, hâlâ sapıklıklarına izin verdiğini tasavvur edersek, Allah'a eşit güç yaratmış olmaz mıyız?

Sonuç olarak:

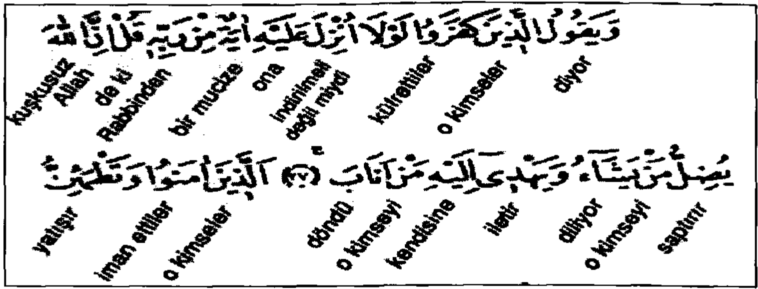
Amaç, sapığı kazanmak, küfründen döndürüp tevhid inancıyla paklamaktır. Allah, sapıklarla uğraştı, peygamberlerle çok mücadele verdi ama müşrik ehlini döndüremediyse bu büyük gaflet olur. Kâfirin gücünü Allah kıramamış demektir ki, bu Allahtan uzaktır. İnanır böyle düşünmez mi?

S. Ateş aşağıda geçen ayeti, yine kendi gönlünden geçen biçimiyle yorumlar. (Parantez içinde geçen ifade önemlidir.)

"İnkâr edenler, Ona Rabbinden bir ayet indirilmeli değil miydi? diyorlar. De ki: "Allah, dilediğini (bu türlü sözlerle**) saptırır, yöneleni de kendisine iletir."** (Rad 27)

S. Ateş'in bu adı geçen ayet için yorumu şöyle:

Bu ifade de, Hz. Muhammed'den, mucizeler isteyen putataparları kınama amacını taşır. Ayet, o kimselerin, ***bu tür isteklerle saptıklarını*** *anlatır. Onları saptıran, eğri yollara düşüren Allah değil, onların kendi öz davranışlarıdır. Zaten ayetin sonu, Allah'ın saptırmasının ne anlama geldiğini açıklamaktadır.*

"Küfredenler diyor: 'Rabbinin kendisine bir mucize indirmeli değil miydi?' De ki : 'Kuşkusuz Allah, dilediğini saptırır, dönüşyapanı da kendisine iletir." (Rad 27)

*"Allah, yöneleni kendisine iletir." Ama kendisine yönelmek istemeyeni de **zorla doğru yola iletmez.** İyiye, güzele, doğruya varmak istememiş, bulunduğu halde kalmayı yeğlemiş, yönelme çabası göstermeyen kişiyi Allah, doğru yola götürmez... Ezeli hikmeti gereği, hakka yönelmeyi insanın kendi seçimine bırakmıştır ki herkes yaptığından sorumlu olsun, amellerinin ödül veya cezasını görsün.*

Ayetin muhteviyatına ve Ateş'in yukarıdaki yorumlamasına bakalım:

Putatapar taifesi, Peygamberden mucize istemişler.

Peygamberliğin en baş ispatı; getirdiği veya getireceği mucizelerdir. Musa'yı, İsa'yı, Davud'u, Süleyman'ı ve daha nicelerini Tanrı, doğa mucizeleriyle donatmadı mı? Putperestlerin İslam peygamberinden mucize istemeleri kadar doğal bir şey olamaz, bunun neresinde 'sapık söz'?

Niye kınansınlar ki?

Bu tür istekler sapıklıklarını anlatıyorsa, diğer Resullerine neden 'mucize' verdi?

Gelelim ayetin sonuna; Allah'ın saptırmasının ne anlama geldiği meselesine:

Allah, dilediğini (bu türlü sözlerle) **saptırır, yöneleni de kendisine iletir;**

Ateş, *Allah, yöneleni kendisine iletir. Ama kendisine yönelmek istemeyeni de <u>zorla doğru yola iletmez...</u>* derken, baskın düşüncesi, insanı Allah zorlamaz aksine insanın, Allah'a yönelmek isterse kendi iradesini çalıştırdığıdır. İyi de apaçık Allah **istediğini bu türlü sözlerle** kimseyi saptırtan değil miydi?

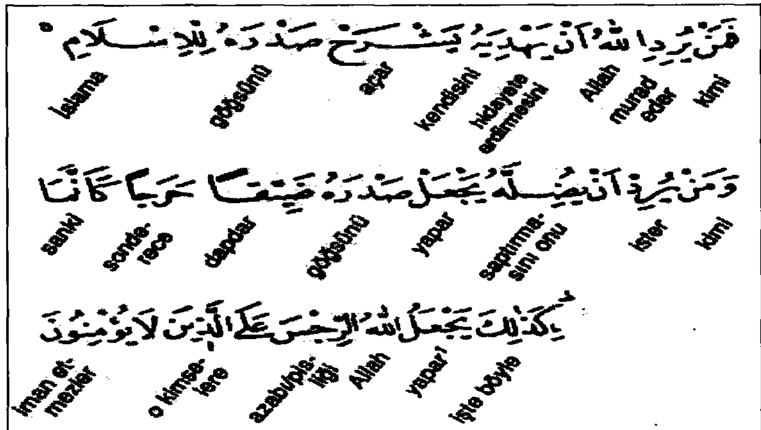
Ayet kendi içinde çelişkili aslında. Hem '**kaderi**' çalıştırmış, hem de '**insan iradesini**'.

Ayette, insan iradesini yani (*yöneleni kendisine iletir*) kelâmını baz alırsanız, kader (*Allah dilediğini saptırır)* kelâmı çöpe gider. Kaderi baz alırsanız, bu takdirde insan iradesi çöp kutusuna gider.

Ateş'in ayete yaklaşımı taraflı olmuş, '**dilediğini saptırır**' buyruğunu görmemezlikten gelmiştir. İnsanın serbest iradesini işlemiştir.

Diyanetin çevirisinde S, Ateş'in tırnak içine aldığı *(bu türlü sözlerle*) sözcüğü yok.

Rad suresinin 27. Ayetinde, S. Ateş'in özel olarak açtığı tırnağın içindeki (*Bu türlü sözlerle*), yorumunun En'am suresi önünü tıkar mahiyettedir.

"Allah, kendisini hidayet erdirmeyi/murat buyurduğu kimsenin göğsünü İslama açar. Kimi saptırmayı isterse onun göğsünü de dapdar yapar/öyle tıkar ki gökte yükseliyormuş gibi olur. İşte böyle Allah, iman etmiyenlerin üzerine azabı/pisliği çökertir." (En'am 125)

Allah kimine hidayetini murat ederse, onun gönlünü İslam'a açar. Göğsüne genişlik verir. Kimi saptırmayı murat ederse, onun da sanki gökyüzünde yükseliyormuş gibi göksünü daraltıp sıkıştırır. (En'am 125)

Ama kendisine yönelmek istemeyeni de zorla doğru yola iletmez.

Ateş bu ifadesiyle En'am 42, 43 ve A'raf 168. Ayetlerde geçen Tanrı'nın kâfirleri İslam'a döndürmek için kullandığı şiddeti yani, **zorlamayı** inkâr etmiştir.

Hiçbir müslümanın duymak bile istemediği şey, **kaderin** bu yöndeki (En'am 125, En'am 42, 43 ve A'raf 168) insanı **zorlayıcı** tarafıdır... Diğer deyişle; insan yaptığını mecburen yapar. *"Allah, yöneleni kendisine iletir" ifadesi **kaderi** inkârdır. Kaderi inkâr eden imandan olur, Allah'ın irade ettiği olur, etmediği olmaz.*

Bunun anlamı açıktır, insanın iyiyi kötüyü seçmesine Allah manidir. (Enam: 125)

S. Ateş insan iradesini şöyle bağlar:

*İşlerimizin seçimini biz yaparız, onları Allah yaratır. İnsanın sorumluluğunu vurgulayan bu kadar ayet varken, seçim alanları dışında, başlarına gelen üzücü olaylardan ötürü insanları teselli amacıyla **Allah'ın kaderini hatırlatan** iki üç ayete takılıp kalmanın anlamı nedir?*

Evet, kitapta insanın sorumluğunu vurgulayan pek çok ayet var, haklı.

Lakin, **O dediği ve kabul ettiği iki üç ayet var ya** (İnsanın iyiyi, kötüyü seçmesine Allah'ın mani olması, yani **kader**), işte asırlarca bütün kıyamet, bu üç beş ayetin üzerine kopmuş ve kopmakta.

İnanırın, takılıp kaldığı, ehemmiyet vermediği, küçümsediği iki üç ayet, var ya bütün Ku'ran'ı hükümsüz bırakır. Nesh eder!

Kısa ve öz.

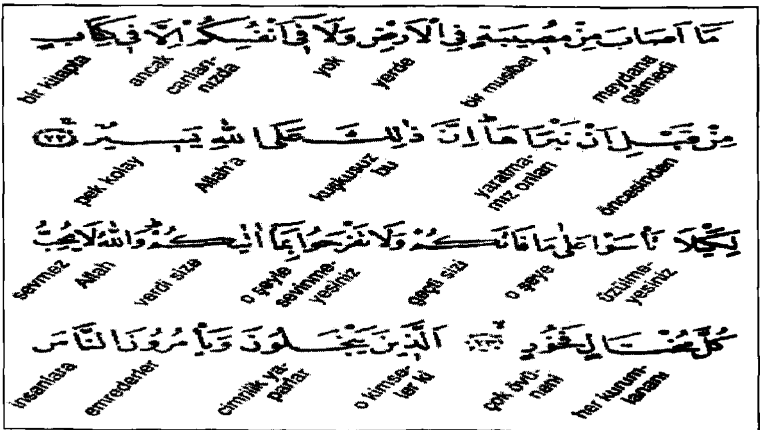
İnsansal kaderle ilgili o, iki üç ayet, bütün sorumluluğu insandan alıp Tanrı'ya yükleyen, ayetlerdir. Her şeyi, bu arada insanlara da bir plan yapıp yönlendiren Tanrı olursa, kul, iyiyi kötüyü kendi seçmiyor, Tanrı onu seçmeye zorluyorsa ki öyle, ne kutsal kitaba ne de, peygambere ihtiyaç kalmaz. Cennet ve cehennem de inanıra 'hayalin' hayali olur!

Onun birkaç ayet dediği, teselli amacı taşıyan, gerçekte insanın elini kolunu bağlayan **kaderle** ilgili ayetler, Kur'an'dan seçilip yan yana dizildiğinde, elinizdeki kitabın hacmini zorlayacak kadar fazladır.

İnsanın, iradesi dışında fiilleri işlediğine delil olan yani kaderle ilgili, itiraz ve yoruma kapalı birkaç ayetten örnek verelim:

Tanrı'nın zihninde ne varsa, ancak insan onu yapar:

"Size yeryüzünde veya nefislerinizde isabet eden bir olay, bizim onu yaratmamızdan önce mutlaka bir kitapta yazılmıştır." (Hadid 22- 23)

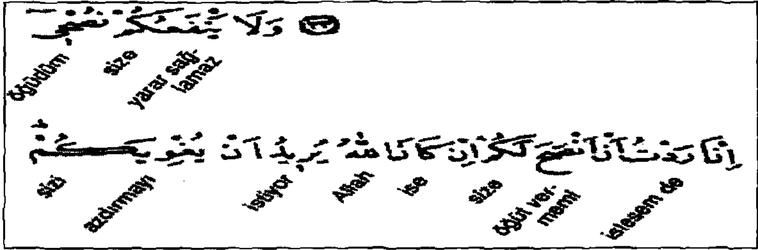
"Yeryüzünde ve canlarınızda herhangi bir bela meydana gelmemiştir ki onları yaratmamızdan önce bir kitapta bulunmasın. Kuşkusuz bu, Allah'a pek kolaydır." (Hadid 22)

"Ki elinizden kaçana üzülmeyiniz, size verdiğiyle de şımarmayınız. Allah kurumlanan, çok övünen hiç kimseyi sevmez." (Hadid 23)

Kader, Kur'an'da bu kadar basit ve yalın anlatılmıştır... Mutlak kader, mutlak cebir!

Tanrı insanı azdırtmayı planlamışsa peygamberin dahi öğütleri bir işe yaramaz.

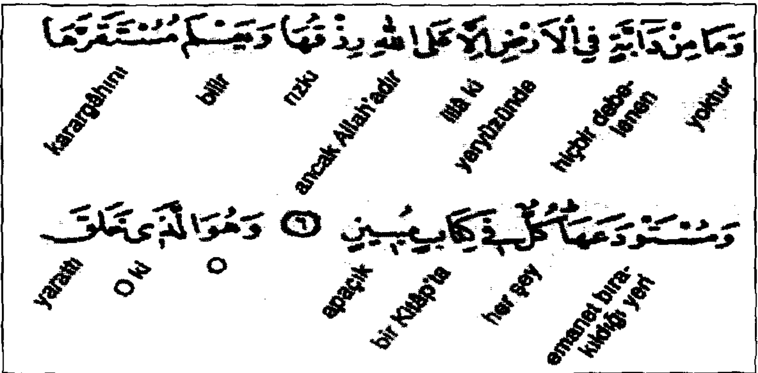
"Eğer Tanrı sizi azdırmayı diliyorsa, ben size ne denli öğüt versem de, öğüdüm size yarar sağlamaz..." (Hud 34)

"Allah sizi azdırmayı diliyorsa size öğüt vermek istesem bile öğüdüm size yarar sağlamaz. O'dur Rabbiniz ve ancak O'a döndürüleceksiniz."(Hud 34)

Nuh toplumuna böyle seslenir.

Rızk, Sünetullahtan'dır. Rızkı, insan çalışarak kazanamaz, Allah herkesin rızkını, Levh-i mahfuz'da yazmış, takdir etmiştir.

"Yeryüzünde hiçbir debelenen yoktur ki rızkı Allah'a ait olmasın. *Bilir* onun karargâhını ve emanet bırakıldığı yeri. Her şey apaçık bir Kitaptadır." (Hud 6)

"Yeryüzünde yaşayan tüm varlıkların rızkını (yiyecek içecek besinlerini) vermek Tanrı'ya düşer. Canlının duracak yerini de, varacak yerini de O, bilir." (Hud 6)

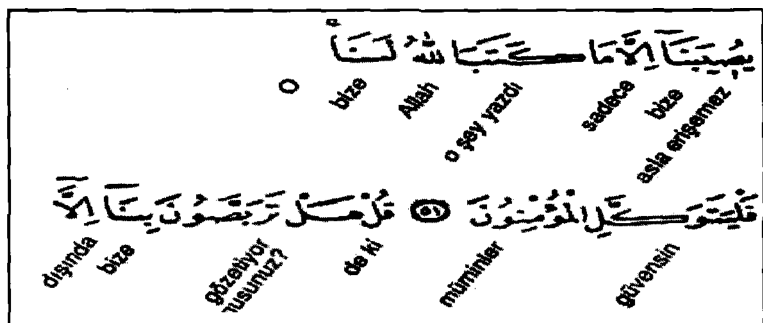
Kaderde yazılanlar, insanın beynine mermi gibi isabet eder.

"De ki Allah bizim için ne yazmış (ne takdir etmiş) ise ancak o, bize ulaşır, bizim sahibimiz O'dur. İnananlar Allah'a dayansınlar." (Tevbe 51)

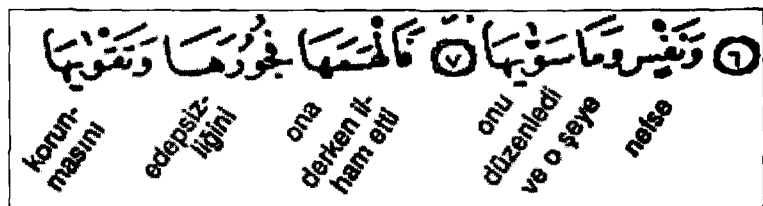
Hayrın kapısını açan ve şerrin kapısı kapayan, veya hayrın kapısını kapayıp şerrin kapısını açan insan değildir. Tanrı'dır. Tevbe suresi Ayet 51 apaçık.

Tanrı'nın iradesi, bizleri kadere gömer:

"Her bir nefse ve onu düzenleyene, sonra da ona hem kötülüğü hem de korumayı ihsan edene." (Şems 8)

"De ki: Bize, Allah'ın bizim için yazdığından başkası erişmez. O'dur Mevlamız. Müminler, yalnız Allah'a güvensin" (Tevbe 51)

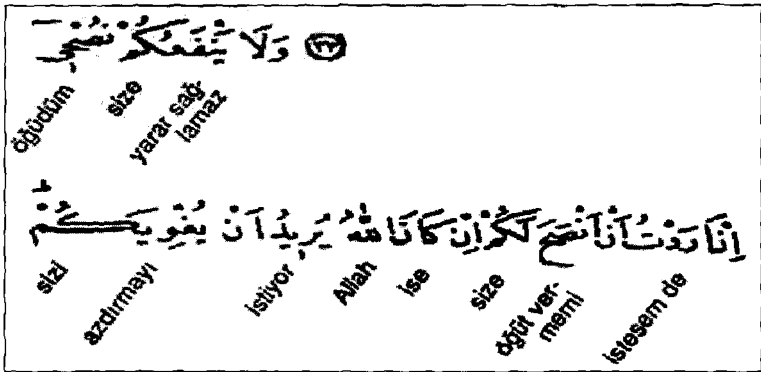

"Nefse ve onu düzenlemiş bulunana." (Şems 7)
"Derken ona edepsizliğini/bozukluğunu ilham etmiş olana." (Şems 8)

Hâkimi mutlak, kişisel eğilimler olarak telakki edilen kötülük ve korunma **'Benden gelir'** demektedir.

İnsan cebir altındadır; Cenab-ı Hak, bizleri ister azdırır, ister saliha kullarından eyler.

"Allah neyi dilerse onu size getirir. Sizler onun aciz kullarısınız: Allah sizi azdırmak istediğinde, öğütlesem dahi, size öğütlerim fayda vermez." (Hud 33-34)

Yukarıdaki ayette, Peygamber de, bela ve hidayetin tek sahibinin Allah olduğunu ikrar eder.

Tevbe 51: **"De ki; Bize, Allah'ın bizim için yazdığından başkası erişmez. O'dur Mevlâmız. Müminler, yalnız ona güvensin."**

Bu vahiy kaderin zorlayıcılık vasfını, açık, net, şeffaf biçimde gözler önüne serer mahiyettedir. Kimse tutup, *'insan iradesinde özgürdür'* demeye yeltenmesin. İnsanın iradesi, Allah'ın iradesidir. Levh-i mahfuz'da yazılanlar, zamanı geldikçe Rabbin emri, dilemesi biçiminde insana isabet eder.

"Hiçbir şey yok ki, hazineleri indimizde olmasın!.. Ve biz onu ancak malum bir kader -ölçü- içinde indiririz." (Hicr 21)

"Biz her şeyi apaçık bir kitapta yazıp saymışızdır." (Yasin 12)

Kul, Rabbinin iradesine uygun düşen davranışlar sergilemek zorundadır. Yazgısı neyse onu çeker. Tanrı planlar, o uygular. Robot gibidir.

"Ancak bize, Allah'ın yazmış olduğu gelir." (Tövbe 51)

Rahman ve rahim Allah'ın, iradesi ve ilmi bütün mümkünatı kapsar. Herkes kaderine boyun eğmeli.

"Allah her şeyin vaktini tayin edendir." (Mülk 4)

Putperestler küfürlerinden dönseler de, onların tövbesini kabul etmez ve kalbini arıtıp, İslam'a açmaz...

"Bunlar o kimselerdir ki Tanrı kalplerini arıtmayı istememiştir. Dünyada rezillik onlaradır. Ahirette büyük azap vardır." (Maide 41)

İradesini kullanan Tanrı bir kısım insanların kalplerini temizlemelerine izin vermez. O kimselerin iradelerini, Tanrı bağlar ve ahirette cezalandırır.

"Eğer Allah kullarına rızkı bol verseydi, yeryüzünde taşkınlık ederlerdi. Fakat, O, dilediği ölçüye indirir." (Şura 27) **Bizlere rızkı, iradesine uygun biçimde dağıtır. Sen ne kadar çalışırsan çalış, takdir edilenden fazlasını ümit etme! Ölçü, O'nun elindedir.**

Casiye suresi 23. Ayetinde;

"...Bilerek Allah onu doğru yoldan çıkardı. Damga vurdu kulağına, gönlüne, gözüne de örtü koydu" demek suretiyle, İslam'ın nurundan faydalanmanın tek yolunun, Tanrı'nın iznine bağlı olduğu sonucu açıkça ortaya çıkar.

Bu ayet, asırlarca İslam dünyasının başını ağrıtmıştır. Zira Tanrı, bir yandan kâfirleri tevhid inancına davet ederken, diğer yandan onların arasından kimlerin İslam'a gireceği hakkında seçim yapmaktadır. Seçimin dışında kalan müşrik, **fısk ve şirkte ısrarından dönmüş olsa da, kesinlikle din değiştiremeyecektir.** İzin yoktur!

"Allah'ın ilmi her şeyi kuşatmıştır." (Fatır 38)

Nefsani arzulara mağlup olanların cezalarını tehir eder ve kimse, eceline karar veremez. Tehir edemez, öne alamaz...

"Eğer Allah insanları zulümleri yüzünden, hemen cezalandıracak olsaydı, yeryüzünde tek bir canlı bırakmazdı.

Fakat Allah onların cezalarını, takdir edilmiş olan ecellerine kadar tehir eder. Ecelleri gediğinde de onu ne bir an geri bırakabilirler, ne de öne alabilirler.” (Nahl 61)

İstediği kulunu kısır bırakır, zürriyetini keser.

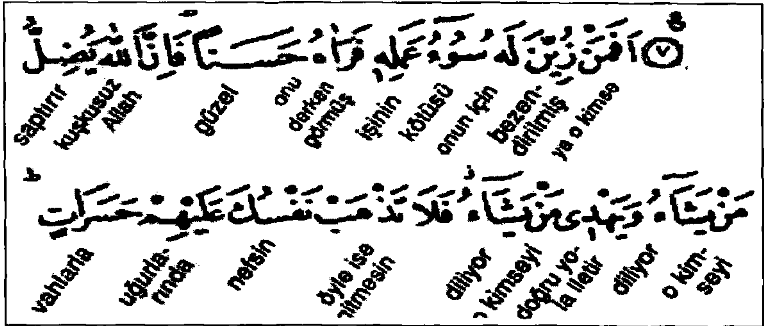
“Onlara erkek ve kız çocuklarını bir arada verir, dilediğini de kısır bırakır. Şüphesiz ki O, her şeyi hakkıyla bilir.” (Şura 49-50)

Kader, kişilerin kişisel eğilimleri, dilemeleri açısından yorumlanamaz. Kişinin dilemesi hiçbir şey ifade etmez. Hayra vasıta olacak olsa da.

“Herhangi bir şey için, Allah’ın dilemesi dışında ben yarın onu yaparım deme.” (Kehf 23)

Nefsin arzularına uymak, diye bir şey mevzu bahis değildir. samimi ve halis kul olmanın tek yolu Allah’ın lütfu keremine bağlıdır.

“Allah, dilediğini saptırır, dilediğine de hidayet verir.” (Fatır 8)

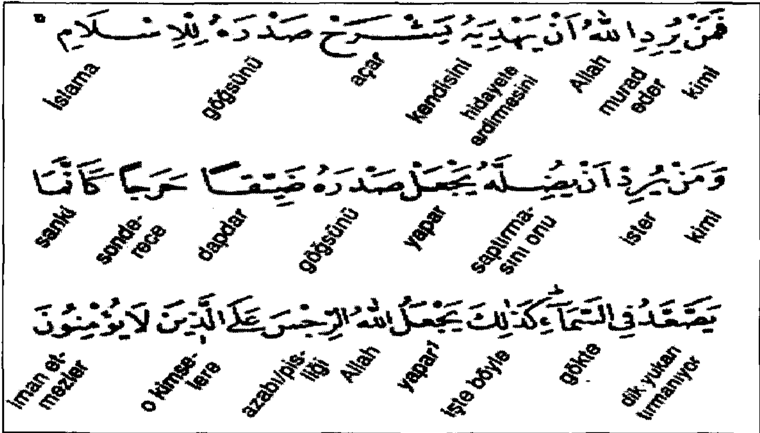

“Ya işinin kötüsü kendisi için bezendirip de onu güzel gören kimse? Doğrusu Allah, dilediğini saptırır, dilediğini doğru yola iletir. Öyle ise nefsin onların uğrunda tahassüre/vahlar ederek helak olmasın.” (Fatır 8)

Allah’ın iradesi olmadan, kul iradesini kullanabilir mi?

“Şüphesiz Allah dilediğini doğru yola iletir.” (Hac 16)

Tanrı insanları kadere gömmüş, kimi cennete sokacağı, kiminin cehennemde yerinin hazır olacağını, çok önceden katında tespit etmiş. Bu kararını değiştirecek peygamber var mı?

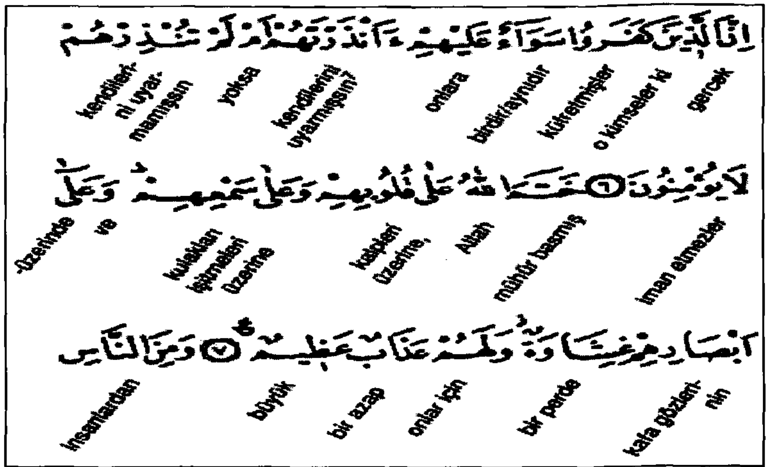
"Allah kimin hidayetini murat ederse, onun gönlünü İslam'a açar. Göğsüne genişlik verir. Kimi saptırmayı murat ederse, onun da sanki gökyüzünde yükseliyormuş gibi göğsünü daraltıp sıkıştırır." (Enam 125)

"Allah, kendisine hidayet ettirmeyi murat buyurduğu kimsenin göğsünü İslama açar. Saptırmak isterse onun göğsünü de öyle dapdar yapar/öyle tıkar ki gökte yükseliyormuş gibi olur. İşte Allah, iman etmeyenler üzerine azabı/pisliği çökertir." (En'am 125)

Ayet, açık ve yalın; bir kısım insanı yaratmadaki amaç, cehennemin narını çılgınlaştıracak odunu yapmak içindir. **'Bir, iki ayete takılmak'** dediği, küçümsediği şey, bu kadar ciddi ve Kutsal Kitabın "kaderini" değiştirebilecek kadar kuvvetli ve sağlam ayetlerdir...

"İnkâr edenlere gelince, sen onları inkârlarının akıbetinden, sakındırsan da birdir sakındırmasan da. Onlar inanmazlar. Allah onların kalplerini de kulaklarını da mühürlemiştir. Gözlerinin üzerinde de, hakkı görmelerine mani bir perde vardır. Ahirette ise onların hakkı, pek büyük bir azaptır." (Bakara 6-7)

"Küfredenleri uyarmışsın uyarmamışsın onlar için aynıdır. İman etmezler." (Bakara 6)
"Allah onların kalplerine, kulaklarına mühür basmıştır. Ve kafa gözlerinin üzerinde perde vardır. Büyük azap onlar içindir." (Bakara 7)

Aziz ve celil olan Allah, istediği insanların hem kalplerine hem kulaklarına mühür basar ki hakkı görmesinler diye. Zira onlar çok önceden, eşdeyişle dünyaya gelmeden önce, kâfir ehli olarak özel ayrılmış kimselerdir. Görüldüğü veçhile, insanda zerre kadar isteme, irade, kara verme, seçme özgürlüğü yoktur... Kulun iradesi, Allah'ın takdirini değiştirecek tarzda işleyemez.

Ayetleri, gücü yeten inkâr etsin! Kur'an böyle buyurur. İnanmayan kâfirdir. Mümin kaderin zorlamasına koşulsuz tâbidir.

Kur'an'da insanın iradesini kilitleyen o kadar çok ayet var ki...

"Başa gelen her musibet Allah'ın izniyledir..." (Teğabün 11)

Hani bela, musibet gibi şer fiiller insanın iradesinden çıkardı? Sorumluluk insana aitti? Bir kimsenin şer fiili işlemesi, O'nun iznine, oluruna tâbidir.

"Eğer Allah onlara yazmamış olsaydı, mutlaka onlar dünyada azap çekerlerdi. Ahirette de onlar için azap vardır." (Haşr 3)

"Nefse ve onu biçimlendirene." (Şems 7)

İnsanın, iyiyi kötüyü seçmesine Allah manidir.

İnsanın elinden belinden dilinden çıkan söz ve davranışları için, onu bu fiillere ve sözlere yöneten 'Benim' der, Tanrı;

"...Hiçbir canlı yoktur ki O, onun perçeminden tutmuş olmasın (onu dilediği gibi yönetmesin)." (Hud 56, S. Ateş'in kendi tercümesi)

Savaşma dahi, **'kadere'** önceden yazılmış.

"Hoşunuza gitmese de size savaş yazıldı. Bazen hoşlanmadığınız bir şey hakkınızda hayırlı olabilir..." (Bakara 216)

Her ümmetin kaderini yazan Tanrı'dır. Kavimler kendi geleceklerini kendileri tayin edemezler.

"Biz hiçbir kent yok etmedik ki, onun mutlaka bilinen bir yazısı olmasın. Hiçbir millet süresini ne geçebilir ne de geri kalır..." (Hicr 4-5)

Görüldüğü gibi Allah bizzat kendisi, her şeyin, bu arada insanın kaderini tayin ve tespit ediyor. Ve insan da uyguluyor... Kaderle ilgili pek çok yanlış kanaatler, türlü vesveseyi doğurmuştur. S. Ateş bu konuya hiç girmemeliydi. Temas etmemeliydi. Bir yanda insanın iradesi bir yanda Tanrı'nın. **Cenab-ı Hakkın iradesini inkâr, insanın iradesini inkâr etmek kadar kolay değildir.**

Rızktan tutun da bir milletin kaderine kadar hâkim olan O'dur. Onun için kader zorlar, direneni sürükler. Dedik ya, kulağa hoş gelmiyor ama, Kâinatın sahibi, **'kul bana tâbidir'** diyor ayetlerinde. Ve dolayısıyla Kur'an bütün ayetlerini hükümsüz bırakır.

Okurun haklı olarak, *'benim zihnim karıştı'* dediğini duyar gibiyim... Kur'an çelişkili ayetlere sahip çıktığı müddetçe müminin aklı daha çok karışır ve karışacaktır.

Çözüm; şayet Tanrı insanı yaratmadan önce onun neyi yapıp neyi yapmayacağını biliyorduysa ve onun iradesinden çıkacak fiilleri levh-i mahfuz'a kayıt etmişse tanrının bilmesi açıkça insanın iradesine tâbi olur. Zira insanın iradesini bilmeden levh-i mahfuz'a tespit edemez. Bu şekilde Tanrının ilmi maluma tâbidir. Eşdeyişle Tanrı insan gibi hadiseleri sonradan bilir. Öngörüsü yoktur. Halbuki Tanrı gaybı bugün gibi bilendir. Tanrının cahil olması düşünülemez. Sonuç itibariyle bu bilgilerin geçerliliği yoktur.

Geriye ne kalır?

Geriye Tanrı'nın mutlak iradesi kalır. Karar verir, şu şu özellikte insan yaratır ve Allah'ın iradesiyle istemesi ve sonradan bilgisi gelir, birbiriyle örtüşür. Kaderi zorlayıcılık vasfı buradan doğmuştur.

ALLAH, İNSANLARI DOMUZA DÖNÜŞTÜRDÜ MÜ?

Turan Dursun sayfa 165 de konu hakkında şöyle yazmış: *Kur'an'daki "Tanrı" öfkesini sık sık belli eder. Kızdıklarına nasıl ceza verildiğini, nasıl 'öç' aldığını anlatır. Cezalarının arasında 'insanları hayvanlara dönüştürme' de vardır.*

İnsanı, maymuna dönüştürme cezası:

Cumartesi yasağına uymama cezası olarak bu ceza verilmiş!

"(Ey Yahudiler) İçinizden cumartesi günü azgınlık edenleri elbette siliyoruz. Onlara; 'Aşağılık birer maymun olunuz!' dedik. Bunu çağdaşlarına ve sonradan geleceklere bir ceza örneği ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara ders olsun diye yaptık." (Bakara 65-66)

İki ayetin Diyanet çevirisindeki anlamları böyle.

Anlatılan şu:

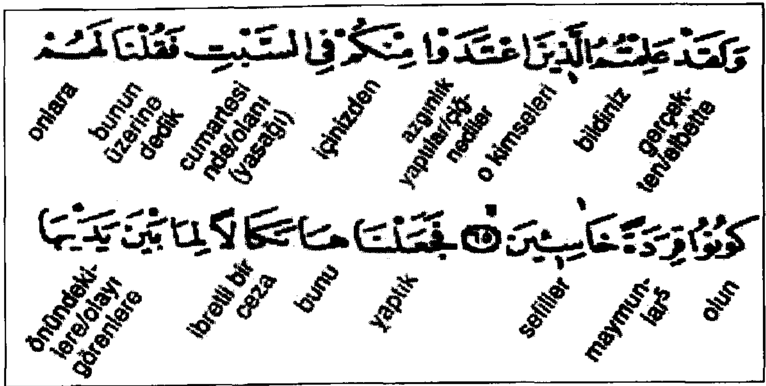
-Cumartesi iş yapmak yasak.

-Cumartesi yasağı çiğnenmiştir.

-Yasağa uymayanları, Tanrı "Birer aşağılık maymun olun!" diyerek maymuna çevirmiştir. Bir ceza örneği olarak...

Turan Dursun devamla, *aynı konu A'raf suresinde de geçer* der ve arkasından, Diyanetin tercümesini verir:

"Ey Muhammed! Onlara deniz kıyısındaki kasabanın durumunu sor. Cumartesi yasaklarına tecavüz ediyorlardı. Cumartesi balıklar sürüyle geliyordu, başka günler gelmiyordu. Biz onları (kasabalıları) yoldan çıkmaları sebebiyle böylece deniyorduk." (Diyanetin çevirisi. Ayet 163)

Tanrı, oyununa getirdiği kasabalıları en ağır biçimde cezalandırmış, onları maymuna çevirmiştir.

Kimi Kur'an yorumcusu, durumu biraz kurtarmak için ünlü yöntemi kullanarak, 'te'vil' yoluna giderler, yani yorumlarla çözümlemeye çalışırlar. 'Maymunlara doğrudan dönüştürme 'değil, 'maymun karakterine dönüştürme' olduğunu savunurlar... Ne var ki bu yorumun doğru ve tutarlı olmadığını pek çok din âlimi söyler.

Turan Dursun'un bu görüşüne S. Ateş katılmaz. Onun ayetten anladığı, Tanrı'nın insanı maymuna çevirmiş olduğu değil, maymun karakterli yaptığıdır, der.

Şunu önce belirtmek lazım ki, Kur'an, o zamanki Yahudilerin ellerinde bulunan Tevrat ve bunun şerhi durumundaki Talmud kıssaların bir bölümünü, ibret için anlatır. Bunlar Kur'an'ın orijinal vahyi değil, önceki kitaplarda bulunan hatırlatmadır... İnsanlar önceden duydukları, fakat üstü küllenmiş bir kıssa, bir olay hatırlatılırsa ondan ibret dersi çıkarılabilir.

Kur'an'ın anlattığı kıssalarsa, ana çizgileriyle Yahudi kitaplarında bulunan veya Arap kıssasına uygundur.

Ateş, yanılıyor; *bu kıssa Kur'an'ın orijinal vahyi değildir* demek, Tevrat'tan alıntı olduğunu söylemektir. Kur'an kesin olamayan bir şeyi yani tevatürü kıssa olarak anlatacak seviyede bir kitap mı?

Hayal, dine girince gerçek mi oluyor?

S. Ateş 44. sayfada devamla;

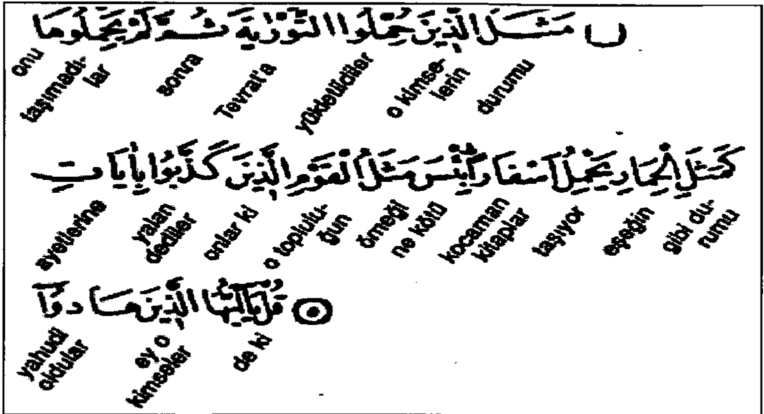
Kaldı ki 'Aşağılık maymun olun dedik' ifadesinden, mutlaka onların maymun oldukları anlamı çıkmaz. Ahlakın bozulup maymunlaştıkları da ***anlatılmış olabilir.***

Ayette Tevrat'ın hükümleri uyarınca hareket etmeyenler eşeğe benzetilmektedir... bu benzetmeler bir kınama amacı taşır.

Ateş, *'Anlatılmış olabilir'* demek suretiyle ayete esneklik getirmiş, insan maymuna da dönüşmüş veya, maymuna benzetilmiş de olabilir... yorumunu getirmiş.

Aynı ayete benzettiği şu vahyi almış:

"Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu taşıyamayanların (hükümlerini uygulamayanların) durumu, Kitap taşıyan eşeğin durumu gibidir." (Cuma 5)

Ateş'in yanıldığı nokta; **'Benzetme'**, başkadır, **'öyle olması'** başkadır. Cuma suresinde geçen benzetmedir. Tevrat'ı yanında taşıyıp da uygulamayanlar, eşeğin kitabı taşıması gibidir. Her ikisi de yük taşırlar, aralarında fark kalmamış! İnsan yük taşıyan eşeğe benzetilmiş.

Araf 65-66. Ayette ise **ceza** olarak insan maymunlaştırılmış. Maymuna benzettik denilmiyor. **Maymun 'ol'** denmiş, bu ifadeyi saptırıp, benzetme olarak müslümana sunmanın açık anlamı, onu süzme salak yerine koymak olur.

İşin daha ciddi olanı, aynısımn çeşitli vesilelerle Kur'an'ın birçok ayetinde vurgulanmış olmasıdır. **'Bir hüküm, yalnız bir ayetle verilmez'** kuralı geçer ise; işte size aynı hükmün iki ayette de geçtiğine kanıt, Nisa 47, Maide 60, A'raf 166. Bu ayetlerde Tanrı'nın, insanı maymuna çevirdiğine dair kesin delildir. Doğrunun önünü açan bu naslarda 'maymuna veya domuza benzettik' gibi ifadeler geçmez. **'Maymun olun'** ibareleri hâkimdir.

S. Ateş, kitabın 45. sayfasında, Nisa suresinde geçen mecazi anlatımı örnek verir:

"Ey Kitab verilenler, biz, bazı yüzleri tamsedip arkalarına döndürmeden, ya da cumartesi adamlarını lanetlediğimiz gibi onları lanetlemeden önce, yanınızdakini doğrulayıcı olarak indirdiğimiz 'Kur'an'a inanın. Allah'ın buyruğu yapılır." (Ayet 47)

Tams; bir şeyin izini silmek, gidermek anlamına gelir. Yüzlerinin tamsedilmesi, kılığından çıkarıp yüz denecek hallerinin kalmaması demektir. Müfessirlerin bir kısmı, bu kelime ile Yahudilerin yüzlerinin meshedilip ***deve tabanı,*** *hayvan tırnağı şekline, ya da* ***maymun suratına*** *sokulacağını anlamışlardır.* S. Ateş bazı sözcüklerin mecazi anlamda kullanabileceğini böyle bir örnekle dile getirmiş.

Tams kelimesinin anlamı, tefsircilerin ikramına kalmış! 'Bir şeyi silmek' demek olan kelimeye, '**deve tabanı**'ndan, '**maymun suratına**' varıncaya kadar değişik anlamlar yükleniyorsa ve öyle anlaşılıyorsa siz düşünün dinin güvenirliğini, ciddiyetini!..

S. Ateş sonuç olarak şöyle demiş:

Maymunun insan olduğunu kabul edenler, acaba neden insanın da maymun olabileceğini kabul etmiyorlar... Kesin ka-

nımıza göre Kur'an'ın kastı ahlaki dejenerasyondur. İnsan maymun olmamıştır.

Ateş, insanların maymuna çevrilmiş olmasına karşı katı bir tutum sergilememiş. 'Olabilirliğe' kapıyı açık bırakmıştır. *'Neden insanın da maymun olabileceğini kabul etmiyorlar?'* deme hoşgürülüğünde bulunur.

Bazı ayetlerin anlamı net ve çok açık olmasına karşın inanının hoşuna gitmeyecek bir durumda ise Allah iyisini bilir demek mümin için en doğrusudur.

Görüşler tartışmaya açılır, uyulur veya uyulmaz ama uyulması için akıl ve mantık zorlanıyorsa tartışmaya kapalıdır. Kur'an pek çok yerinde ayetlerin apaçık olduğunu defalarca tembih etmektedir.

Kantarın ibresi, T. Dursun'dan yana.

BİR BAŞKA YAZARIN, T. DURSUN'A İTİRAZI

Aynı konu hakkında (**Turan Dursun ve Din, Din Bu 1, 2, 3'e Cevap** adlı kitabın yazarları Bahaettin Sağlam, İsmail Acarkan) şunları yazar:

İnsanın maymuna çevrilmesi Arapçanın dilbilgisi sanatına bağlıdır; psikolojik benzetmelerdir. Maymuna ve domuza dönüştürme cezası basit şekilsel olarak maymuna veya domuza dönüştürme değildir, demiş ve daha sonra 232. sayfada adı geçen ayeti kitabına alır.

Allah, yoldan çıkmışlıklarını onlara göstermek için, yasağa uyduklarında balıkların gelmesini, uymadıklarında ise balıkların gelmemesini sağlamıştır. Böylece ilahi yasalara karşı gelmemeleri için uyarmıştır. Kâinatta meydana gelen her olayın kendi iradesine bağlı olduğunu göstermiştir.

Bu ayetlerde T. Dursun iddia ettiği anlamda tek geçim kaynakları balıkçılık olan kasaba halkını denemek için, onlara avlanma yasağı getirerek aç bırakmak kesinlikle söz konusu değildir.

Bu iddia karşılığını bulacak mı?

Batılı seçen kim acaba?

Ayete bir kere daha dönelim:

"Ey Muhammed! Onlara deniz kıyısındaki kasabanın durumunu sor. Cumartesi yasaklarına tecavüz ediyorlardı. Cumartesi balıklar sürüyle geliyordu, başka günler gelmiyordu. Biz onları (kasabalıları) yoldan çıkmaları sebebiyle böylece deniyorduk." (Diyanetin çevirisi, A'raf suresi 163)

Cumartesinden başka günlerde balığı getirtmeyen, yalnız cumartesi günü sürüyle balık gönderen Tanrı bu işi neden yaptı?

Amacı neydi?

Yahudileri aç bırakıp, denemek için değil miydi?..

Yalan mı?

Mantıktan kaçış yoktur! Ayeti inkâr etmek, cesaret işidir. Kılık değiştirilen cümlelerle, anlamı kaybetmeye çalışmak, ayete açık tecavüzdür. Buna tevessül edenler zındıktır.

Balık sürülerini kasten kesti. Zira onların tek geçim kaynağı balıkçılıktı. Balıkları yasak olduğu halde cumartesi avlamaları bunu göstermiyor mu? Cumartesinden başka günlerde, Tanrı kasabanın sahiline balık göndermiyor, balık yok!

Turan Dursun'un iddia ettiği gibi geçim kaynakları balıkçılık olan kasaba halkına çok çetin, dayanılması zor olan denemek amacıyla avlanma yasağı getirmiştir.

Kitap devamla, aşağıda adını verdiği ayeti, A'raf suresi 163. Ayeti pekiştirmek için kullanmış:

Maide suresinin 60. Ayetinde şöyle bir ifade var:

*"**De ki, Allah katında kesinleşmiş bir ceza olarak** (yani bir sebep sonuç yasası olarak) **bundan daha ağırını haber vereyim mi? Allah kendisine lanet ettiği ve gazabına uğrattığı ve** (yaptıklarına karşılık olarak) **onlardan maymunlar, domuzlar, ve putapanlar kıldığı kişiler var ya; işte bunlar; yerleri (konumları) daha kötü ve dosdoğru yoldan daha çok sapmış olanlardır.**"*

Keşke İsmail Acar, bu ayeti kitabına almamış olsaydı. Ayette, putataparların kendi iradeleriyle değil de, Tanrı'nın isteğiyle, zorlamasıyla müşrik yapıldıkları ve doğru yoldan çı-

kanıldıkları yalın ve net biçimde belirtiliyor. Yani kâfirin putatapar olması, onun rızası ile olmamış. Tanrı'nın gazabına uğramış ve Rab onu kâfir ehline çevirmiş.

Yazar devam eder:

"İnsan ilahi mesajdan ne kadar uzak olur, ve onları ne kadar fazla çiğnerse o nispette kötü olur... her günah insanın psikolojik yapısında bir olumsuzluk yaratır. Karakterini değiştirir... kendisinde ***mal hırsı*** *olan kişi psikolojik bakımından gittikçe* ***maymun iştahlı*** *olur."*

Yazar, *Tanrı insanı 'maymun' şekline sokmadı, onun psikolojik yapısını 'maymun iştahlıya' çevirdi,* demek istemiş. *'Maymun iştahlı insanı'* ayete uygulayalım:

'Cumartesi yasağına uymayan Yahudiler için, Rab 'maymun iştahlı' olun diye emir verdi.'

Uydu mu?

Maymun iştahlı olmak başka, mala, şöhrete v.s. **hırslı** olmak başkadır. Mala hırslı olana, maymun iştahlı denmez ki.

İnsanın ne kadar malı varsa o kadar mala tapıcı ve hırslı olur.

Maymun iştahlı olmak, kişinin bir şeyden kısa müddet sonra ilgisini kesip, başka şeye yönelmesidir...

Maide suresi Ayet 60 da, Allah, *'İnsanın karakterini, maneviyatını, psikolojisini değiştiririz'* mi demiş?

Bir şeyin savunmasında yeterli delile sahip olunmazsa o kimsenin, batılla iştigal etmesi zorunlu olur.

Verilen cezalara gelelim: Bir kısmını maymuna çevirmiş, bazılarını domuz yapmış ve diğer bir kısmı puta tapar kılınmış. Putatapar kılınması benzetme mi? Maymun, domuza **çevirdiği** kişilerden söz ediyor ve putperest yaptığı kişilerden bahsediyor Mevlâ. Benzetme bunun neresinde?

'De ki, Allah katında kesinleşmiş bir ceza olarak bundan daha ağırını haber vereyim mi?'

Ayetin başında, Tanrı, bazı kimselere çok ağır bir ceza düşünüyor. Ve onları maymuna, domuza çevirmeye karar veriyor. Cidden çok büyük bir ceza uygulanmış. Maymun karakterine dönüştürmek bile çok ağırdır. Psikolojisini berbat etmek onun yanında lütuftur.

Ayette geçen Tams sözcüğü; bir şeyin izini silmek, gidermek anlamına geliyorsa. Yüzlerinin tamsedilmesi, kılığından çıkarıp yüz denecek hallerinin kalmaması demekse, '**benzetme**' sözcüğüyle ile hiçbir alâkası olmadığı, gün gibi ortada...

Benzetme sözcüğü, bir şeyin '**izini silmek**' anlamına kullanılamaz. Zıt anlamdalar... Gazaba gelen Tanrı'nın lanetlediği insanları tamsedip, yani onların bedenlerini silip, onları maymun bedenine döndürdüğü apaçık.

Tanrı'dan '**ol**' diye ilahi emir çıkıyor ve insanın bedeni, domuz, maymun bedenine giriyor, bir kısım insan da putperest oluyor. Ayetin anlamını göz göre göre kaydırmak; önce Kur'an'a sonra ona iman etmiş müslümana hakarettir.

Ciddi hata!

Turan Dursun, Kur'an'dan aksini savunulması nerdeyse imkânsız olan ayetleri tek tek cımbızla çekip çıkarmıştır. Ortaya attıkları, başıboş düşünceye matuf bilgiler değildir. Neden 6660 küsur ayet varken, bir kısmına tavır almış diğerlerine dokunmamış?

Onun için Dursun'un özellikle göstermiş olduğu ayetler, İslam tarihinde müslüman âlimini müşkül duruma sokan ayetlerdir.

Reddiye hazırlayanların, bu ayetlere değinmemeleri selâmetleri açısındandır.

İyi ki Dursun'un '**şeytani yıkıcılığı**' burada ağır basıp;

*"Madem cumartesi, Tanrı için bu kadar **kutsaldı** da, neden müslüman cemaati için de, 'cumartesi yasağı' koymadı? Cumartesi yerine, Cuma gününü kutsallaştırdı?"* diye sormamış...

Ucuz atlatılmış!

Bakara suresi açık olarak Yahudileri ceza olarak **maymuna çevirdiği** ve bunu diğer ümmetlere ibret olsun diye **yaptığını** anlatır. Benzetme yoktur! Mecazi anlatıma gidilmemiştir.

İbre Turan Dursun'dan yana.

S. Ateş'in, ayeti müdafaa ederken yumuşak bir ifade kullanması, kendisine yakışan örnek davranıştır. Hadislere kapalı olduğumuz için 'sıçanlarla' ilgili tartışmalarına girmedik.

TANRI BEDDUA EDER Mİ?

Turan Dursun, *bedduayı Tanrı ederse şaşılacak şey,* demiş ve şöyle karşı çıkmış:

*Bilindiği gibi 'beddua' iki sözcükten '**bed**' ile '**dua**' sözcüklerinden oluşur. Birincisi Farsça, ikincisi Arapçadır. **'kötü dua'** demektir. Tanrı inanmayanlara, kızdıklarına '**beddua**' eder.*

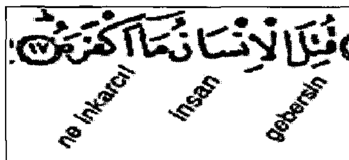
Mantıkta istem üçe ayrılır:

*Eşitler arasında istem. Buna 'iltimas' (Türkçedeki değil) denir. Yukarıdan aşağıya olan istem... Bu da buyruktur. '**emir**'.*

*Aşağıdan yukarıya istem (dilek). Buysa '**dua**'dır. Yani aşağı durumda olan bir kimse, yukarıda olan birinden bir şey istediğinde, bir dilekte bulunduğunda 'dua' denir buna.*

*Kötü olanına da **'beddua'** denir. Bu dilek yöneltildiği zaman, birinin kötü duruma düşmesi istenir. Bunu sağlaması için yukarıda olan birisinden, üstün bir güçten dilenir.*

İnsanların Tanrı'dan, üstün dilekte bulunmaları doğal. Ama tanrının dilekte bulunması anlaşılır gibi değil. ' Tanrı her şeyin, her gücün üstünde' görüldüğüne göre, hangi üstün güçten dilekte bulunur?..

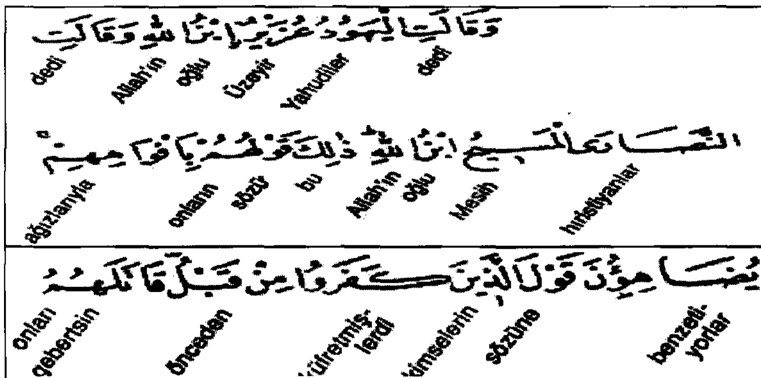

"Gebersin insan! Ne inkarcı." (Abese 17)

Kur'an Tanrısı, en başta '**insan**' *denen varlığa* '**beddua**' eder.

Diyanetin çevirisi:

"Canı çıksın o insanın, o ne nankördür. *" (Abese:17)*

"Yahudiler: 'Üzeyir Allahın oğludur.' dedi. Hıristiyanlar da: 'Mesih Allah'ın oğludur" dedi. Bu, onların ağızlarıyla söyledikleri sözlerdir. Daha önce küfretmiş olanların sözlerine benzetiyorlar. Allah onların canlarını alsın nereden saptırıyorlar."(Tevbe 30)

Böyle bir beddua kim için yapılır?

Kuşkusuz "Düşman" için, Tanrı inanmazlara beddua eder;

"Onları (Yahudileri, Hıristiyanları) Allah yok etsin!' (Çeviri Diyanet, Tevbe:30)

Allah kendisi 'Allah onları yok etsin' diyor. Şaşılacak şey değil mi?

Dursun bu ayette yanılmış!

Burada *'şaşılacak olan şey'* Dursun'un bu biçimde ayeti çarpıtması. Zira ayette, Melek, Allah'ın adına beddua etmiş. Allah kendisi **'beddua'** etmemiştir.

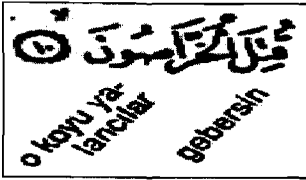
Dursun'un sayfalarına devam edelim:

Tüm kâfirlere;

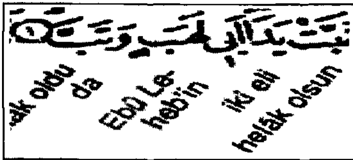
"And olsun ki, ey inkârcılar! Siz aykırı görüştesiniz! Bundan dönebilecek kimseler döndürülür. Boş sanıda bulunan, bilgisizliğe saplanıp kalanların canı çıksın." (Çev. Diyanet, Zariyat:8-11)

Ey Muhammed! Onlara baktığın zaman Cüsseleri hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerini dinlersin... Onlar düş-

mandır. Onlardan çekin. Allah canlarını alsın! Nasıl da aldanıp döndürüyorlar!" (Çev. Diyanet, Münafıkun 4).

"Ebu Leheb'in elleri kurusun! Yok olsun! Malı ve kazandığı kendisine fayda vermez. Alevli ateşe yaslanacaktır. Karısı da, boynunda bir ip olduğu halde ona odun taşıyacaktır!" (Çev. Diyanet. Tebbet suresi tamamı)

"Ebu Leheb'in iki eli helak olsun! Oldu da." (Tebbet suresi)

Tanrı'nın burada beddua ettiği Ebu Leheb, Muhammed'e inanmadığı için ve düşman saydığı için beddua ediyor. (Din Bu, Turan Dursun)

Dönelim S. Ateş'e:

Kendisi bu konuya hiç değinmemiş. Tek bir satır dahi reddiye yazmamış!

İtirazı olmamış. Dedik ya S. Ateş sayısı az olan bir din adamı. Tarafsız kalmayı beceren ender kişi! Kalkıp, '*Hayır, Tanrı veya melekleri beddua etmez!*' demiş olsa muhkem ayetlerin başına bela olacağını bilmiş.

Yemin konusunda, Tanrı'nın bizzat yemin ettiğine diğer yazarlar da katılmıştır.

Bahaettin Sağlam ve İsmail Acarkan, saygı duymadıkları, şeytan olarak nitelettikleri Turan Dursun'a, neden itirazda bulunmamışlar?

Yazdıkları kitabın giriş kısmında; '*Biz, bu kitabı Hem Dursun gibi* ***dini tümüyle inkâr eden****, hem de her şeyi (dine karıştırılmaya çalışmış rivayetleri) dinden kabul edenler için hazırladık*' diye belirten Bahaettin Sağlam ve İsmail Acar-

kan'ın, **Allah'ın beddua etmesi** gibi çok çetin bir meselede itirazı olmaması düşündürücüdür.

B. Sağlam ve İ. Acar'ın yaklaşımlarını izleyelim.

Din Bu 1, 2 ve 3'e Cevap adlı kitabın 146. sayfasında, beddua hakkında şunlar vardır:

Arapçada bir şeyin önemini, büyük değere sahip olduğunu bildirmek için onunla 'yemin edilir'. Bir şeyin adiliğini, iğrençliğini bildirmek için de 'O şeye BEDDUA' edilir. Evet, Kur'an insanoğlunun üstün, mükerrem bir yaratık olduğunu vurgulamakla beraber (İsra 70), hiçbir değere inanmayan, hayvanlar gibi yaşamak isteyen, insanlığı alçaltan insanların da aşağı olduklarım bildirmek ve onların bu özelliklerini vurgulamak için ***Allah, Kur'an'da 'onlara beddua ediyor'****. Beddua ifadelerinin esas amacı budur. Yoksa Allah isterse, hepsini bir emir ile yok edebilir.*

Oysa, T. Dursun, ayetlerde geçen bedduaların amacına uygun olmadığının altını çizmiş. Tanrı, **'beddua' etmez,** dememiş ki. **Tanrıya bedduayı yakıştıramamış.**

İnsanların Tanrı'dan, üstün dilekte bulunmaları doğal. Ama Tanrı'nın dilekte bulunması anlaşılır gibi değil. 'Tanrı her şeyin, her gücün üstünde' görüldüğüne göre, hangi üstün güçten dilekte bulunur? diye sorar Dursun ama yanıt alamamıştır.

Cevap yok! İtiraz yok!

Allah'ın gücü bir emirle kâfiri yok edebilecek iken, acizlik kanıtı olan ***'bedduayla geçiştirmesini'*** kınamıştır. S. Ateş gibi B. Sağlam ve İ. Acar da, Dursun'un beddua hakkındaki fikirlerine karşı çıkmamışlardır.

Çıkamamışlardır!

'Dinsizliği yaymaya çalışan', 'zihinleri bulandırmaya çalışan' olarak telakki ettikleri 'din düşmanı Turan Dursun', bu konuda açık farkla haklı demek!

Sıradan bir inanır, Tanrı'nın beddua etmeye ihtiyacı olmadığını bilir. Tanrı bir şey için 'ol' desin yeter. Kahretmek istediğini, bedduaya gerek olmadan siler. Depremle, selle, çamur

yağdırarak ümmetleri coğrafyadan silen Tanrı'nın, *'Ebu Leheb'*e kalkıp beddua etmesi inandırıcı olmamış. Ebu Leheb'i kahretmesi, bir yerine inme indirmesi, azap vermesi Tanrı için zor mu?

Beddua ile ilintili ayetler, Tanrı'nın sıfatına uygun olmadığı için 'anlam kapalıdır' demiş Dursun.

B. Sağlam ve İ. Acar yemin konusunda, Tanrı'nın bizzat yemin ettiğine katılmıştır.

'Yüce Allah, Kur'an'da çok şeylere yemin etmiştir, Kur'an yeminlerinde birçok incelik ve sırlar vardır' demek suretiyle, S. Ateş'in, *'Allah, kendisi yemin etmemiştir', melekler yemin ederler,* söylemine itibar etmemiş neticede. Bizzat Allah'ın and içtiğini açıkça itiraf etmiştir. 'İnkârcı, mikrop Dursun'u' desteklemişlerdir!..

KUR'AN İNSANLIĞIN EBEDİ IŞIĞIDIR

İki yazarın aralarında uyuşamadıkları nokta şu:
Kur'an bilim dışı mı yoksa bilimsel bir kitap mıdır?
Zıtlaştıkları ayetin mealini alalım:
"Yahut şu gibisini (görmedin mi) ki duvarları, çatıları üstüne yığılmış (alt üst olmuş) ıssız bir kasabaya uğramıştı: 'Allah, bunu böyle öldükten sonra nasıl diriltecek?' demişti. Alah da kendisini yüz sene öldürüp sonra diriltti, 'Ne kadar kaldın?' dedi. 'Bir gün, ya da bir günün kısası kadar kaldım' dedi. (Allah): 'Hayır dedi, yüz yıl kaldın, yiyecek ve içeceğine bak, bozulmamış; eşeğine bak, seni insanlar için bir ibret kılalım diye böyle yaptık. Kemiklere bak, nasıl onlar biri üstüne koyuyor, sonra da et giydiriyoruz!' Bu işler ona açıkça belli olunca: Allah'ın her şeye kadir olduğunu biliyorum! dedi." (Bakara, 259.)
Dursun'a göre ayrılan kemiklerin toplanıp et giydirilmesi, diriltilmesi, bozulmamış eşeğin canlanması **bilim dışıdır.**
S. Ateş ona şöyle itiraz etmiş:
Şimdi bu hikâye, Yahudi kaynaklı bir hikâye ise -ki öyledir- bunun anlatımından dolayı Kur'an'ı bilim dışılıkla suçlamanın ne anlamı var? Kur'an çevredeki insanların, özellikle Yahudilerin çok iyi bildiği bir olayı anlatıp, öldükten sonra dirilmenin gerçekliğini, inanılan bir kıssa ile kanıtlamak istiyor.
Sayfa 224 de, adı geçen kıssanın orijinal halini, Kitabı Mukaddesin Hezekiel Sifri'nin 37. Babından vermiş:
'Beni vadinin ortasına koydu; vadi kemiklerle dolu idi. Onların üzerinden her yandan beni geçirdi. Ve işte ovanın

yüzünde kemikler pek çoktu ve işte çok kurumuşlardı. Ve bana dedi, Ademoğlu, bu kemikler dirilebilir mi? Ve ben: Ya Rab Yehova, sen bilirsin, dedim. Ve bana dedi: Bu kemikler üzerine peygamberlik et ve onlara de: Kuru kemikler Rabbinin sözünü dinleyin. Ve Rab kemiklere şöyle diyor: İşte sizin içinize soluk sokacağım ve dirileceksiniz. Ve üzerinize adaleler koyacağım ve üzerinize et bitireceğim ve sizi deri ile kaplayacağım ve dirileceksiniz ve bileceksiniz ki ben Rabbim.'

Bakara, Ayet 259 da anlatılanlarla, Yahudilerin çok iyi bildikleri (Kitabı Mukaddes) arasında fark var. Olayın bir diğer kahramanı olan eşek Tevrat'ta yok! Dirilenlerin ne kadar ölü kaldıkları, geçen zamanı bilmemeleri konusu da yok Tevrat'ta. Ayetin ayarı ile oynanmış.

Eğer Bakara 259, 'İsrailoğlu kıssası' Kur'an'a vahiy yoluyla girmiş ve Yahudi kaynaklı bir hikâye ise, neden aslına terstir? Ya Tanrı Kur'an'da yanılmış veya Musevi Tanrısı yanılmış.

Gelelim bilimde sebep-sonuç ilişkisine. Belli sebep belli neticeyi doğurur. Bilimde deneysellik hâkimdir. Dinde bunların hiçbirinin uygulama alanı olmadığı için din, iman işidir. Kur'an bilim üreten kaynak değildir. Aranan her şeyi içinde barındıran Ansiklopedi hiç değildir. Bilimin amacı ve sahası ayrı, dininki ayrıdır.

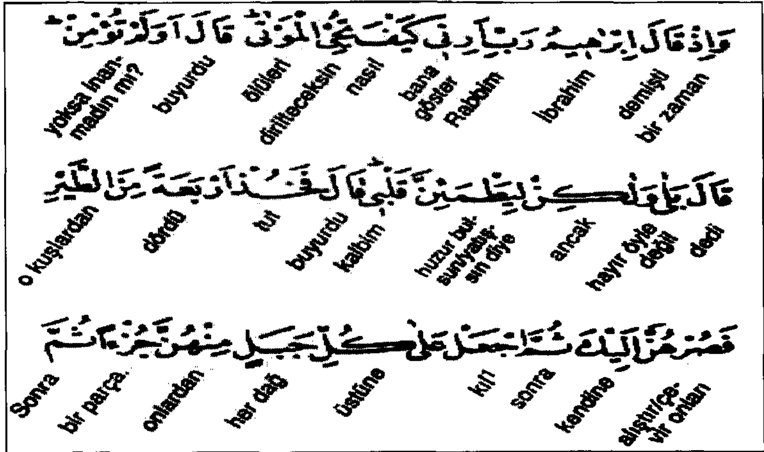
Aslında, Ateş de aynı düşünceyi paylaşır. Sayfa 229 da şöyle demiştir:

Kur'an'ı Kerim, bir jeoloji, fizik veya tarih kitabı değil, insanlığın hidayet rehberi, ebedi ışığıdır...

Sayfa 226 da, Tanrının ölüleri diriltiğine dair benzer ayeti (Bakara 260) almıştır:

"İbrahim de bir zaman: Rabbim ölüleri nasıl diriltirsin? Demişti. Allah: İnanmadın mı? dedi. İbrahim: Hayır, inandım, fakat kalbim kuvvet bulsun diye (görmek istiyorum) dedi. O halde kuşlardan dördünü tut, onları kendi-

ne çek (iyice incele) sonra her dağın başına onlardan birer parça koy, sonra onları kendine çağır, koşarak sana geleceklerdir. Bil ki Allah daima galip ve hikmet sahibidir, dedi." (Bakara 260)

Yukarıdaki ayetin, Tanrı'nın ölüleri tekrardan diriltmesine kadir olduğuna delil gösterilmiş olması, din mantığında itiraz görmese de, vahyin içeriği, Tanrı'yı alçaltıcı niteliktedir.

Şöyle ki; İbrahim'in Tanrı'ya itimadı kuşkuludur. Onun bu tutumu Tanrı'yı çileden çıkarmış; **'Kudretime inanmadın mı?'** diye soru sormasına sebep olmuştur. Tanrı, İbrahim'e kuşları parçalatıp tekrar diriltmeseydi, yani İbrahim'in **'kalbinin kuvvet bulmasını'** reddetseydi ne olacaktı? İbrahim Allah'ın kudretini dille tasdik edecek ama gönülden O'na inanmayacaktı.

Öyle mi?

Ayet din mantığına, din diline uygun. Din mantığına, aklın tâbi olduğu mantık prensiplerini, yargıyı uyguladığımızda Dursun haklı. Din mantığı içinde kaldığı müddetçe Ateş haklı. Sonuçta bilim; din değildir. Din, bilim değildir...

ALLAH'IN ELİNDE TERAZİ VAR MI?

Dursun, '*Tanrının elinde, burada da, öbür tarafta da elinde terazi vardır*' demiş.

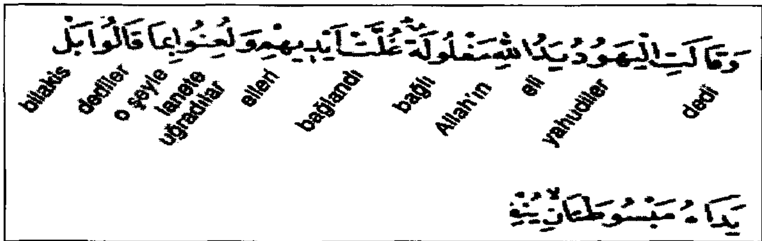
Kur'an'ın, Muhammed'in anlattığına göre: 'Tanrının terazisi' vardır. Hem bu dünyada, hem de 'Ahiret'te. Terazi, bildiğimiz bir tartı aygıtıdır. Kur'an'da 'mizan' diye geçer. 16 kez.

'Terazi bir simgedir de; 'Hak ve adalet'in simgesi. Çok doğru tutması gerekiyor "adalet" için.

Dünyadayken Tanrı'nın elindeki terazi; Maide suresinin 64. Ayetinde şöyle:

Yahudiler "ALLAH'IN ELİ SIKIDIR" dediler. Dediklerinden ötürü elleri bağlansın. Lanet olsun! Hayır, O'NUN İKİ ELİ DE AÇIKTIR!

Nasıl dilerse (öyle) sarf eder.

S. Ateş, teraziye karşı şöyle itirazda bulunmuş:

Turan Dursun Kur'an ve hadislerde geçen bazı mecazi anlatımları, kelimenin sözlükteki manasına göre değerlendiri-

yor. Bilmediğinden değil, kasden böyle yapıyor. Görüldüğü gibi Maide suresinde terazi kelimesi geçmemekte, sadece 'Allah'ın elinin açıklığından' söz edilmektedir... burada geçen el tabiri, gerçek manada bir organ olan eli ifade etmez. Bu tabir mecazi bir anlam taşır... aksi halde insan ile Allah arasında iletim mümkün olmazdı. "Allah'ın eli açıktır" sözü, insanın kullandığı cömertlik anlamındadır. Cenabı Hak, insanların kavrayabilmesi için onların kullandıkları deyimi kullanmıştır.

Ayetin içeriğine baktığımızda gerçekte, **terazi** kelimesi geçmemektedir. Allah'ın elisıkılığından ve eliaçık olduğundan bahsetmiş. Ayette *'terazi'* sözcüğü geçmiş olsa bile, bu tabirin mecazi manada olacağı açıktır. Din dilinde olsun günlük dilde olsun mecazi kelimelerin yeri azımsanmayacak kadar boldur.

S. Ateş bu konuda açık farkla haklıdır.

Turan Dursun, Din Bu-1, 2, 3, 161. sayfada yine bu terazi ile ilgili olarak; *'Öyleyse Tanrı'nın elinde terazi neden var? Eşitlik gözetmediğine, herkese eşit ölçüyle rızk dağıtmadığına göre teraziyi niye kullanıyor?'* diyor.

Onun kasdettiği 'Terazi' Kur'an'da geçen, var olduğunu söylediği 'Terazi' değil. Bu arada şunu gözden kaçırmamak gerekir: Onun kastettiği 'Terazi' hadislerde geçendir. Nitekim kitabında; *Maide suresi 64. Ayet nedeniyle bir hadis yer alır,* Tirmizi'den şöyle bir alıntı yapar:

'*...öbür elindeyse (Tanrı'nın) terazi vardı, terazinin gözü bir aşağı bir yukarı çıkar.*' Hadiste geçen 'teraziye' itirazı olmuştur. İtiraz ederken de ona rağmen *'**Terazi** bir simgedir'* diyerek, kendisi de mecazi olduğunu kabullenmiştir.

BÜYÜ VE PEYGAMBERE BÜYÜ YAPILDIĞI İDDİASI

Turan Dursun, büyü hakkında 116. sayfada şunları yazmış: *"İslam'da boş inanç (hurafe) yoktur" derler. Oysa var olduğu bir gerçek. İşte bir örnek: İslam'da "BÜYÜ" ve büyüyle insanların etkilenebilecekleri" inancı var. Hem de Kur'an'da ve sağlam kabul edilen hadislerde...*

*...Bakara suresinin 102. Ayetinde, Babil'de, **Harut** ve **Marut** adlı iki meleğe (Gökten) büyü ile ilgili bir şeyler indirildiği, bu iki meleğin büyü öğrettikleri, öğretilen büyüler arasında "karıkocayı birbirinden ayıracak türden olanını da bulunduğu"* anlatılır.

Ayetin duyurusu şöyledir:

"*Süleyman'ın krallığına ilişkin olarak şeytanın söylediklerine uydular. Oysa Süleyman kâfir olmadı. Ama şeytanlar kâfir oldular. Çünkü insanlara büyüyü öğretiyorlardı. Ve Babil'deki iki meleğe Harut ve Marut'a indirileni. Bu iki melek de, 'Biz fitneyiz! Kâfir olma!' demedikçe, kimseye (büyüyü) öğretmiyorlardı. (insanlar) bu iki melekten, KİŞİYLE KARISININ ARASINI AYIRACAKLARI TÜRDEN (büyü) öğreniyorlardı. Onlar, Tanrı'nın izni olmadıkça kimseye zarar veremezler. Kendilerine zararı olan, yararı olmayan şeyleri öğreniyorlardı. Kesinlikle bildiler ki, onu satan alanın ahirette bir payı yoktur. Karşılığında kendilerini sattıkları şey ne kötüdür. Bir bilselerdi." (Bakara 102)*

Öğretilen büyüler arasında, karıkocayı ayıracak türden etkili olanın da bulunduğunun açıklamasıdır.

Bu arada 'büyünün etkisi' hangi türden olursa olsun 'Tanrı'nın dilemesine' bağlanıyor. Ama bunun önemi yok. Çünkü bu, 'Büyü'nün resmen tanındığı ve 'etkisinin varlığının kabul edildiği' gerçeğini *değiştirmiyor. Felak suresi 4. Ayetinin anlamı;*

"(Ey Muhammed!) Düğümleri çokça üfüren büyücü kadınların kötülüğünden de (Tanrı'ya sığınırım! de)."

Demek ki bu ayette de 'büyü' ve 'etkisi' kabul ediliyor.

S. Ateş bu iddiaya cevap veriyor:

Ayette anlatılanlar şöyle:

Süleyman'ın mülkü hakkında onlar, 'şeytanların uydurdukları sözlere' uydular. (Süleyman"ın büyü yaparak saltanatını kazandığını söyleyen şeytan ruhlu insanlara uyup, Süleyman'ın büyücü olduğuna inandılar.) Oysa Süleyman büyü, (büyü yaparak) küfre gitmemiştir. Fakat o şeytanlar küfre gittiler. İnsanlara, büyü ve Babil'de Harut ve Marut adlı melekler(den ilham alan iki kişiy)e indirileni öğretiyorlar. Halbuki onlar; 'Biz bir fitneyiz (sizin için sınavız) sakın küfre gitmeyin!' demedikçe kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Fakat bunlar, onlardan, erkekle karısının arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Ama onlar, Allah'ın izni olmadan onunla hiç kimseye zarar veremezler. Onlar kendilerine yarar vereni değil, zarar vereni öğreniyorlardı. Andolsun, onu sat(ıp onunla çıkar sağlayan)ın, ahirette bir nasibi olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Vicdanlarını sattıkları şey ne kötüdür, keşke (bunu) bilselerdi.

Bu ayette Yahudilerin bazı zayıf karakterleri anlatılmaktadır. Süleyman'ın mülkünü büyü yoluyla elde ettiği hakkında şeytan ruhlu kişilerin söylediklerine inanarak Hz. Süleyman'ın büyücü olduğunu sanmışlar... yine Yahudiler, Babil'de Harut ve Marut adlı iki melek hakkında söylenen rivayetlere de inanmışlardır... evet o iki melek sihir öğretiyorlardı ama öğretirken

bu bilginin, insanların sınanması için öğretildiğini, kötüye kullanıldığı takdirde bunun küfür olduğunu söylüyorlardı. Halbuki Yahudiler, öğrendikleri bilgiyi kötüye kullanıyorlar, karıkocanın arasını açacak biçimde öğreniyorlardı.

Arapçası "sihr" olan "büyü" gizli, anlaşılması güç olaydır. Çıkar sağlamak amacıyla kullanıldığında kötüdür, imansızlığa, ahlaksızlığa dayanır

Büyü, tabiatüstü alem ile bağ kurarak varlıklar üzerinde etki yapma amacını taşır. Bunun bir kısmı tamamen yalandır bir kısmı da hakikatle hayalin karışımıdır. Yani bir kısmı az çok bir gerçeğe dayanır, ama bu gerçeğe pek çok yalan karışmıştır.

168-169. sayfalarda büyü hakkında din bilicilerin düşüncelerini ve büyünün sekiz çeşidini açıklamıştır. Hadislere ve diğer din bilicilerin bilgilerine itibar etmediğimizden alıntı yapmadık.

S. Ateş, *Dursun bu ayetten* (Bakara suresinin 102. Ayetinden) *alay edercesine bahseder,* demiş. Aksine Dursun, büyü hakkında alaylı bir tavır sergilememiş, insanların büyü ile etkileneceklerini söylemiş ve Kur'an'dan alıntı yaparak resmiyetini tescil ettirmiş. Dursun'un söylediği bilgileri Ateş de paylaşmıştır. S. Ateş'e göre iyi işlerde kullanılırsa kafirlik değildir. Kötüye kullanılırsa kötüdür, kafirliktir. Sakınca yoktur. Ne var ki Kur'an yasaklıyor.

Sonuçta, Turan Dursun; *İslam'da, büyü Kur'an'da resmen kabul edilmiş ve etkisi vardır,* demesine karşın Ateş bu söylemini yalanlamamış o da *İslam'da büyünün var olduğunu, öğretilen büyülerin etkisini* kabul etmiştir. S. Ateş ve Turan Dursun büyünün İslam'da resmi kurum olduğunda birleşmişler. Her ikisi de büyüyü kabul ediyor. Kavrama ters düşen görüşleri olmamış. Din dilinde büyünün resmiyet kazandığında çatışmamışlar.

Nitekim, her ikisi de aynı kulvarda koşmuşlardır.

Semavi dinler, büyüye neden teslim olmuşlar?

Ancak, büyü ilkel dinlerin vazgeçilmez temel malzemesidir. Çağdaş dinlerin hâlâ bu ilkel malzemeye ihtiyaç duyması, büyük gaflettir. İster iyi niyetle ister karanlık işler için olsun, sihrin yani büyünün efsaneleşmeşi, semavi dinlere girmiş olması ve resmiyet kazanması düşündürücüdür.

Büyücü kadın bir büyü yapacak (Falak, 4) ve amacına ulaşacak veya kendisine büyü yapıldığını anlayacak olan, bunun telafisi için Tanrı'ya sığınılacaktır. Dinde hüküm sahibinin mutlak Tanrı olduğu açıkça ve müteaddit defalar Kur'an'da anlatılmış olmasına rağmen, büyü yapanların, kişiler üzerinde oluşan hâkimiyetiyle, Tanrı'ya eş koşulmuş olmuyor mu?

Tanrı'nın, büyüye rıza göstermiş olması, tevhit dinine yakışmamış. Kur'an, '*Büyü yoktur, yapanlara inanmayın, Tanrı iradesine tecavüzdür büyü*', demek suretiyle meydan okumalıydı. Sınanmak için büyüyü neden göstermek, kâmil aklı ikna edemez.

Evet o iki melek sihir öğretiyorlardı ama öğretirken bu bilginin, insanların sınanması için öğretildiğini, kötüye kullanıldığı takdirde bunun küfür olduğunu söylüyorlardı. Halbuki Yahudiler, öğrendikleri bilgiyi kötüye kullanıyorlar, karıkoca arasını açacak biçimde öğreniyorlardı.

Ateş; '*Harut-Marut büyü öğretiliyordu. Amaç bu bilgileri insanları kötüye kullanıp kullanmalarını sınamak içindi*' demiş.

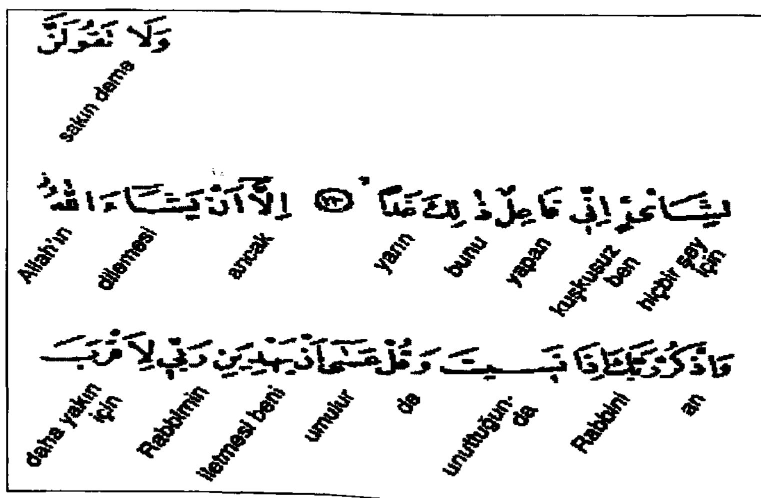
Allah bir yandan insanlara büyü öğretiyor, onları sınamak için ve sonra kalkıp '*Büyünün kötülüğünden bana sığının*', demiş olması inandırıcı değildir.

PEYGAMBER "İNŞALLAH" DEMEZSE NE OLUR?

Hz. Muhammed'e birileri bir soru sorar, *'yarın cevap vereceğim'* der. *'İnşallah'*, demediği için Tanrı, Resulünden vahyi keser.

Dursun hadiseyi şöyle anlatıyor:

Birileri Muhammed'e gelirler ve birtakım sorular sorarlar. Sorulara alacakları karşılığına göre müslüman olup olmamaya karar vereceklerdir. Muhammed de bu sorular için; "yarın size cevap vereceğim" der karşısındakilere. O sırada "İnşal-

"Sakın hiçbir şey için 'Kesinlikle yarın bunu yaparım' deme." (Kehf 23) "Ancak, Allah'ın dilemesi (yle yaparım de). Unuttuğunda Rabbini an. De ki: Umulur ki Rabbim beni bundan daha yakın başarıya iletir." (Kehf 24)

lah" demeyi unutmuştur. Cevap için 'vahiy' getirsin diye Cebrail'i bekler. Ama Cebrail bir türlü gelmez. '15 gün sonra bu kesinti' Cebrail sonra gelip durumu açıklar. Bir sürü dedikodu olduktan sonra ve Kur'an Tanrısı, ayrıca Kehf suresinin 23-24. Ayetleriyle ona uyarıda bulunur. "Hiçbir şeyi, Tanrı dilemesi dışında "Ben onu yarın yapacağım" deme diyerek...

Dursun'un bu yorumuna Ateş'ten itiraz gelir.

Bir tutarsız iddia daha... der ve devam eder:

Tefsirlerde anlatılan bu gecikme olayının, mantıki yanı yoktur. Zira eğer anlatıldığı gibi üç soru üzerine bu ayetler inmiş de, iki soruya cevap verilmiş, üçüncüsü olan ruh hakkındaki cevap belirsiz bırakılmış ise, neden bu cevapların hepsi aynı surede değildir?.. Kehf suresinde; "Hiçbir şey için, bunu yarın yapacağım deme, ancak Allah dilerse (yaparım) de... mealindeki ***23-24. Ayetlerin vahyin gecikmesiyle hiçbir ilgisi yoktur.*** *Ayetin sözgeliminden böyle bir gecikme anlaşılmamaktadır. Ancak bizce bu rivayetin bir tek gerçek yanı vardır ki o da şudur:*

Hz. Muhammed'den Ashab-ı Kehf hakkında soru sorulmuş. Soruyu soran müşrikler de olabilir, müslümanlardan da. Hz. Peygamber (s.a.v.) de "İnşallah" demeden, sorunun cevabını ertesi gün vereceğini söylemiştir. İşte yüce Allah, sorunun cevabı olan hikâyeyi anlattıktan sonra Peygamberi de uyararak; "İnşallah" demeden hiçbir şeyin yarın yapacağını söylememesini, kendi kendine bilmediği, gaybe ilişkin bir yükümlülük altına girmemesini emretmiştir. Peygamberin "İnşallah "demeyi unutması, kıssa ile ilgili olduğundan kıssa arasında kendisine bu önemli prensibi hatırlatmış, sonra kıssa tamamlanmıştır.

Teraziyi kuralım, kefenin hangisi ağır basacak gözleyelim:

Ateş'in, *üç soru üzerine bu ayetler inmiş de, iki soruya cevap verilmiş, üçüncüsü olan ruh hakkındaki cevap belirsiz bırakılmış,* diyerek Dursun'a itirazda bulunması mantık ilkelerine uymuyor. Zira Dursun böyle bir iddiada bulunmamış; "*Sorulara alacakları karşılığına göre müslüman olup olmamaya karar vereceklerdi*" demiş. İzlendiği gibi bu ifadesinde '*üç soru üzerinde ayet inmiş, üçüncüsü ruh olan, gibi*' bir ifade kullanılmamış.

Ateş'in Dursun'a olan bir başka reddiyesi, olayın Kehf suresiyle ilgisi olmadığı yönündedir. Kehf suresi Ayet 23, 24 ü kısa bir süre kenara koyalım.

Peygamber sorulan soru hakkında;

"*Ben cevabını sonra vereceğim*" *dedi mi, demedi mi*?

"*İnşallah*" *demediği için, Allah vahyi kesti mi kesmedi mi*?

Ateş de, Dursun da aynı şeyi söylüyorlar. Örtüşüyorlar. Çelişmiyorlar! '*Bir tutarsız iddia daha*' diye Ateş'in, Dursun'u yermesi yerinde bir davranış değil. İkisi de aynı şeyi anlatmışlar. Eğer Dursun'un iddiası tutarsızsa, kendisi de tutarsız şeyler anlatmış olmadı mı?

ALLAH'IN MEKRİ (HİLESİ) NE DEMEKTİR?

Tartışmaya açılan konu: **Tanrı hile yapar mı?**

Dursun, 232. sayfada, "ŞERİAT TANRISININ HİLESİ" başlığında şunları yazıyor:

"Gelin görün ki, 'Şeriat Tanrısı' ayetlerin, hadislerin çok açık açıklamalarına göre, hem kendisi 'Hile' yapar; hem de 'Hile' yapılsın diye Peygamberine öğütler verdirir. Kur'an'da 'hile' (düzen, tuzak) anlamına gelen 'Hud'a'nın türeviyle bir yerde (bkz. Nisa, 142); aynı anlama gelen 'mekr' sözcüğü ve türeviyle altı yerde (bkz. Al-i İmran 54, A'raf 99, Enfal 30, Yunus, 21...) 'Tanrı'nın hile yapar' olduğu anlatılmaktadır. Kur'an'ın 'Tanrı'nın birtakım kasabaları nasıl yok ettiğini uzun uzun anlattıktan sonra sorar; "Onlar, Tanrı'nın hilesine karşı kendilerini güvenlikte mi görüyorlar?" (A'raf 99)

وَإِذَآ أَذَقْنَا ٱلنَّاسَ رَحْمَةً مِّنۢ بَعْدِ ضَرَّآءَ مَسَّتْهُمْ إِذَا لَهُم مَّكْرٌ فِىٓ ءَايَاتِنَا

ayetlerimizde / bir tuzak/plan / hemen onların var / kendilerine / dokundu / darlık / sonrasından / bir rahmet / insanlara / tattırdığımızda

قُلِ ٱللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا ۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾

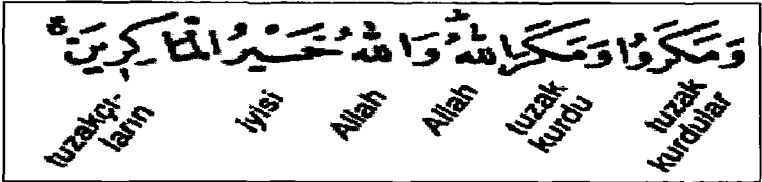
tuzak/plan kuruyorlar / o şeyi / yazıyorlar / kuşkusuz elçilerimiz / tuzak-ça/planca daha hızlıdır / Allah / de ki

"İnsanlara, kendilerine dokunan bir darlıktan sonra rahmet tattırdığımızda o da hemen ayetlerimiz hakkında bir tuzak peydahlamışlar. De ki: Allah tuzakça/planca daha hızlıdır. Kuşkusuz elçilerimiz onların kura geldikleri tuzaklarını/planlarını yazıyorlar." (Yunus 21)

Yine Kur'an'ın Tanrısı herkese şunları duyurur:

"...De ki: 'Tanrı, hile yapmakta, herkesten daha hızlıdır." (Yunus 2)

"Onlar hile yaptılar, Tanrı da hile yaptı. Tanrı hile yapanların en hayırlısıdır." (Al-i İmran 54)

S. Ateş cevap verir.

Kur'an'ın, suça belirlediği cezalar, hep suçun türündendir. Öldüren, aynı şekilde öldürülür. ...Cezanın işlenen suç türünden olmasına, edebiyatta müşakele denir. Kur'an'da geçen merk (tuzak, çare, plan) kelimesini bu bağlamda değerlendirmek gerekir. Kur'an'da merk, asla önce Allah'tan değildir... İşlenen bir suçu, etkisiz bırakacak bir yöntemle cezalandırmak Allah adaletine uygundur. Bunda garipsenecek bir durum yoktur. "kişi ettiğini bulur"...Bencil, kaprisli, kendi çıkarından başka kimseyi düşünmeyen, çıkarı için başkalarına kötülük etmekten çekinmeyen insanların eylemlerinde, kendisi hiç farkına varmadan kendisini çepeçevre kuşatan cehennem tuzakları, azapları haline dönüşür...

İşte Allah'ın mekri, aslında insanın kendi davranışlarının, kendisi hiç farkına varmadan kendisini çevreleyen azap tuzaklarına dönüşmesi anlamını taşır... İnsan, birine haksız yere vurduğu tokadın, çok daha büyük bir güçle kendi canına çarpılacak bir tokat haline geleceğini, çaldığı gasbettiği hakların, boynuna dolanan yılanlarla, vücudunu ısıracak akreplerle, canını yakan ateşle dönüşeceğini anlarsa kötülük yapmaz...

"Onlar bir tuzak kurdular, biz de onlar hiç farkına varmadan bir tuzak kurduk." (Neml, 50)

Ateş baştan, '*İşlenen bir suçu, etkisiz bırakacak bir yöntemle cezalandırmak Allah adaletine uygundu... Bunda garipsenecek bir durum yoktur. 'Kişi ettiğini bulur', demek suretiyle Tanrı'nın hilesini meşrulaştırmıştır. Verdiği Neml suresi 50. Ayette Allah'ın tuzak kurduğunu kendisi de kabullenmiştir*. Yani Tanrı'nın **'hilesini'** ve **'tuzak'** kurmasını teyit etmiştir. Kavramın, Kur'an'da kullanılmış olmasına itirazı olmamıştır... Dursun da 'Tanrı'nın hile yapan' olduğuna işaret etmemiş miydi?

Diyanet, yukarda geçen ayetlerin anlamını değiştirmiş ve **'hile'** sözcüğü yerine başka sözcükler yerleştirmiştir. "MERK" anlamı hile, tuzaksa bunu böylece kabullenip işlemek, Kur'an adabı bakımından en uygun olanıdır...

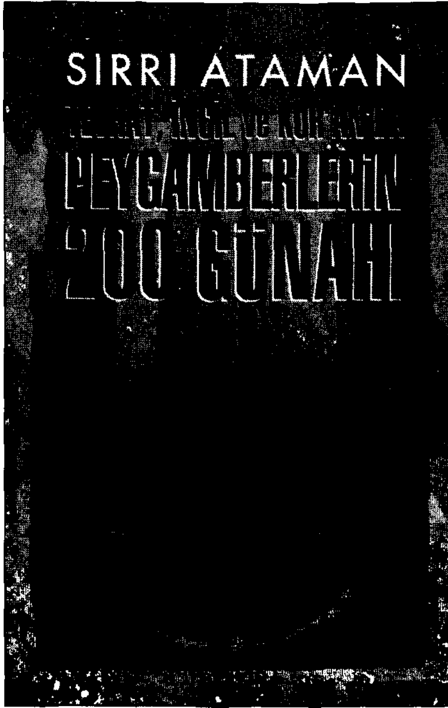
Savaşta; tuzak veya hile meşru bir uygulamadır. Taktiktir. Dursun tuzak kelimesini Tanrı'ya yakıştıramamış olacak ki, '*O tuzak kurmadan uzaktır*' diye itirazda bulunmuş.

'Tanrı hile yapanların en hayırlısıdır', 'Tanrı hile yapar, hile yapmakta, herkesten daha hızlıdır' gibi ifadelerin yerine Kur'an diline uygun düşen;

"**Eğer sana hile yapmak isterlerse (korkma) Sana Allah yeter. O ki yardımlarıyla ve sana tâbi olan müminlerle seni destekledi.**" (Enfal 62) Bu ayette işaret edildiği üslupta olmalıydı.

Hile, Tanrı'nın gücünü sınamaktır. Tanrı'ya hileyi yakıştıranlar hüsrana uğrayanlardır. Zira, Tanrı hile yerine sapığı telef eder, iş biter.

Sonuçta; T. Dursun bu konuda haklı çıkan taraftır. Nedense Ateş, Dursun'u tasdiklercesine; "*İşlenen bir suçu, etkisiz bırakacak bir yöntemle cezalandırmak Allah adaletine uygundur. Bunda garipsenecek bir durum yoktur*" demek suretiyle Tanrı'nın hilesine veya tuzağına hak vermiştir...

Araştırma-İnceleme, 627 Sayfa

SIRRI ATAMAN
Tevrat, İncil ve Kur'an'da PEYGAMBERLERİN 200 GÜNAHI

Bu kitap; Tevrat, İncil ve Kur'an'da adları geçen peygamberlerin Tanrı sözleriyle sabit olan günahlarının dökümünün yapıldığı "belgesel" bir yapıt.
Kitapta Allah'ın elçileri bilerek günah işler mi, peygamber yalan söyler mi, saltanatını korumak için cinayet işler, adam öldürür mü, evli birisinin karısıyla zina yapar mı, hile yapar mı gibi elçilerle ilgili soruların cevapları, Tanrı sözü olarak ayetlerle, belgeleriyle yer alıyor.

BERFİN YAYINLARI

Din Kültürü ve Aydınlanma Kitapları...

Turan Dursun / **"Evren" Bir Şaka mı?** (3. Baskı)
Abit Dursun / **Turan Dursun ve Aydınlanma**
Arif Tekin / **İslam'da Cinsellik**
Arif Tekin / **İslam'da İçki** (2. Baskı)
Arif Tekin / **Bilinmeyen Yönleriyle Hz. Muhammed'in Ölümü** (3. Baskı)
Arif Tekin / **Bilinmeyen Yönleriyle Kur'an *(Kur'an'ın Kökeni-2)*** (2. Baskı)
Arif Tekin / **Kur'an'ın Kökeni** (7. Baskı)
Arif Tekin / **Kur'an'da Allah** (2. Baskı)
Arif Tekin / **Kur'an'da Kadın ve Hz. Muhammed'in Hanımları** (2. Baskı)
Arif Tekin / **Sumerlerden İslam'a Kutsal Kitaplar ve Dinler** (4. Baskı)
Arif Tekin / **Hz. Muhammed'in Hocaları** (2. Baskı)
Arif Tekin / **İslam'da Şiddet** (2. Baskı)
Abdullah Rıza Ergüven / **Evren-Doğa *(Varlığın Kendiliğindenliği)***
Abdullah Rıza Ergüven / **Dinlerin Kökeni ve İslam'da Reform** (2. Baskı)
Abdullah Rıza Ergüven / **Tanrıları Nasıl Yarattık** (2. Baskı)
Abdullah Rıza Ergüven / **Tanrılar Neyi Yarattı?** (2. Baskı)
Abdullah Rıza Ergüven / **Evrenbilim ve Tanrı Kavramı**
Abdullah Rıza Ergüven / **Yasak Tümceler** (Roman)
Abdullah Rıza Ergüven / **Gece de Güneş Doğar** (Roman)
Abdullah Rıza Ergüven / **Büyük Oyun ve İçimizdeki Cehennem** (Roman)
Abdullah Rıza Ergüven / **Yunus Emre**
Abdullah Rıza Ergüven / **Huriler ve Gılmanlar** (Şiir)
Faik Bulut / **Kim Bu Fethullah Gülen *(Dünü Bugünü Hedefi)***
Faik Bulut / **İslam Komüncüleri / Karmatiler** (3. Baskı)
Faik Bulut / **Allah Devletinde Demokrasi *(Şeriat Düzeninin Eleştirisi)***

Faik Bulut / **Ordu ve Din** ***(Devlet Gözüyle İslamcı Örgütler)***
Faik Bulut / **Hasan Sabbah Gerçeği** (4. Baskı)
Faik Bulut / **İslam'da Cinsel Büyüler**
Faik Bulut / **Ali'siz Alevilik** (3. Baskı)
Faik Bulut / **Ebu Müslim Horasani** (2. Baskı)
Faik Bulut / **Horasan Kimin Yurdu?** (2. Baskı)
Nurettin Koç / **Laik Eğitimden Şeriatçı Eğitime**
(Ulusal Eğitimde Çöküş Süreci)
Kaya Çetin / **Şeriat mı, Çağdaş Yaşam mı?**
Faik Acar / **Din, İnanç ve Bilinç** (2. Baskı)
A. Metin Akpınar / **Almanya Tatlı Vatan**
(Yeşil Sermayenin Romanı)
Sırrı Ataman / **Peygamberlerin 200 Günahı**
Sırrı Ataman / **Unutturulan Ayetler**
(Turan Dursun-Süleylan Ateş Tartışması) (3. Baskı)
Elvin Azar / **Seks Tanrıları**
(Seks, İçki, Seks Tapımı, Tektanrı ve Yardımcıları)
Hıdır Aslan / **Tanrı ve Kadın**
Erol Sever / **Çoktanrıcılık Hıristiyanlık ve Kâbe**
Erol Sever / **Yezidilik ve Yezidilerin Kökeni** (4. Baskı)
Esat Korkmaz / **Anadolu Aleviliği** (3. Baskı)
M. Sıraç Bilgin / **Zarathustra** (Zerdüşt, Genişletilmiş 2. Baskı)
Said Nefisi / **Babek** (Çev. Mahmut Ayaz)
Özdemir Başargan / **Göksel Dinlerde İnsan**
Maria Dzielska / **İskenderiyeli Hypatia**
Giordano Bruno / **Diyaloglar** (2. Baskı)
E. Xemgin / **Aleviliğin Kökenindeki Mazda İnancı ve Zerdüşt Öğretisi** (3. Baskı)
E. Xemgin / **Mazda İnancı ve Alevilik**
İbrahim Ülger / **Şeyh Sadî-i Şirazî** • İbrahim Ülger / **İbni Haldun** • İbrahim Ülger / **Zerdüşt**
Ahmet Kerim Gültekin / **Tunceli'de Sünni Olmak**
Tayfun Atay / **Batı'da Bir Nakşî Cemaati / Şeyh Nâzım Kıbrısî Örneği**
Lütfi Kaleli / **Anadolu'yu Aydınlatanlar**
Lütfi Kaleli / **Şeriatlaştırılan Türkiye**
Tunay Bayrak / **Mushaf (Bugünkü Kur'an) Kur'an'ı Kerim midir?**

SIRRI ATAMAN

UNUTTURULAN AYETLER

Turan Dursun - Süleyman Ateş Tartışması

Turan Dursun'un Din Bu 1-2-3 adlarıyla yayımlanan eserlerine yanıt olarak yayımlanan 'Bahaettin Sağlam ve İsmail Acar' ortak kitaplarıyla Süleyman Ateş'in kitabı, herkesin kendi cephesinden bakışlarının belgesidir. Ne var ki, Turan Dursun öldürüldüğü için yanıt hakkını kullanamamıştır.

Sırrı Ataman, bu çalışmasıyla kısmen bu yanıt hakkını kullanmaktadır diyebiliriz. Adı geçen çalışmalarda aykırılıklar olarak ortaya konan, "İslam'da Hoşgörü Var mı?", "Rüşvetle Kâfir Müslüman Yapıldı mı?", "Allah İnsanla Aracısız Konuşur mu?", "Nuh Tufanı Gerçek mi?", "Tanrı Her Bir Şeyi Önceden Bilir mi?", "Tanrı Beddua Eder mi?" gibi soruların karşılıklı yanıtlarını verirken, ayetlerin tanıklığına da başvurur.

Gerçeğe giden yolda bu tür tartışmaların yapılması olumludur. Ama burada kinlenmeden, nefret etmeden doğruya sahip çıkmak gibi bir erdem söz konusudur. Bu erdem bizi gerçeklere yaklaştıracak asıl yöntemdir.

Unutturulan Ayetler, bir tartışmanın analizinden ziyade gerçeğe varma yolunda yapılan bir çalışmadır. Dogmanın değil, aklın zaferi için bu sorgulamalara da her zaman gereksinim vardır.

BERFİN